

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 2 НОВА ДИНАРА

БЕОГРАД, ОКТОБАР 1994
БРОЈ 20 ГОДИНА V

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!

П Р О Г Л А С

СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Браћо Срби и сестре Српкиње

Газећи све правне норме о слободи човека и правима народног посланика, представници режима једног човека, Слободана Милошевића, сачекали су у заседи, напречац осудили и стрпали у хапс Др Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке и савезног посланика.

Доктор Војислав Шешељ, са својим политичким истомисљеницима, осведочени је борац за српство и слободу појединца. Његово незаконито хапшење указује на то да је угрожен сваки национално свестан Србин и сваки политички свестан грађанин Србије.

Да би Слободан Милошевић могао на миру да призна комунистичке границе бивше СФРЈ, и изврши издају српских националних интереса, ограничено је на затвор свог најјачег политичког противника.

Да не би гонно криминалце у врховима власти, затворио је савезног посланика Др Војислава Шешеља, који је својом посланичком снагом настојао да заштити народ од криминалаца.

Осуђујући незаконито хапшење Др Војислава Шешеља, борите се за своје достојанство и личну слободу.

Српска радикална странка свакодневно, у 20 часова, организује протестне трибине поводом хапшења Др Војислава Шешеља у улици Париској 13 (код Калемегдана, изнад Француске амбасаде).

Београд

29. септембар 1994. године

ЦЕНТРАЛНА ОТАЏБИНСКА
УПРАВА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Његова Светост Патријарх српски господин Павле примио је данас делегацију Српске радикалне странке коју је предводио Томислав Николић, потпредседник Странке.

У разговорима је истакнута забринутост обеју страна за судбину васколиког српства, а посебно двеју српских држава Републике Српске и Републике Српске Крајине.

Постигнута је сагласност да је најбитније сачувати јединство српског народа и обезбедити очување српских земаља.

Обе стране ће у границама својих моћи деловати на спречавању подела и обезбеђивању мира и слободе српском народу.

**ЦЕНТРАЛНА ОТАЏИНСКА УПРАВА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**
Томислав Николић
потпредседник

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног
уредника:
Петар Димовић

Редакција:
Александар Стефановић, Дарко Ћирић,
Драган Тодоровић, Јадранка Шешељ, Рајко
Горановић, Радмила Војновић, Момир
Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа
Јовановић, Александар Вучић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Секретар редакције:
Љиљана Мијоковић

Техничко уређење:
"АБЦ-ГЛАС"
Штампа НИГП "АБЦ-ГЛАС" д.д.
Влајковићева 8
11000 Београд

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног
информисања Министарства за
информисање под бројем 1104 од 5.
јуна 1991. године.

Министарство за информације
Републике Србије 19. августа 1991.
године дало је мишљење број
413-01-551/91-01 да се "Велика
Србија" сматра производом из
Тарифног броја 8. став 1. тачка 1.
алинеја 10. за чији промет се плаћа
основни порез по стопи од 3%.

У ОВОМ БРОЈУ

- Највећи криминалац, издајник, диктатор 2
- Божовић "поступио по наређењу" 4
- Стенографске белешке 4
- Забрањени говор 6
- Медијска блокада 8
- Конференција за штампу 8
- Конференција за штампу 12
- Слобода Шешељу 16
- Прво вече 17
- Друго вече 20
- Треће вече 25
- Четврто вече 27
- Кадија те тужи... 35
- Жалба на пресуду 36
- Слобода говора – карта за затвор 38
- Утамничење слободе 40
- Програм деда-Аврама 40
- Разно – осврти Петра Димовића 41
- Мучко убиство четничког Војводе 42
- Данак у крви 43
- Говор Аћима Вишњића 44
- Кошава 45
- "Дража Михаиловић, симбол трагедије нашег времена" 48
- Говор Краља Петра II 52
- "Вама су потребни велики потреси а нама је потребна велика Русија" 53
- Ко трује војску 55
- Тресла се гора 55
- Ни Врањанци нису оно што су били 56
- Санкције у СР Југославији 58
- Алијини Срби 59
- Отворено писмо Мирослава Дерете 60
- DRANG NACH OSTEN 61
- Интервју Александра Стефановића 63

НАЈВЕЋИ КРИМИНАЛАЦ ИЗДАЈНИК ДИКТАТОР

- Свечано отворени прогони опозиције
- Путујући лордови на страни диктатора
- Закон "џунгле на асфалту" није прекршен
- Балкански касапин у акцији
- Тхе енд приученог политичара

Слободан Милошевић је 29. септембра доказао да је не само "највећи криминалац и издајник у историји српског народа" већ и највећи ДИКТАТОР, пред којим би и његов идеолошки васпитач (са чијег пута није скренуо), уз дубоки наклон, скинуо капу.

Слободан Милошевић га је превазишао јавним и бесидним кршењем закона и Устава. (Највећи син наших народа и народности био је много суптилнији у тим работама.)

На миг "хуманиста", "миротворца" и "демократа" из Вол стрита, Пентагона, са Ист ривера, из Мастрихта, Брисела, Ватикана, Авијана итд. (има их ко кусих паса) Слободан Милошевић је скинуо маску и "поступио по наређењу".

Још се нису стишали бура и полемике око недавног, режираног суђења, када су српски радикали осуђени на "дедињски начин", а арогантни ДИКТАТОР је загазио у нови прекршај. Игноришући законе и правна акта, пресекао је врпцу и "свечано отворио" сезону прогона и погрома политичких противника. Погрешно калкулишући да ће свој дотрајали режим, на тај начин, извући из глиба националне издаје и криминала, кратковиди ДИКТАТОР је кренуо Јељциновом пртином!

Његова времешна и пуначка САЛОМА затражила је нову главу! Путујући лордови су потврдно климнули главама и српски (ИЗ)РОД је на срнуо на ЧОВЕКА који му је, још од одбацивања Венс-Овеновог плана, три у оку.

Одузевши му посланички имунитет чиме је постављен светски рекорд у брзини кршења закона, подло, као друмски разбојник, направио је заседу на батајничком путу. Набилдовани, космонаутски одевени и ДИКТАТОРУ верни (једини који су му верни) специјалци пуштени су са ланца. По закону америчке "џунгле на асфалту", без налога и на препад, лишен је слободе вођа српских радикала.

У мемљиву и мрачну самицу Централног затвора (ако је прекршајно

кажњен није му ту место) ишарану графитима очајника, кроз коју тече "поток" фекалија доносећи глодаре и инсекте, са само једном даском од "намештаја", косо постављеној уза зид и неподесној и за лежање и за седење, са скривеним звучницима из којих даноноћно креште перверзне претње и застрашивања, услањени ДИКТАТОР је бацио бољег од себе!

Реакције су биле уобичајене.

Медиокритети изрежимског врха, који су изгубили све скуштинске дуеле са КИДНАПОВАНИМ послаником, запљескали су прљавим рукама, Контић се од среће напио, САЛОМА је чежњиво уздахнула а ДРЖАВНА ТЕЛЕВИЗИЈА и путујући лордови су се направили да се то њих не тиче.

У недавној медијској, антисрпској кампањи, која је до Милошевићевог "историјског" скидања гађа беснела на Западу, један француски лист га је

банкарство, судство, морал, културу, опозицију, војску коју је милом и силом слао на ратиште, народ у западним српским државама и све чега се дотакао! БАЛКАНСКОМ КАСАПИ-НУ је све ишло од руке и сатаре.

Његов последњи касапски акт је киднаповање и затварање др Војислава Шешеља. Искасапивши посланике, законе, Устав и демократију, потстакнут приземним поривима и привучен обећаним сластима шаргарепе за којом годинама трчкара, онемогућио је свог најљућег противника.

Бар привремено лишен његове аргументоване критике, последњи српски ДИКТАТОР припрема нови пакет издајничких и противзаконитих мера. (Његови чауши преговарају у Грацу о признавању Хрватске и Босне и Херцеговине у њиховим АВНОЈ-евским границама). Заштићен ћутањем глувонемих државних медија пуни, узгред, и свој конто у иностранним банкама и кокетира са ХАШКИМ судијама! Хтео би да за његове касапске делатности одговара неко други. Да српски радикали буду ружни, прљави и зли!

Приучени политичар који је много убедљивији у банакрским мућка-

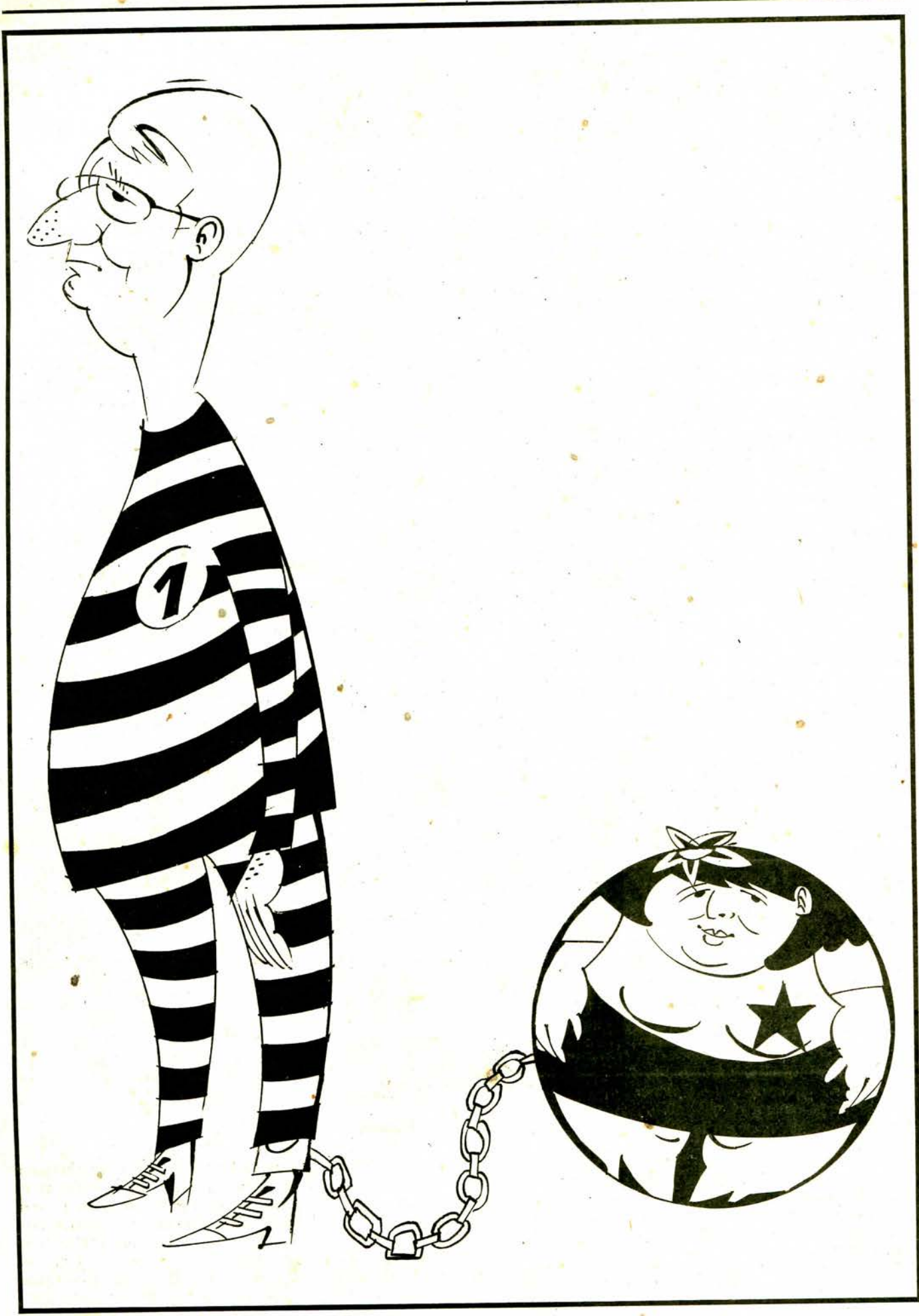
Последњи српски диктатор

назвао БАЛКАНСКИМ КАСАПИНОМ. Тада је то многим изгледало претерано, иако је тај француски, добро обавештени лист, био потпуно у праву.

Јер Слободан Милошевић јесте БАЛКАНСКИ КАСАПИН који је искасапио: српску привреду ("неоправдане" санкције су цокер за вађење),

ма превидео је да за тако нешто нема сагласност народа чији је (нажалост) председник. Превидео је да је овај ћутљиви и ћудљиви народ сит дахија и кабадахија, да је незадовољан, да је незгодан када му се стане на жуљ и да је такве као што је он избацивао кроз прозор и млатио прљавим моткама.

Синиша Аксентијевић

БОЖОВИЋ "ПОСТУПИО ПО НАРЕЂЕЊУ"

• Председник Већа грађана ОПЕТ прекинуо седницу

Радоман Божовић је 27. септембра, поново, исценирао инцидент у Савезној скупштини и (вероватно) на дуже време онемогућио њен рад. Одавно је јасно да он то није урадио на своју руку, већ по налогу својих претпостављених (и саучесника) који су постали пробирљиви када је у питању скупштински дневни ред. За све што не желе да се обелодани социјалисти ангажују "искусног" Божовића који изазива неред (увек на исти начин) и онемогућава расправу о свим "непријатним" темама.

После оваквог прекида рада Скупштине, који су учествовали у последње време, државни медији се обрушавају на радикале и сву кривицу сваљују на њих. Настављајући прошле године започету харангу, приказују их као страшила, обавезно Вандале и примитивце, без права на одбрану.

Државни медији су и 27. септембра реаговали на исти начин. Божовић је по сценарију проглашен "жртвом" а радикали су добили дуплу порцију увреда и погрдних квалификација.

Како је дошло до поменутог инцидента види се из скупштинског стенограма из којег преносимо дијалог председавајућег Божовића и посланика Маје Гојковић-Влаисављевић.

"Блиски сусрет" – Божовић провоцира посланика Шешеља

сављевић. После њиховог вербалног дуела уследила су: пауза, инцидент на састанку шефова посланичких група у Божовићевом кабинету (добрио је шта је заслужио), одузимање посланичког имунитета др Војиславу Шешељу и његово хапшење.

С.А.

СТЕНОГРАФСКЕ БЕЛЕШКЕ ПРВЕ СЕДНИЦЕ ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА ВЕЋА ГРАЂАНА САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ, ОДРЖАНЕ 27. СЕПТЕМБРА 1994. ГОДИНЕ

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН **БОЖОВИЋ:**

Користим прилику да замолим све посланике да је њихова обавеза да изуче Пословник. Ја се надам да ће то да учине, макар у елементима својих права и обавеза.

Посланик Гојковић има реч.
МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Поштовани посланици, предлажем да се данашњи дневни ред ове седнице допуни тачком која би гласила: "Расправа о протеривању савезних посланика са једног дела на другедео територије Савезне Републике Југославије, односно из Републике Црне Горе у Републику Србију".

Ако ми дозволите, ја бих у смислу члана 82. став 2. образложила свој предлог.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН **БОЖОВИЋ:**

Процедурално.
МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Да, наравно.
ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН **БОЖОВИЋ:**

Захваљујем.
МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Познато вам је да је др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке дана 31. јула 1994. године депортован из Републике Црне Горе, још увек једне од федералних јединица у саставу Савезне Републике Југо-

славије, тачније, депортован је из места Пераст у место Београд, која се налазе на територији Савезне Републике Југославије.

Овај немιο догађај одиграо се након одржаног митинга Српске радикалне странке...

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН **БОЖОВИЋ:**

Госпођо посланик, молим Вас, у складу са Пословником дужни сте да изнесете разлоге хитног поступка.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Не, ја уопште не тражим хитан поступак. Ви нисте у праву. Ја Вас слушавам све време ове седнице како грешите. Не пада ми ни на крај памети да тражим хитан поступак и да се улпеам на ту цаку из Пословника.

Тражим допуну дневног реда. Предлажем тачку и немојте ме више прекидати.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Молим Вас, моја је дужност да Вас у складу са Пословником опоменем...

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Нађите ми ту одредбу у Пословнику на основу које ме опомињете.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

... да је посланик дужан да изнесе предлог за допуну дневног реда и разлоге за допуну...

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Наравно, али Ви ми не дозвољавате, после прве реченице сте ме прекинули

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

... о самој суштини, у овом случају извештаја са појединих годишњих одмора нема надлежности ово веће да расправља, уколико то не уврсти у дневни ред. Ја Вас молим да изнесете разлоге процедуре.

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Ја бих Вас молила да Ви обављате Ваш посао као председавајући овде, а да мене оставите као посланика да радим свој посао. Нисам радила дуго од маја месеца, па сам се ужелела и ја ћу сада овде да говорим толико колико ми овај пословник дозвољава.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Само онолико колико произилази из Пословника.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

А по члану 92. дозвољава ми 30 минута. Мислила сам да говорим пет минута, а сада ћу говорити 30 минута, зато што ми Пословник то дозвољава.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Ја Вас молим да говорите о теми.
МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Ви га лепо прочитајте, имаћете времена 30 минута док ја будем ово образлагала.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Молим Вас, поштујте Пословник.
МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Сада ми дозволите да наставим.
ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Ја сам Вас опоменуо да поштујете Пословник. Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Наравно да сте ме опоменули. Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Овај немио догађај одиграо се након одржаног митинга Српске радикалне странке у Херцег Новом, на коме је др Војислав Шешељ жестоко политички напао премијера Владе Црне Горе, господина Мила Ђукановића.

Неколико часова касније, у позним ноћним сатима радници МУП-а Црне Горе киднаповали су председника једне парламентарне странке. Истичем, парламентарне, јер Српска радикална странка има посланике у свим постојећим парламентарима Савезне државе, дакле, у Парламенту Црне Горе, Србије и Савезне Републике Југославије.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Молим Вас да поштујете Пословник.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Наћи ћете и ту одредбу у Пословнику на основу којег ме опомињете други пут. То ћете наћи у Пословнику.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Две опомене сам изрекао.

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

То ћете исто наћи у Пословнику, зато што по новом Пословнику, свако ко каже да посланик крши Пословник, мора да тачну одредбу наведе, која је у питању. Немојте ме прекидати.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Изволите, говорите о разлозима поступка.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Наравно. Без икаквог полицијског или судског налога специјалци МУП-а Црне Горе упали су у тзв. вилу Пераст, грубо и насилно и буквално однели савезног посланика, председника Посланичке групе Шешеља, у Станицу милиције Котор, на саслушање лично код министра унутрашњих послова, господина Николе Пејаковића, да нагласим, министра у једној федералној јединици.

Како господин Шешељ није био спреман на кооперативност са полицијом, треба напоменути да су депортовани за Србију и 36 чланова руководства Српске радикалне странке, махом савезних и републичких посланика, њихове породице, чак и бебе узраста од десет месеци, а сви су они држављани Савезне Републике Југославије. Наравно да су протерани уз полицијску пратњу, те је тиме доказано да је Демократска партија социјалиста Црне Горе срвска са полицијом у Црној Гори и овим описаним чином суспендовала још увек важећи Устав Савезне Републике Југославије.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Госпођо Гојковић, будите љубазни...

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Наравно, стигли смо до Устава, па ћете сада чути где је све кршен Устав.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

... седите на своје место.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Не. Не пада ми ни на крај памети.
ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

У складу са Пословником ја Вам одузимам реч. Седите на место.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Нећу трошити своје, а ни Ваше време и пажњу згражањем над овом примитивном иновацијом власти у Црној Гори, коју је исказала у њеном демократском наступу.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Госпођо Гојковић, будите љубазни, седите на своје место. Вама је реч одузета.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Међутим, сматрам да Савезна скупштина треба да отвори расправу о овом поступку из више разлога.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Вама је реч одузета.
МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Ја уопште не малтретирам посланике.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Молим савезне посланике да заштите овај дом од амбиција појединих посланика да нас врате у стање у коме не можемо часно и одговорно да обављамо своју законодавну делатност.

Седите молим Вас, ја сам Вам одузео реч у складу са Пословником.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Господине председниче, ако сте Ви нервозни данас и ако Вам се ово не слуша док ја говорим, Ви изађите мало напоље, ја ћу посланицима објаснити шта сам намерила да објасним. Кроз образложење покушавам да их лобирам да гласају. Неки ће гласати, неки неће, а Ви не можете овде да бирате тему о којој ћу ја говорити и шта ћу ја да предложим као допуну.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Седите, одузео сам Вам реч.
МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Не можете да ми одузмете реч, зато што се морате позвати на одређену одредбу Пословника на основу које ми одузимате реч.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

• Молим Вас, у складу са Пословником сам Вам одузео реч. Седите на своје место. Будите љубазни, седите на место.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Не могу.

Дакле, сматрам да Савезна скупштина треба да отвори расправу о овом поступку из више разлога.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Молим Вас, не ометајте рад Већа. Седите на своје место.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Основни разлог је да се овакво поступање не одомаћи као метод елиминације политичких противника, као и да се дигне глас...

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Тражим од савезних посланика... Молим Вас, госпођо Гојковић, седите на Ваше место.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

... и онда коначно приведи познавању права.

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

Поштовани посланици, имајући у виду чињеницу да поједини савезни посланици и после паузе од неколико месеци и прихватања новог Пословника ове скупштине не допуштају...

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

У скорој историји трајања југословенске државе није забележен овакав поступак изазивања политичких противника, а један шокантан пример...

ПРЕДСЕДНИК др РАДОМАН БОЖОВИЋ:

... да ток седница траје онако како Пословник предвиђа, дајем паузу у трајању од пет минута и тражим да шефови посланичких група дођу код мене на договор како бисмо могли створити услове да седница Већа ради у складу са Пословником.

МАЈА ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ:

Вама је јасно да ћу ја остати за говорницом све време договора шефова посланичких група, пошто је ово скандал, скандал шта Ви радите господине председниче. Бирате тему о чему ћу ја говорити и о чему нећу.

Према томе, баш да видим...
(Пауза у 12 сати и 34 минута)

ЗАБРАЊЕНИ ГОВОР МАЈЕ ГОЈКОВИЋ ВЛАИСАВЉЕВИЋ

Поштовани посланици!

Предлажем да се дневни ред ове седнице допуни тачком која би гласила:

"Расправа о протеривању савезних посланика са једног дела на други део територије СРЈ", односно из Републике Црне Горе у Републику Србију. Дозволите ми да, у смислу члана 82 став 2 Пословника већа грађана образложим овај предлог.

Познато вам је да је др Војислав Шешељ, председник СРС, дана 31. 07. 1994. депортован из Републике Црне Горе, још увек једне од федералних јединица у саставу СРЈ, тачније депортован је из места Пераст у место Београд која се оба налазе на територији СРЈ. Овај немио догађај одиграо се после одржаног митинга Српске радикалне странке у Херцег Новом, на коме је др Војислав Шешељ жестоко политички напао премијера Владе Црне Горе, Мила Ђукановића. Неколико часова касније, у позним ноћним сатима, радници МУП-а Црне Горе киднаповали су председника једне парламентарне странке. Истичем парламентарне, јер Српска радикална странка има посланике у свим постојећим парламентима Савезне државе, дакле у парламенту Црне Горе, Србије и Савезне Републике Југославије.

Без икаквог полицијског или судског налога специјалци МУП-а Црне Горе упали су у тзв. "Вилу Пераст", грубо и насилно, и буквално однели савезног посланика, председника посланичке групе, Шешеља у станицу

милиције Котор, на саслушање, лично, код министра унутрашњих послова, г. Николе Пејаковића, да нагласим, министра једне федералне јединице.

Како г. Шешељ није био спреман на кооперативност са полицијом, треба напоменути да су депортовани за Србију и 36 чланова руководства Српске радикалне странке, махом савезних и републичких посланика, њихове породице, чак и бебе у узрасту од 10 месеци, а сви су држављани СРЈ. Наравно да су протерани уз полицијску пратњу, па је тиме доказано да је ИПС ЦГ срасла са полицијом у Црној Гори и овим описаним чином

суспендовала још увек важени Устав Савезне Републике Југославије.

Нећу трошити своје, а ни ваше време и пажњу, згражањем над овом примитивном иновацијом власти Црној Гори, коју је исказала њеном демократском наступу. Мјутим, сматрам да Савезна скупштина треба да отвори расправу о овом поступку из више разлога. Основни разлог је да се овакво поступање не одомаћи као метод елиминације политичких противника, као и да се дигне глас против бруталне самовоље власти и она коначно приведи "ПОЗНАВАЊУ ПРАВА".
Где ће, ако неће у СКУПШТИНИ!

У скоријој историји трајања југословенске државе није забележен овакав поступак ућуткивања политичких противника. Неспособност да се поднесе јавна критика и страх од њених консеквенци, манифестовала је једну примитивну, деспотску свест из које је произишао тзв. ПИНОЧЕВСКИ ЗАХВАТ, о коме сам већ говорио. Ауторство овог нецивилизованог геста неспорно припада г. Милу Ђукановићу, црногорском премијеру, али се од њега није дистанцирао ни један члан црногорске владајуће групе, па ни овде присутни савезни посланици Демократске партије социјалиста Црне Горе, тако да неугодност овог догађаја пада и на њих. Бољшевичко, племенско поимање власти само је доказ да се политичар мора одгајати у политици, и да се у политику, односно на највише државне функције, не долази са индексом као једином верификацијом стручности и искуства. Тако се може можда водити политика до Мораче, али се на тај начин сигурно не прави модерна демократска савезна држава. Ако се то не схвати, тим црње и горе за Републику Црну Гору, а и федерацију.

Колико је тај поступак манифестација суштинског односа према заједничкој држави, а колико је то била класична злоупотреба власти у функцији заштите самољубља, наравно својественог само комунистима, од којих се један ЧУДОМ ДОГАЂАЊА У ОВОЈ ЗЕМЉИ, нашао у фотељи првог министра Црне Горе, није толико ни битно, јер сматрам да је приликом овог догађаја, било И ЈЕДНОГ И ДРУГОГ!

Битно је да ова Скупштина која је политички дом Савезним посланицима, треба да се одреди према поступцима власти једне федералне јединице, којима су малтретиран и протерани са дела своје државе савезни посланици и према којима је примењена мера која је у националном законодавству, прекршајном и кривичном, утврђена, као мера безбедности, која се може применити само према странцу.

Поштоване колеге посланици, достојанство посланика је и достојанство оних који су их бирали. На вама, односно на нама, овде заједно је да га заштитимо, јер ћемо тиме заштитити и себе. Ако данас принципијелно посланици дигну глас против самовоље власти, не штите се добри и лоши посланици, симпатични и не симпатични, не штити се ни политика ни ставови које заступају, него се штити нешто трајније и заједничко што свима нама треба. Заштитићемо оне уставне принципе за које смо иначе овде гласали и на којима се полаже

испит принципијелног и часног поступања.

Подсећам вас да је 36 људи са породицама протерано без икакве доказане кривице, полицијском рацијом. Супруге и деца су политички категорисани са становишта политичке неподобности, које по схватању црногорског увређеног премијера сеже до брачних и генетских сфера. Нема спора о томе да никаквог правног основа у нашем позитивном законодавству нема за ово дивљање. Међутим, морам јасно да наведем колико је само уставно-правних норми прекршено тим поступком: У одељку II савезног Устава, који је насловљен "СЛОБОДЕ, ПРАВА И ДУЖНОСТИ ЧОВЕКА И ГРАЂАНИНА" прекршено је грубо низ одредаба:

1. – чл. 20 о једнакости грађана без обзира на политичку и другу припадност,
2. – чл. 26 о праву на једнаку заштиту својих права,
3. – чл. 30 којим се сваком грађанину јамчи слобода кретања и настањивања,
4. – чл. 35 којим се јамчи слобода мисли и јавног изражавања
5. – чл. 44 којим се даје право грађанину да јавно критикује рад државних органа и функционера
6. – чл. 65 по коме је свако дужан да се придржава Устава и Закона.
7. – Затим, је чланом 67 Устава СРЈ наведено да је злоупотреба слобода и права човека противустварна и кажњива.

Подсетићу вас, само да се овим слободама и правима обезбеђује равноправност грађана Југославије независно од поделе на републичке границе и ове одредбе су интегрални део Републичких устава.

Уставне одредбе о људским правима и слободама су обавезна, непосредно извршна правила, која подједнако обавезују законодавну, извршну и судску власт.

И поред тога, најважнији принцип јесте принцип обавезне судске заштите свих слобода и права утврђених у Уставу, и та заштита је конституисана самим Уставом.

8. Полазећи од значаја посланичке функције Устав у члану 87, утврђује посланички имунитет. И та одредба је грубо прекршена. Суштина свега свела се на то да је савезни посланик Шешел на спорном митингу вређао углед и достојанство Републике Црне Горе, њен уставно-правни положај и највише државно руководство Србије и Црне Горе, и на основу тога је МУП Црне Горе одлучио да савезне посланике истера из Републике Црне Горе. У саопштењу републичког МУП-а на-

Рекеташ

ведено је да се свим овим депортованим лицима забрањује улазак у Црну Гору. Само зато што је посланик Шешел само врло агилно радио свој посао савезног посланика и врло аргументовано, у име гласача Српске радикалне странке, у Србији и Црној Гори, изнео оптужбе на рачун Мила Ђукановића и осталих компромитованих чланова његове Владе.

На крају, пре гласања, зажелела бих господи посланицима Демократске партије социјалиста у Савезној скупштини пријатан боравак у Београду.

МАЈА ГОЈКОВИЋ
ВЛАИСАВЉЕВИЋ

МЕДИЈСКА БЛОКАДА

Одавно су посланици и активисти Српске радикалне странке "персоне нон грата" на државној телевизији. Велом хутања обавијене су и страначке активности. То се пренело и на контролисане листове и часописе који само у најкраћим цртама, извлачећи из контекста оно што им одговара, обавештавају јавност о постојању српских радикала.

Од тог правила и Вучелић и уредници режимских новина отступају само у случајевима који нису афирмативни за највећу опозициону странку. То се искључиво односи на повремене оставке појединих посланика јер других компромитујућих материјала нема а измишљотине о ратном профитерству и злочинима више не пролазе.

Дакле, ако неки залутали посланик напусти Српску радикалну странку (разлози су углавном социјалистичке природе), државни медији, пренаглашеним публицитетом, праве од тога сензације и "случајеве". Преносе њихова саопштења у којима они за потребе режима, нападају "своју" бившу странку. Због "објективног" информисања јавности, уступају им ударне радио и телевизијске термине и новинске странице. До те "објективно" информисане јавности никада не допиру одговори друге стране.

Да би донекле ублажила стање медијске изолованости Српска радикална странка сваког четвртка, у просторијама Централне отаџбинске управе, у Француској 31, држи конферен-

ције за штампу. Конференције су до број посећене а стално су присутни новинари тзв. независних медија, којих је, нажалост, све мање. Долазе и они други али су њихови извештаји сиромашни и искривљени.

За све оне до којих не стижу независни медији, који живе у свету "истине" промовисане од стране Социјалистичке партије Србије, рад правде информисаности објављујем две конференције за штампу одржане 29. септембра и 6. октобра.

Конференције је, уместо ухапшеног председника др Шешеља, држао потпредседник Странке Томислав Николић а њихов интегрални садржај преносимо дословце, без скраћивања и исправљања.

С.А.

КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ШТАМПУ

29. СЕПТЕМБАР 1994. ГОДИНЕ

Господо новинари отваравам редовну конференцију за штампу Српске радикалне странке, реч има потпредседник странке господин Томислав Николић.

Даме и господо новинари, јутрос у 9,30 часова на милицијском пункту код Батајнице, 30-так милиционера је пресрело ауто којим се др Војислав Шешељ возио према Београду. Председник их је питао "да ли сте ви овде због мене", рекли су "да". Да ли имате нешто написмено, поново су рекли "да". И одвезли су га у улици 29. новембар. Колико наше информације до сада говоре, судија за прекршаје је већ изрекао пресуду Војиславу Шешељу и он је упућен на издржавање казне у Централни затвор.

Претпостављамо да се ради о тужби за напад на службено лице у службеним просторијама. Претпостављам да знате да је синоћ одржана једна седница Административног одбора Већа грађана. Седница која није била уредно сазвана. Седница на коју су позвана четворица посланика, двојица из Социјалистичке партије Србије један из Демократске странке и један из Демократске партије социјалиста. На тој седници није вођен записник и нема извештаја

са те седнице. Седница тог одбора одржана је у просторијама Посланичког клуба Социјалистичке партије Србије, и тај Одбор је прекршивши Пословник Већа грађана, донео одлуку да се посланику др Војиславу Шешељу укине посланички имунитет. По одредбама Пословника Већа грађана посланички имунитет укида искључиво Веће, ако је у редовном заседању. Скупштина је у другом редовном заседању, ове године од 1. септембра. Ни по ком основу тај Одбор за мандатно имунитетска питања није имао право да укида посланички имунитет др Војиславу Шешељу.

Са друге стране, није постојала никаква оптужница није постојала никаква изјава др Војислава Шешеља да се позива на посланички имунитет. Одбор је могао да заседа по захтеву суда, уколико је тај суд имао изјаву посланика да се позива на посланички имунитет. Значи илузорно је набрајати колико је ту норми из Пословника и из закона прекршено, али шта је ту је. Ми смо очекивали да до тог хапшења дође још синоћ. Странка је потпуно спремно дочекала ово хапшење. Ми смо се већ договорили да ћу ја преузети координирање рада странком

Томислав Николић – в.д.
Војислава Шешеља

док председник не изађе из затвора. У Већу грађана председник Посланичког клуба биће Маја Гојковић. Ми данас имамо састанак Извршног одбора за Републику Србију. Ово је најтежа провера спремности Српске

радикалне странке да опстане у политичком животу. Под највећом пресијом и тортуром коју једна странка у вишестраначком систему може да доживи од једног режима.

Слободан Милошевић је потпуно свестан да једна Српска радикална странка би могла да га скине са власти. Они су покушавали на више начина да униште Српску радикалну странку. Најпре нападима у септембру, тешким оптужбама. Искључивањем потпуним са државних медија, посебно са државне телевизије. Формирањем паралелне Радикалне странке Србије, која наравно није успела да нам постане конкурент. После тога покушајима да се разбије јединство у руководству Српске радикалне странке, непрекидним супротстављањем ставова председника Шешеља мојим ставовима. Онда су видели да и то не може да успе. Покушали су убацивањем људи са стране, као што су учинили са другим опозиционим странкама, и то није успело. Остало је још да покушају да хапшењем Војислава Шешеља, његовим искључењем из јавног политичког живота доведу до тога да се ми поплашимо, да се наши чланови, активисти, симпатизери поплаше и да евентуално Српска радикална странка престане да постоји.

Ми смо заузели став, ја сам га пренео посланицима у Народној скупштини, данас ћу пренети члановима Извршног одбора, пасвим је људски и разумљиво да се по неко од нас, сви смо ми људи, уплаши од оволике пресије, од оволике тортуре. И сваки радикал који се уплаши данас и сутра нека му је Богом просто, нико му неће замерити. Од прекосутра нико нећемо опростити страх. Од прекосутра ћемо да искључујемо из странке. Ово је време за праве људе, радикали су увек били, а ми смо за ове четири године дружења са председником научили како се води политика. Ми ћемо успети да сачувамо континуитет страначке политике до његовог изласка из затвора. Данас смо на седници Народне скупштине наметнули тему хапшење председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља. Та је тема значајна са више аспеката. Не само зато што је то наш председник и зато што смо сви ми изабрани на листи која се зове "Српска радикална странка др Војислав Шешељ", али је индикативно да је Устав и ове Републике и Савезне Републике Југославије погажен више пута када је у питању Српска радикална странка и њени активисти, посебно њен председник.

Да вас не подсећам да су у два наврата у обе скупштине органи милиције напали на посланике Српске ра-

"Коме закон лежи у топузу трагови му смрде нечовјештвом"

дикалне странке. Да вас не подсећам да смо протерани из Црне Горе без објашњења и образложења, из једне федералне јединице у другу. Да вас не подсећам на низ аката, посебно на узурпирање права председника Већа грађана да не дозволи посланицима Српске радикалне странке да по Пословнику за говорницима образложе свој предлог за допуне дневног реда. Због тога и не размишљамо о томе колико је правно оправдано све ово што се данас чини председнику странке, а можда сутра другим посланицима, а прекосутра и грађанима Србије. То је тај аспект на који желимо да укажемо. Ако се неко дрзне да председнику највеће опозиционе странке, најпре тестира тог председника и његово стрпљење тиме што га протерује из једне Републике у другу, а онда низом аката доводи до усијања односа између власти и те опозиционе странке, да би га на крају ухапсио, без основа. Да би му скинуо имунитет, да би га судија за прекршај осудио што се верујем у свету никада није догодило. Посланик не може да буде ухапшен ако није затечен у вршењу кривичног дела за које је прописана казна изнад пет година затвора. Војислав Шешељ је јутрос ухапшен, да би га судија за прекршаје осудио, да ли је то 30 или 60 дана, тек ћемо сазнати.

Шта онда очекује остале посланике без обзира на то у којој су скупштини, и шта очекује грађане које представљамо. О томе смо данас хтели да говоримо у Народној скупштини, председник Народне скупштине је позвао на састанак шефове посла-

ничких група. Када је видео да је расположење свих шефова посланичких група изузев господина Вучелића, који нема никакво расположење, такво, да желимо да се о томе говори, и да желимо да председник Народне скупштине упуту писмо председнику Већа грађана, да у том писму изрази своју забринутост због тога што се народни посланици хапсе на улицама. Да га запита по ком пословничком и законском основу је и имунитет и по ком основу је ухапшен. Да бисмо ми знали у Народној скупштини како да се поставимо. Ипак је то хапшење грађанина Србије, хапшење на територији Србије. Председник Скупштине то наравно, није хтео да прихвати зато што није имао детаљних инструкција. Онда смо му рекли да уз то писмо мора да позове министра унутрашњих послова и министра правде за скупштинску говорницу да кажу о чему се ради. Тек то није смео да прихвати. И замолио је да пауза траје до 15 часова. Ја сам га замолио да настави седницу јер ми више нећемо дозволити да седница говори о било којој теми изузев о хапшењу председника Српске радикалне странке.

Он има Пословник којим ће да се штити, а ми имамо Пословник по коме ћемо по том основу непрекидно узимати реч. Истовремено обавестићемо председника Већа грађана да је госпођа Маја Гојковић, заменик председника Посланичке групе Српске радикалне странке у његовом одсуству и одмах ћемо затражити седницу Већа на којој ће председник Већа одговорити на питање

Десимир Тошић –
један од "четворочлане банде"

"Како је дошло до тога?" Зато што је он увређен, а ми прихватимо чињеницу да је Војислав Шешељ увредио председника Већа грађана, одговоривши на увреду коју је овај њему изговорио. Истина увреда коју је Војислав Шешељ учинио била је тежа, али Војислав Шешељ је јачи и паметнији па зато мора јаче и да узвраћа. Уосталом, Радоман Божовић има право, као сваки грађанин Србије да се суди са сваким грађанином Србије, али нема права да свој интегритет штити тако што ће угрожавати интегритет народног посланика.

Ми ћемо од вечерас, сваке вечери са почетком у 20 часова, држати протестне трибине у сали СО Стари град. Позивамо све јавне личности све представнике политичких стра-

нака, макар да су на власти или у опозицији, да дођу на те трибине и да кажу шта мисле о овом случају. То је почетак наших протеста. Имаћемо састанак у најскорије време са председницима окружних одбора, да им укажемо на све околности, да им пренесемо ставове тренутне политичке, и да им дамо инструкције како ће се убудуће понашати.

• Да ли ћете осим трибина које ћете организовати, предузети још неке политичке потезе?

Николић: О томе управо размишљамо, о томе се договарамо. Постоји само једна ствар коју не желимо да сметнете са ума Српска радикална странка је увек у својој борби користила демократска средства која су и парламентарна и ванпарламентарна, ја не искључујем могућност да после ових трибина ми евентуално одржимо и неки јавни протест на улици. Можда митинг или демонстрације, све оно што је дозвољено Уставом и законима наше земље. Само упозоравамо власт Србије, да Војиславу Шешељу у затвору не сме ни длака са главе да фали. Јер онда се не бисмо обазирали ни на законе. Нама је Војислав Шешељ важнији од Слободана Милошевића.

• Да ли очекујете неку подршку од других странака, на пример од господина Вука Драшковића, с обзиром да је Шешељ када је Вук био у затвору апеловао да се Вук пусти?

Николић: Ја већ сада могу да вам кажем, да вам пренесем ставове Вука Драшковића пошто их је изнео на састанку шефова посланичких група. Без обзира на сва неслагања концепција политичких без обзира на супротстављене политичке ставове господин Драшковић је апсолутно против тога да се било који посланик хапси, а он је за изражавање потпуне посланичке солидарности. Упут је рекао да му је жао што су ухапсили Војислава Шешеља, јер је тим Српска радикална странка добила рекламу коју би негде морала да плати 10 милиона марака.

• Да ли сте ангажовале адвокате шта тренутно радите на овом случају?

Николић: Ми смо мислили да ћемо спроводити истрага, а онда 36 сати не бисмо имали могућности да контактирамо. Али ако је већ ухапшен на издржавање казне, адвокат може да ступи са њиме у контакт. Госпођа Маја Гојковић има пуномоћно већ припремљену за овај случај отишла је са генералним секретаром Александром Стефановићем до Централног затвора.

• А одакле вам информација да господин Шешељ у Централном затвору?

Николић: Од наших људи из Централног затвора.

• Да ли су они показали налог хапшења господина Војислава Шешеља?

Николић: Рекли су да имају и Војислав Шешељ није тражио налог

Адвокат Маја Гојковић, генерални секретар Стефановић и Јадранка Шешељ испред Централног затвора

Веровао им је, јер не би се брукали ваљда да њих 30 на улици пресрећу посланика без налога. Он их је питао: Да ли имате писмени налог? Рекли су "имамо", и онда је он пошао са њима.

• Где је то било, извините није ми јасно.

Николић: То је било на пункту у Батајници, на коме милиција контролише саобраћај и зауставља возила.

• Да ли је још неко био присутан?
Николић: Био је посланик Стево Драгишић, није тренутно ту (стигао је). Е, па ако имате неко питање за господина Драгишића, он је ту па ће да вам одговори. Верујем да познајете посланика Драгишића.

• Ја сам хтела да питам да ли је можда примењивана сила приликом хапшења?

Драгишић: Јутрос сам око 9,10 часова дошао по председника Шешеља да га доведем овде у странку, а ја сам кренуо на заседање Скупштине. И на полицијском пункту на изласку из Батајнице где се иначе врши редовна саобраћајна контрола, чекала је јединица која је имала задатак да ухапси Војислава Шешеља. Када смо стали због колоне саобраћајне која се направила, та група од 20-30 наоружаних полицајаца аутоматима, окружила је аутомобил. Председник Шешељ је отворио прозор и питао шаловитим тоном: "Да ли сте ви дошли због мене?". Они су му одговорили, тај најстарији по чину, одговорио је да јесу. На питање да ли имају неки писмени налог, исти је одговорио да имају, да је код истражног судије у 29. новембра, и да га тамо воде. Он је мирно изашао из аута, кренуо са њима, отишао у маршицу и отишли су у 29. новембар. То је све што се десило приликом самог хапшења.

Николић: Иначе просторије странке су под присмотром још од инцидента у Већу грађана, непрекидно један ауто са три инспектора у цивилу стражари испред наше странке. Једном смо их отерали једно вече, прекинута а после их више нисмо дирали.

• Да ли очекујете даља хапшења?

Николић: Знате шта, када је режим у кризи и када му се због издаје на коју ми указујемо дрма тло под ногама, он је спреман да врши свакакве репресалије. И ово је један тест. Кренули су одмах са председником странке да би видели како ће да реагује чланство, да би извршили неке процене у месец или два колико ће он бити у затвору, да ли ће странка да се оспе или ће можда странка да направи неки непромишљен гест, који би можда могао да изазове власт да чак изврши и забрану рада странке. На тај начин бисмо сви изгубили посланичке мандате. Али то би вероватно био крај парламентаризма у Србији. Не могу да кажем да ли очекујем нова хапшења. Не познајем ни једног радикала који на души има неко кривично дело због кога би заслужио хапшење. Али у овој држави се не хапсе они

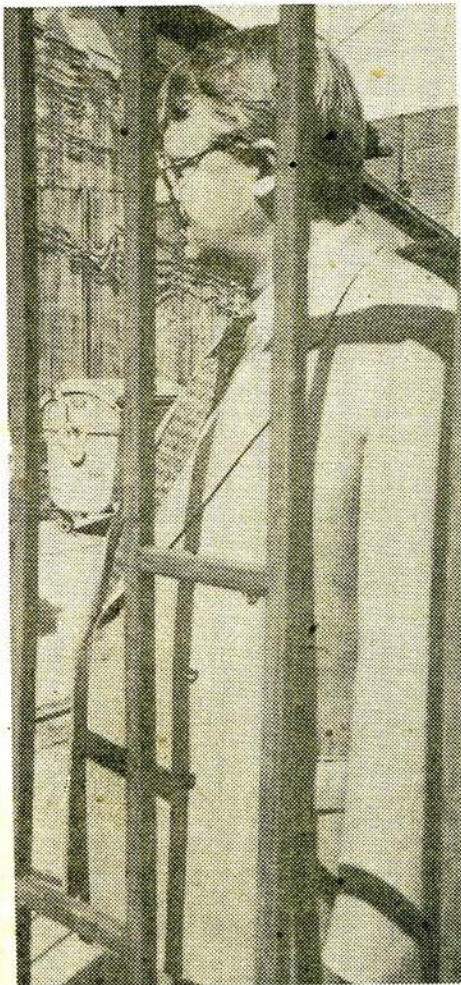
који су заслужили хапшење, него се хапсе они који сметају режиму.

• Шта ће предузети Српска радикална странка?

Николић: Ми нигде не журимо. Време ради за опозиционе странке, време ради првенствено за Српску радикалну странку. Слободана Милошевића чекају нове издаје. Страни преговарачи инсистирају на томе да он нове издаје прихвати у пакету. А он их моли да једну по једну врши у размацима. Ми ћемо сачекати да он начини још неки издајнички корак, да грађане Србије коначно уверимо да се ради о режиму који је издао српске националне интересе. Сачекаћемо да се продуби овај суноврат динара и економског програма, па ћемо онда почети да предузимамо мере. У то време вратиће нам се и председник из затвора. Онда ће бити право време за акцију.

• Како грађанима Србије рећи да је то издаја Милошевића?

Николић: Ако ви не знате господине Божићу, како је Слободан Милошевић извршио издају, онда ни грађани Србије не знају. Ми смо припремили захтев за расправу у парламенту и покренули смо иницијативу за гласање о одговорности председника Слободана Милошевића по низу повреда Устава које је извршио. Тај захтев смо желели данас да прво вама

Трети пут иза комунистичких решетака

покажемо па да га предамо у Скупштину, међутим, тај захтев ћемо морати да допунимо јутрошњим хапшењем. Ја очекујем да ћемо сутра одржати једну конференцију за штампу у Народној скупштини, и на тој конференцији ћемо вам поделити ископиран примерак захтева за смењивање председника Републике Слободана Милошевића. У том захтеву навешћемо тачно чланове Устава које је повредио. Основна ствар је ограничавање суверенитета Републике Србије и Савезне Републике Југославије, довођењем страних војних посматрача на Дрини. А када се на то надовеже све оно што Слободан Милошевић чини у ових годину дана од како је драстично кренуо у издају, постоје елементи за расправу у Народној скупштини. С тим што ми не гажимо претеране наде да ће 2/3 посланика гласати да се распише референдум о опозиву председника. Али довољно је да грађани Србије који ништа не могу да сазнају са државне радио телевизије довољно је да на седници Народне скупштине, се упознају са тиме. Уједно вас обавештавам да је председник Народне скупштине Србије по угледу на председника Већа грађана Радомана Божића, али још драстичније повредио пословник уградио је механизам по коме када он искључи своју картицу из компјутера, искључују се микрофони и прекида се аутоматски телевизијски пренос из Народне скупштине. Он нема по Пословнику никакво право да то учини, то значи да је у стању да увек када му се не свиђа дискусија неког посланика, тобож случајно закачи своју картицу искључи пренос на минут или два, или три колико траје та дискусија. А онда се пренос настави и шта ћете ви, што неко 3 минута није имао пренос. До сада су све моје дискусије покривали тако што се телевизијски коментатор баш тада нашао да нешто саопшти грађанима Србије. Па им каже дневни ред, колико је посланика присутно, таман док ја завршим своју дискусију. А сада имају много безболнији метод, председник извуче картицу. Ја не знам о чему се ради, причам, а нико ме у Србији не чује, вероватно да они мисле да ако у Србији нико ништа не чује и не види, да се није ни десило. Међутим, у Србији се дешавају велике ствари, крупне ствари. У Србији се котрља, када ће лавина да буде то не зна председник Србије, то не зна нико. То ће народ сам да одлучи. А онда ће народ изабрати вођу у кога ће имати поверења.

• Да ли очекујете подршку...

Николић: Ја сам свестан тога да је Слободан Милошевић за ове три године учинио велико зло српском народу. Видите, он је повео грађане Србије у један рат у који су ушли отвореног срца. А онда је све учинио да тај рат омрзне грађанима Србије. Он их је повео у један рат који сада осуђује. Па га питам, ако буде предсе-

дник и даље, да ли ће успети да их поново поведе у неки рат у коме би се бранила Србија? Мислим да неће. Са друге стране, у Србији има много избеглица. Слободан Милошевић је све учинио да грађани Србије преко односа према тим избеглицама, замрзе и оне Србе који су остали у Републици Српској и Српској Крајини. Истовремено у великој мери је успео да нас убеди, грађане Србије, да је Дрина граница која треба да раздвоји српски народ. Да је то нека природна

граница. Међутим, народ је заплашен. Свако се боји да би неко могао његовог сина да поведе у неки нови рат у коме би га генерали изложили погибији ни за кога, без циља. Али ће народ да трпи до одређене границе. А онда ће да се сети свих греха које је Слободан Милошевић и његов режим нанео Србији, и ни један грех појединачни неће му опростити. Народ је уплашен и прошлом годином у којој није било хлеба, а сада знајемо да су силоси били пуни пшенице. На-

род се боји ако динар падне да ће до горе кризе него прошле године. Србији живи заплашен народ. Али знате, опруга се савија док својом слом не савлада ону силу која притиска. Нико не може свој народ толико понизити, да му то народ не врати. Српски народ ће Слободану Милошевићу пуном мером вратити све ово што је учинио са њиме у четири године.

Хвала што сте се одазвали

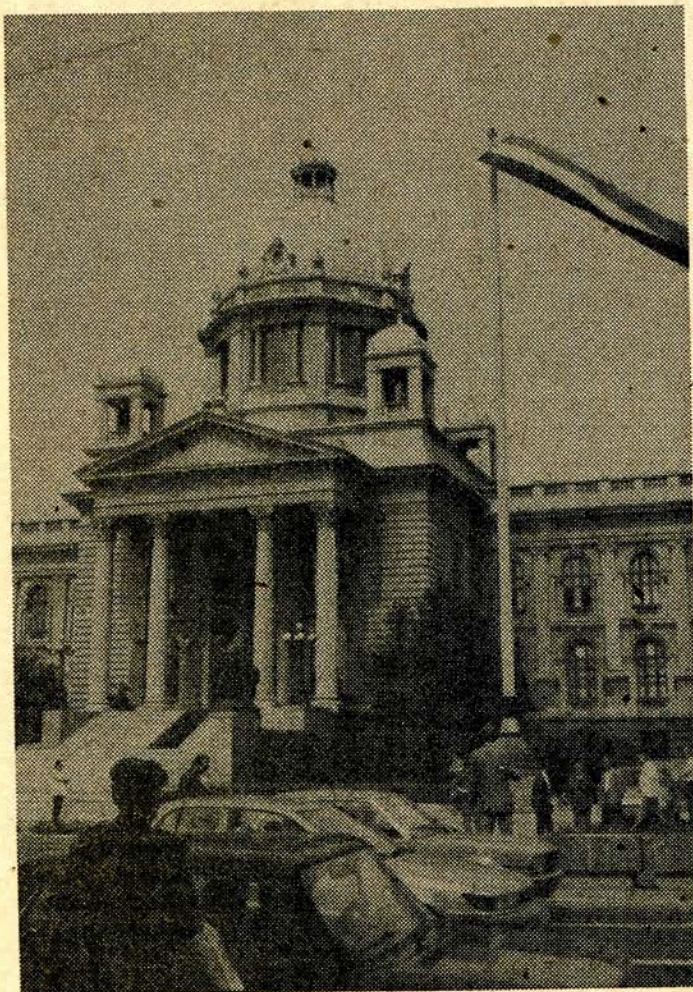
КОНФЕРЕНЦИЈА ЗА ШТАМПУ

6. ОКТОБРА 1994. ГОДИНЕ

Господо новинари отварам редовну конференцију за штампу Српске радикалне странке реч има потпредседник Странке господин Томислав Николић.

Српска радикална странка вас извештава да је др Војислав Шешељ жив и здрав, да се добро осећа. Ми имамо неких иницијатива у вези његовог хапшења и његовог суђења, о томе ћете данас бити упознати. Ја пре тога желим да се осврнем на саопштење Демократске странке, која

је осудила понашање Десимира Тошића, посланика који је лично одговоран што је један посланик опозиције стрпан у затвор. Ми мислимо да ово није довољно, ми захтевамо од Демократске странке да искључи Десимира Тошића из Демократске странке и да тиме докаже да Демократска странка није умешана у хапшење и осуђивање Војислава Шешеља. Истовремено позивамо и све остале опозиционе странке да се

Прђија
Радомана
Божовића

прикључе протестима против гушења демократије и угрожавања права и слободе човека у Србији, је врши овај режим. Која су наједентнија на примеру др Војислава Шешеља, али вас упозоравамо да новинарка "Нина" Весна Костић уторак 27. септембра 1994. године приведена по приватној тужби Мирка Марјановића председника Владе који је тужио за чланак објављен у мају месецу у "Нину" и у коме је винарка рекла да се процењује и вина Мирка Марјановића на 50 милиона долара. То је био довољан знак Мирку Марјановићу да наредити милиција приведи једну новинарку на суђење по приватној тужби што је непознато у правном систему. Очигледно да ће ова држава чешће посезати за кршењем Устава и закона, а да је хапшење Војислава Шешеља био један пробни базис. Очекивали су како ће реаговати грађани Србије који уплашени тешким животом који их очекује због пропадања економског процветања, уплашени овом издајом Републике Српске и Републике Српске Крајине, једва састављају крај крајем и не усуђују се да јавно изјаве свој протест.

Позивамо и остале опозиционе странке да се прикључе протестима вечерима. Позивамо Српски покрет обнове који има доста искуства са репресијом власти. Подсећамо и на прошле године, када су били ухапшени Вук и Даница Драшковић да се Војислав Шешељ одазвао апелу и упутио захтев да их обиђе у затвору. Захтев коме није било удовољено је адвокат Јован Копривица по имену Војислава Шешеља пронашао да Вук Драшковић и Даница изађу из затвора, аболитијом. Ми смо упутили позив Српском покрету обнове и њихови посланици, или да и сами чланови учествују на протестним вечерима. Очекујемо да се који се на тим протестима појаве и да живљавају никакву репресију од стране органа Странке.

Српска радикална странка је јуче у Народној скупштини Републике Србије поднела захтев за изгласавање неповерења Влади Мирка Марјановића. Тај захтев је поднет на основу чланка објављеног у "Телеграфу" јуче, у коме пише да је Драган Томић, министар без портфеља, тамо нетачно наведен као потпредседник Владе, али није битно, склопио уговор са француском фирмом САГЕ по коме ће у својству комерцијалног директора за месечну плату од 22.320 франака, то је негде око 7.000 марака, бити одговоран за развој извоза индустријске струје из Француске у Источну Европу. Према "Телеграфу" у француском бироу за запошљавање страних радника у Београду, ул. Змај Јовина бр. 21., господин Драган Томић је лично преузео свој примерак уговора.

Посланици Српске радикалне странке сматрају да је неморално од Социјалистичке партије Србије и Владе Србије да у време када се највећи број грађана бори за голо преживљавање, а Влада спроводи програм представљен као једино спасоносно решење, да сами чланови Владе не верујући у тај програм најпре задржавају директорска места у српским предузећима, а онда проналазе уносне и добро плаћене послове у фирми у иностранству, које обављају у радно време предвиђено за рад на спашавању државе и народа. Захтевамо да се Влада одмах у уставном року, определи према овом поступку свог члана и да сноси последице тога, што је тај поступак одобран или што није била упозната са њим.

Истовремено адвокат Маја Гојковић, поднела је уставну жалбу Уставном суду СРЈ, поводом незаконитог хапшења и суђења др Војиславу Шешељу. И она ће вам ту жалбу мало детаљније образложити.

Гојковић: Ради се како је рекао потпредседник Странке, господин Томислав Николић о жалби, морам да га исправим, жалба није поднета него ће бити поднета данас после подне. Први сте ви сазнали за овај наш покушај да се господин Шешељ овим путем, ако се усвоји ова жалба, одмах пусти на слободу. У питању је мој захтев за испитивање кршења другог одељка Устава који се односи на слободу, права и дужности човека и грађанина Савезне Републике Југославије, а који је у потпуности у свакој својој одредби прекршен радњама које су уследиле од начина одузимања имунитета савезном посланику Војиславу Шешељу, преко начина хапшења. Чињенице које смо ми сазнали су да се он ипак позивао на имунитет, а да је јавност обманута

Банана република коју ће (ускоро) признати Слободан Милошевић

да није. Због тога што налог за привођење органи Министарства унутрашњих послова Републике Србије ипак нису имали, итд. Све до чињенице да је он, ја мислим први осуђеник од 1945. године до данас коме је чак укинута право на одбрану и на сваки контакт са адвокатом. Дозвољено ми је до сада да га видим један једини пут и то по закону је редовна посета одређена на минимум 30 минута, мени је дозвољено као адвокату само 30 минута, и тд. Можемо вам дати овај примерак жалбе, да га ви детаљно проучите и видите.

Друго шта је данас учињено, то је да моја колегиница из Београда, такође члан Српске радикалне странке, надам се да она неће имати толико проблема колико ја имам у овом вођењу поступка, зато што је члан Српске радикалне странке. Очигледно режим је почео и професије, овог пута адвокате, да дели на адвокате који су подобни и на адвокате који нису подобни. Дакле, на адвокате који су у опозиционим странкама и оне који нису у опозиционим странкама. Дакле, колегиница Пејовић Сања из Београда поднела је приватну тужбу у сагласности наравно са Српском радикалном странком, против господина Радомана Божовића за увреду коју је он учињено свим члановима Српске радикалне странке. Јер је 27. 09. 94. на састанку шефова посланичких група изјавио пред свима присутнима да су чланови Српске радикалне странке сви примитивци. Према томе ми смо поднели данас ову кривичну тужбу, и затражили смо да се господин Божовић, ако се позове на

имунитет приликом овог суђења, да му се овај имунитет на Већу грађана редовним поступком одузме. То је што се тиче правних радњи које смо ми данас поднели. Ако се утврди да је моја Уставна жалба, односно да сам ја као адвокат у праву, господин Војислав Шешељ мора бити пуштен одмах на слободу.

Николић: Ја имам само једну исправку, адвокат Сања Пејовић је тужбу поднела у име Српске радикалне странке, а не уз сагласност Српске радикалне странке.

Српска радикална странка очекује да ово време које Војислав Шешељ проводи у затвору, актуелна власт искористи да начини последњи потез толико очекиван и толико тражен од стране страних преговарача, да коначно призна Хрватску и Босну и Херцеговину у АВНОЈ-евским границама. У том смислу оцењујемо јучерашње слетање првог међународног авиона после две године и четири месеца, на Сурчински аеродром. Ми претпостављамо да је ово полетање страних авиона са Сурчина издејствовано да би припадници режима у Београду могли да побегну оног часа када за њих постане преозбиљна ситуација у Србији. И када народ буде реаговао на такав један издајнички потез. Све је евидентније да економски програм пуца по свим шавовима и да то Влада Србије и Савеза Републике Југославија, више не могу да задрже. Све је евидентније да су обмане о непостојању инфлације пласиране читаво лето у јавности, јер сада сазнајемо да треба цене вратити на неки ниво. Зашто би се враћале цене, уколико није било никакве инфлације. Све

Задовољни диктатор

је евидентније да однос динара и марке 1:1, постоји само у званичном курсу, да је тај однос већ сада негативан за око 40%, са тенденцијом непрекидног обарања вредности динара. Убеђени смо у то да уколико се не предузму хитне мере, нећемо морати да чекамо пет или шест месеци као прошле године да дође до вртоглаве инфлације или до стагфлације. Убеђени смо да би то ове године ишло страховито брзо. Изато упозоравамо Владу Србије, треба изаћи са правим подацима у јавност, треба грађане на време припремити за још једну зиму коју ни једна влада Социјалистичке партије Србије не уме да спроведе тако да сви грађани под истим условима преживе и презиме.

Упозоравамо их да се не играју са пензијама. Да за пензије морају да се пронађу средства. Ако производње има у порасту од 5-6% ако се исплаћују лични доходи мислим 20 пута виши него на почетку про-

грама, онда је то знак да се у фондове прилива довољно средстава и да у пензионерском фонду мора да има средстава. Изгледа да ће пензионери доживети судбину сељака пензионера који већ четири месеца нису примили пензију. Ми упозоравамо Владу Србије још једном да се никакви политички поени у Србији неће постићи тиме ако се угуше независни медији и подведу подрежим под којим суджавни медији и сви остали. Очигледно да је офанзива на "Борбу" и Студио Б, све израженија. А да после тога више у Србији не би били објективно информисани.

Упозоравамо и да је Српска радикална странка од настанка демократска странка, која би желела да се сви спорови у друштву решавају у парламенту. Али да су незадовољства у народу толика, да уз претећу економску пропаст врло лако може да се деси да ова влада доживи да народ спонтано изађе на улице. Мислим да нико ко се бави политиком тог дана неће остати код куће.

Ово је било све што смо вам ми припремили за данашњу конференцију, ако имате неких питања изволите.

• ... зашто ништа није речено о ставовима да Милошевић и Фрањо Туђман преговарају, да су преговори већ при крају и каква онда судбина Републику Српску Крајину очекује?

Николић: И наше информације говоре да њихови сарадници већ месец дана договарају тај коначни састанак, да је Слободан Милошевић одустао од тога да Република Српска Крајина постоји као самостална држава. И да се тренутно бори за што већу аутономију Републици Српској Крајини у оквиру Хрватске, и да се бори да у то убеди и руководство Републике Српске Крајине, пре свега Милана Мартића који је пре неколико дана био код њега. У том циљу је и ова блокада Републике Српске Крајине, коју је завела Савезна управа царина, по налогу председника Србије Слободана Милошевића. Жеља им је да Република Српска Крајина остане без енергената, да остане без оружја, у Книну је већ драматична ситуација. Наши људи отуда говоре да нема ни бензина ни нафте, да болесници не могу да се пребаци од куће до болнице. Да је стала потпуно индустрија, да је угрожена и војна техника. Све је ово смишљено баш као и код Републике Српске да се те две српске државе доведу у такву ситуацију да им и корпорирање у Хрватску и у Босни и Херцеговини буде без мало спасоносно решење.

• Господин Шешељ има 8 дана рок жалбе, да ли се жалио?

Николић: Видите, господин Шешељ није имао 8 дана рок жалбе. Он је само то имао по закону. Међутим, њему је дозвољен суспензија адвокатом тек 6-тог дана. Ухапшен човек и осуђен не може направити жалбу без помоћи адвоката. То значи, држава је одлучила кога на Војислав Шешељ може да напише жалбу због тога што је ухапшен и осуђен. Он је значи имао право само два дана да се жали. Међутим, Војислав Шешељ се неће жалити на пресуду и Војислав Шешељ и сматрамо да он није ни ухапшен, није ни осуђен. Ово је једна фарама која је политички процес. Ми се миримо са том пресудом, њему имунитет још није скинут. Због тога ће држава Србија да одговара, а не о томе када Војислав Шешељ изађе из затвора. Ми само водимо страначку политику покушавајући да водимо онако како би он радио. Уставну жалбу је савезни посланик Маја Гојковић написала зато што смо ми који тренутно водимо страначку проценили да би требало изаћи из уставни суд Савезне Републике Југославије да се изјасни о овом процесу. Ми сматрамо да би Уставни суд требао одмах да пусти на слободу Војислава Шешеља. Јер све ово како је поступак вођен, указује на то да је угрожен чак и живот Војислава Шешеља у затвору. Нисам сигуран да би Слободан Милошевић погаз Устав, све законе, све норме и Повељу словник Већа грађана само због тога да Војислав Шешељ буде месец дана у затвору.

• Можете само детаљније да наведете на који начин је угрожено његово животно?

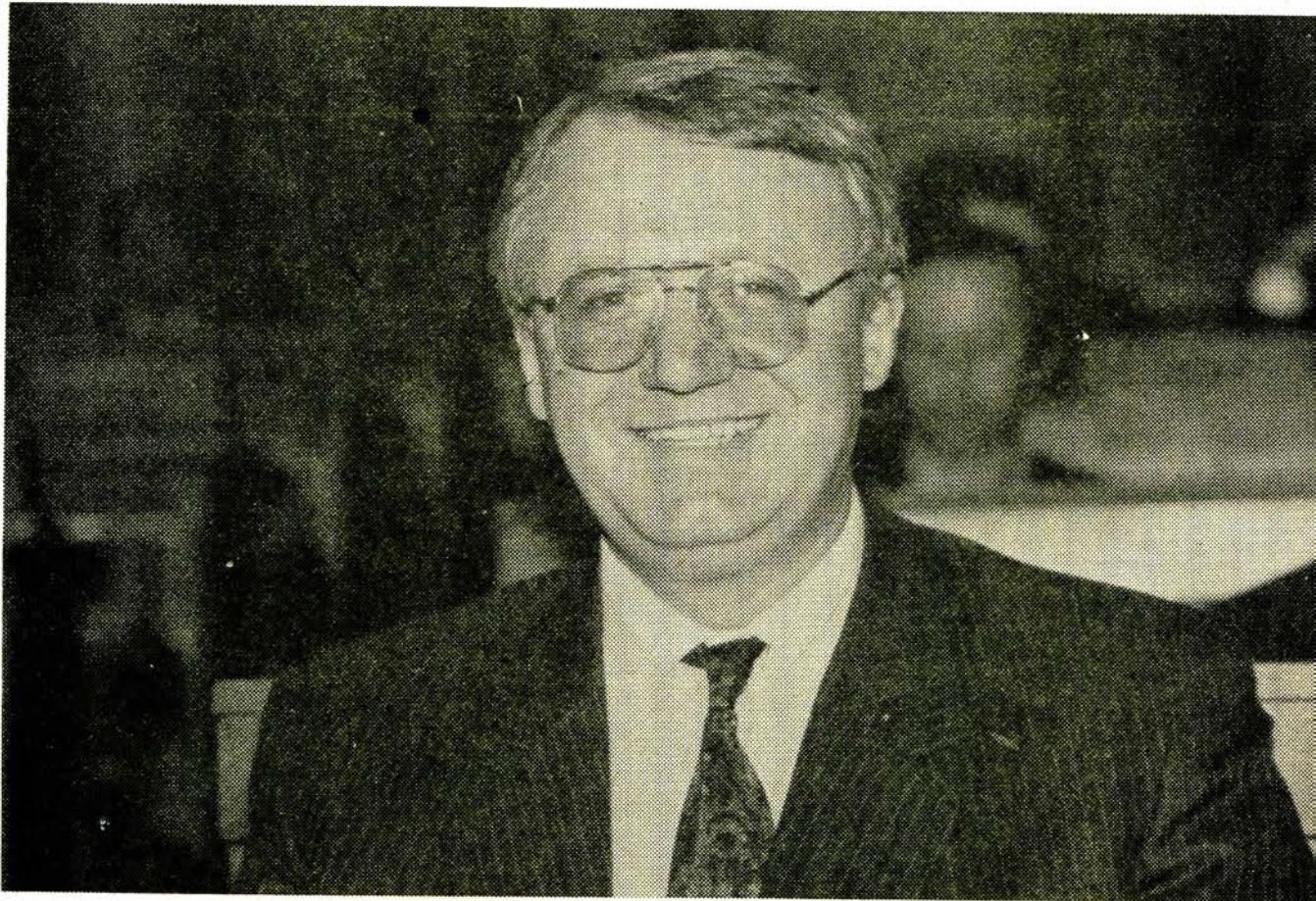
Николић: Морате да знате да је Шешељ шест дана провео у самици. То је потпуна изолација, ту нема ни читаних ни писања. Ту нема информација. Шта је могао да помисли након таквог експресног хапшења и суђења, и након тога што је страпан шест дана у тамници, шта је он могао да помисли, шта се дешава за то време у Србији са његовом породицом, са свим радикалима. Значи да то може бити страховито психички да делује на осуђено лице. Са друге стране, покушавајући природу овог режима ми нисмо убеђени да ће он бити безбедан све док се налази у затвору. Ту мислим на личну безбедност и на угрожавање личне безбедности оне стране људи које би могли да убају у затвор као да су рецимо осуђеници. Ако се неко дрзне да вас незаконито ухвати и осуди, зашто вас не би мучили и третирао у затвору?

Хвала што сте се одазвали.

”СЛОБА СЛОБОДА”

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!

Најмање што су српски радикали могли да учине за свог председника, др Војислава Шешеља, који по трећи пут тамнички иза комунистичких решетки, је да организују протестне трибине које ће се одржавати до окончања његове затворске казне, и да се на тај начин солидаришу са њим, и то не само са њим, већ и са целим српским народом који, тренутно, дели исту судбину заточеника. Зато ови протестни скупови значе много више од пуке подршке, они су овековечени фрагмент историје, они спречавају да се она кривотвори и заборава. Захваљујући овим скуповима будућа поколења Срба имаће веродостојно сведочанство о најсрамнијем хапшењу и издаји у новијој српској историји.

Увеличани присуством интелектуалне, уметничке и изнад свега духовне и моралне елите српског народа, без обзира на то да ли је она у публици, на улици испред сале или за говорницом, ове протестне вечери потврдиле су и у пракси актуелизо-

вале, велику идеју српске и изворне православне, хришћанске саборности. Сви часни и умни људи, осетили су да је то њихова морална и патриотска дужност да јавно искажу протест против олигархије једноумних и аморалних представника овог режима и пруже подршку вођи једне патриотске и у свом изворном начелу демократске, странке.

У ових неколико вечери, (трибине почињу у 20 часова), сви присутни су указали на оно због чега српски народ опстаје вековима и истрајава у свом бићу ни мало нарушен од стране оних, у својој суштини, слабих, немоћних и инфериорних поседника материјалне моћи и власти. То што овом народу даје снагу надљуди је његов дух, његов непоколебљиви, узвишени дух, који му омогућава да преброди све телесне недаће и у души остане сабран и чист. Енергија мисли које су протеклих вечери изговорене на дубоко надахнути начин, довољно је јака да може и "брег да помери" а камо ли да ову јадну и ис-

трошену власт сруши и "у прах претвори", да потпуно избрише сваки њен траг из свести и из живота овог народа. Међутим, тако велика снага ипак тражи потврду у чину, борбу што је и изречено више пута на овим скуповима.

Др Војислав Шешељ нам је дао пример итекако ефикасне борбе под условима мира, а наша браћа у Републици Српској и Републици Српској Крајини у најмрачнијим и најтежијим условима рата. Зато ови протести представљају тек само почетак великог и надајмо се коначног обрачуна са нашим непријатељима и најаву светле и праведне будућности коју ће овај подвижнички народ најзад, великом победом извојевати.

Зато, и то нам поручују велики умови са овога скупа, треба да по своме, па и ону најтежу цену, истрајемо у ономе што смо тако храбро започели!

Ирина Марковић

ПРВО ВЕЧЕ

29. септембар 1994. године

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ

Браћа Срби и сестре Српкиње,
Данас је у Требињу сахрањен четнички војвода Неђо Видаковић који је погинуо на ратишту, па вас молим да минутом ћутања одамо пошту војводи.

Нека му је слава и хвала.

Изгледа да је судбина нас српских радикала, и српских патриота да или изгинемо на фронту, или да нас Слободан Милошевић набија у казамате и логоре, у своја судилишта и мучилишта како би убио и оно мало српства што је оставио у овом народу, како би нас све одвикао од заједничке нам државе. Како би доказао целом свету да је спреман да изда, да је спреман да начини последњи злочин према свом народу, а да му они за узврат ублажавају део по део тих санкција, којима су коначно успели да у њему убију и оно мало српства што је остало после толиког владања комунизма над њим.

Данас је ухапшен др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке и савезни посланик.

Ухапшен је због тога што је на увреду коју је председник Већа грађана Радоман Божовић упутио свим радикалима, рекавши да смо "примитивци", и да са нама више неће да ради у Скупштини одговорио увредом, заиста јачом од ње, опсовао му мајку лоповску, и пљунуо га два пута.

И када смо размишљали пре тога шта је заслужио Радоман Божовић, заслужио је да га неко добро измлати. Али није заслужио да због таквог једног дрипца неко иде у затвор. И мислили смо да има толико права у овој држави, да човек не може да иде у затвор само зато што је некога увредио, па макар на каквој функцији да је тај неко. Међутим, видите и сами, Радоман Божовић је рекао да не може, да неће наставити заседање Већа док је у згради скупштине др Војислав Шешељ. Затражио од Министра унутрашњих послова да одмах избаци Шешеља из зграде. Баш као да је то неки његов слуган, Министар унутрашњих послова. А онда су сели и у тој својој кухињи, направили план, мимо закона, мимо Пословника, мимо Устава о чему ће нам наши вечерашњи гости говорити више. Ја већ цео дан говорим о томе; ухапсили

председника Странке, рачунајући да странка без председника није странка. Е ова је странка иста као и јутрос док је Војислав Шешељ био на слободи и остаће овај месец дана потпуно иста. Изузев колебљиваца, или људи које су заплашили, или људи који евенутално не могу више да издрже овај притисак, који ће можда у ових неколико дана отићи из странке. И којима нећемо моћи много ни да замеримо. Вечерас су са нама наши пријатељи, људи који врло добро знају да без обзира на ког грађанина Србије се удари репресијом државе, да су угрожени сви грађани. Јер, ако једног савезног посланика може судија за прекршаје помоћу милиције да приведе у суд, осуди и истог дана упути на издржавање казне, шта да очекује грађанин у Гучи, шта да очекује у Пироту, шта да очекује у Новом Саду. Шта да очекује грађанин Србије. Оне преко Дрине Србе су издали, а за нас са ове стране Дрине који се не слажемо са њима, за нас вероватно припремају логоре. Колике логоре? Рекли смо им да немају толико логора колико има радикала. Па нека крену редом да хапсе. Данас смо им пружили прилику у Народној скупштини.

Народна скупштина и Савезна скупштина неће радити по дневном реду који одреди неко други, искључиви дневни ред, ако буду радили биће хапшење др Војислава Шешеља. Јер ако српски радикали не желе да Скупштина ради по плану који није тог дана императиван Скупштина неће радити. Ми смо им ваљда већ доказали да не могу да нас истерају.

Са нама су вечерас проф. Коста Чавошки, др Владан Васиљевић, народни посланик Демократске странке Боривоје Радић, мој Крагујевчанин; и др Драгиша Поповић-професор. Нека наши гости, редом, редом који сами изаберу, ја не желим да одређујем њихову важност, изађу за ову говорницу и укажу на аспекте, на које ја нисам или могао или нисам желео да вам вечерас укажем. Хвала вам најлепше.

Др КОСТА ЧАВОШКИ

Даме и господо, драги пријатељи,
Овде вам говорим и као пријатељ и као представник Српске либералне странке, поводом осуде злочиначког

лишења слободе др Војислава Шешеља. То је још један пример безакоња под којим ми живимо већ дуги низ година. Ако је један народни посланик могао да на незаконит начин буде лишен имунитета, да потом буде приведен судији за прекршаје и одмах упућен у затвор, питамо се какве гаранције постоје за нас обичне грађане које не штити посланички имунитет. И каква је ово земља, какав је ово поредак и какав је ово парламент у којем се народни посланици за тили час, без суда и расправе могу лишити слободе.

Ја сам веровао да се ми бар трудимо да имамо прави парламент. А прави парламент је екс-територијалан, у њега не може да ступи никаква обична полиција, ни републичка ни савезна. Парламент је суверен у односу на извршну власт и полицију. Парламент мора имати своју посебну скупштинску стражу, којом непосредно руководи председник Парламента, и његови потпредседници. И отуда нико од полицијских власти, укључујући ту и судију за прекршаје не може бити надлежан за било каква дела на тлу и у згради парламента. То су ови наши властодршци заборавили. Они мисле да је обичан судија за прекршаје онако исто надлежан за ред у Скупштини, као и за ред на Жељезничкој станици. Отуда са Шешељем поступају као са последњим уличарем или проститутком коме се не верује да се може бранити са слободе, него се одмах да не би побегао, упућује на издржавање казне.

А даме и господо, драги пријатељи, какав је то уопште Парламент? То је Парламент у коме нема истинске слободе говора. Некада у старој Србији па чак и у старој Југославији, минимум времена за говор био је сат и по за шефове посланичких клубова, а сат за обичне посланике. Сада се то своди на пет минута. И да вас мало забавим, то доста подсећа на привидан турски парламент из 1875. и 1876. године, под тзв. Митаг пашом. Кажу да је један енглески новинар дошао на галерију и да све што је чуо од председника парламента реч "суз". Распитао се шта то значи и утврдио да то значи ћут, кад год посланик нешто каже, на то ће му председник ћут. Е ми имамо такав суз, ћут парламентаризам. Дакле, то је парламент који не заслужује наше поштовање.

И отуда би ваљало, а то је став наше Српске либералне странке, да добро размислимо да ли уопште у таквој игри, где се сваки посланик може на пречац ухапсити и упутити у затвор, треба уопште да учествујемо. И на крају само да додам, па да завршим. Није овде у питању само др Војислав Шешељ. У питању је слобода човека као таквог. И ми морамо знати ако је он угрожен, да је свако од нас угрожен. Ако могу да ухапсе посланика, они хоће сваког од нас који немамо имунитет да утерају страх у кости. Дакле, из тих разлога због властите слободе, ми морамо бити за слободу др Војислава Шешеља.

др ВЛАДАН ВАСИЛИЈЕВИЋ

Драги пријатељи, обесхрабрани грађани државе која је вољом самозванца проглашена једном лакрдијом која је означена као демократска држава, држава слободних грађана лишена сваке могућности да грађани у њој буду малтретирани, обесправљени, или што је оно најгоре изложени тортури полиције и те саме власти.

"Прекобројни" – сала Градског одбора била је тесна да прими све присталице др Војислава Шешеља

Говорим вам ово овако, што управо у овом тренутку присуствујемо само једном од многих доказа да је 1987. године коначно у Србији укинута свака држава. За оно што они зову правном државом, то није никаква држава. Јер у њој не функционише ни једна институција која карактерише право и правну државу. Говорим пре свега имајући у виду још једну, у низу тешких повреда елементарних људских права у Србији, која је овога пута била усмерена према председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу. Откуда према

њему? Од тренутка када је на састанку шефова посланичких група са председником Већа грађана Савезне скупштине, дошло до расправе између њега и председника, па до јутрашњег бруталног хапшења без икаквог правног основа, читав један низ незаконитих поступака ове самоволне власти. Господин председник Већа грађана у Савезној скупштини могао је и морао је према законима ове земље, ако се они поштују, једино да поднесе приватну кривичну тужбу против господина Шешеља, за увреду или клевету. Нека изабере шта значе речи које му је господин Шешељ упутио. Он вероватно има довољно правних саветника који могу да му разлуче та два кривична дела једно од другог. Није могао, није смео нико у овој земљи да подигне руку и на овај начин за то што се у Скупштини догодило, да га у једном накарадном поступку који не личи ни на један поступак који познаје право, било које просвећене земље, осуди на 30 дана затвора. Судија који је извршио тај срамни чин, вечерас је пред камерама Студиа Б, деловао заиста бедно.

Он је још једанпут показао колико је ова власт деградирала и судијску функцију и све оно што би требало да чува ред, поредак и права грађана ове земље. Он уствари није знао шта је урадио. Он не зна зашто је казнио господина Војислава Шешеља. Оно што они називају прекршајем то није прекршај који означавају у решењу, које је донето против господина Шешеља, и по коме је без одлагања одведен на издржавање казне. У правној држави, у редовном поступку, чак и да је покренута по пријави било чијој тај прекршајни поступак, власт

је односно надлежни орган морао да позове господина Шешеља уредним позивом, како је то законом предвиђено, да дође на рочиште на коме ће се изводити докази. Није имао никаквог основа да у овом тренутку данас 30 до зуба наоружаних полицајаца манифестујући једину снагу, једину моћ, једино право ове државе то је брутално насиље приводи тога човека, пред судију за прекршаје. Оно што је рекао проф. Чавошки, ако није могао због екстериторијалности скупштине, да се интервенише у тренутку када је дошло до неспоразума између два народна посланика, онда је пред Скупштином ако је већ постојала основа за то, морао да буде ухапшен и приведен. Али свега тога није било и они су свесни. Још један човек који је актер овога по наређењу вероватно са стране, никако по својој вољи, јер нема ни моралног, ни другог имунитета да нешто тако сам ради, савезни министар за унутрашње послове, други је бедник који је скривено пред камерама телевизије говорио да су предузете мере ускрати одговор новинарима ко је. Он није знао које право, који пропис може да примени у том случају. Чекао је да кажу шта да ради, па тек онда да изврши туђу вољу а не вољу себе као судије и представника власти. У случају овој ситуацији сви грађани ове земље, коначно могу да схвате и да увере, ова власт непреза ни од чега. Грађани су угрожени изложени самовољу и у ситуацији да могу по вољи обесних да буду пребијени лишени слободе, малтретирани свим могућим начине. То је у потпуној супротности са основним постулатима остваривања и заштите права човека, на шта се ова власт толико пута позивала. И стално се позивала. Коначно сви треба да схвате, и наређивачи ове власти са стране и савезни грађани, да овде нема грађанских слобода. Да овде човек не може да буде сигуран да има миран сан, и да могао да ради посао који му је потребан. Господин Шешељ је на најбољи могући начин обављао посланичку дужност коју му је поверио народ. Не ова власт и судија за прекршаје или савезни министар за унутрашње послове. И управо због те самоволне нашоа се у ситуацији да мора да буде изложен тортури. Такви примери нису схватљиви ни за кога ко не зна слободу, ко зна шта су права човека. Хелсиншки одбор чији сам члан, одбор који се стара о људским правима и који је недавно почео да ради. Сви своје стране учиниће све да и у овом случају и случајевима свих грађана к

су непрекидно изложени полицијској тортури ове земље, буду јасно означени као незакони и неправде, да они који то врше коначно једном стану пред лице правде и положи рачуна народу за све оно што су зла нареду чинили. То вам обећавам, и бићемо представници Хелсиншког одбора стално са вама и господином Шешељем, са свим грађанима ове земље.

БОРИВОЈЕ РАДИЋ

Драги пријатељи, мало ко је веровао, ко је пре 15, 20 година присуствовао оваквим скуповима, оваквим вечерним које су приређиване у Београду, протесним вечерима да се то може тако дуго отегнути и да поткрај XX века ми и даље овде у Србији држимо овакве скупове. Заиста је мало ко тада веровао. Али на жалост, ево наш народ има такву срећу односно такву несрећу, да данас када читава Европа живи у демократији, да ми данас морамо овакве скупове држати и морамо са оваквих места чинити протесте. Томе наравно, доприноси ова власт која никако да схвати да је коначно дошао крај тоталитарној владавини. И да и Србија мора ићи демократским путем. Догодило се нешто најнепријатније што се може догодити, на најгрубљи начин погажен је Устав, погажен је закон, погажен је Пословник највишег дома у овој земљи. Начин на који је скинут имунитет господину Шешељу, ваљда је незабележен у парламентарној пракси. То је нешто преко чега никако не смемо прећи, прво сви ми посланици па онда и грађани Србије. Ако се посланику може тек тако узети имунитет, онда се пљује на све грађане који су га бирали, пљује се на достојанство свих грађана ове земље. Ја нећу овде износити детаље, ви сви знате на који начин му је имунитет одузет, ви сви знате да се посланику једино имунитет може узети и зна се ко то може донети одлуку, то може донети одлуку само Веће грађана Савезне скупштине у овом случају. И то знате како на предлог кога, не на предлог две владајуће партије Социјалистичке партије Србије и оне друге из Црне Горе, него зна се на чији предлог и како се све то може урадити. Ово је урађено на један најгрубљи начин, овде је политика умешала прсте као много пута код нас, у овој нашој несрећној земљи, и наравно још једанпут је тензија до те мере порасла, да сви ми који смо са оне стране власти, сви ми покушавамо да Србију прогласимо у демократску државу, не смемо остати скрштених руку, морамо дићи свој глас протеста

и рећи да тако нешто нећемо дозволити.

Ја ћу сада рећи једну другу ствар. Ви сви знате да је демократска странка као уосталом и ваша странка, за парламентарни живот, за добар парламент, да без доброг парламента нема ни демократије. Нема ни праве државе. И сви ми дајемо свој допринос тамо, све странке парламентарне у Скупштини, сви се ми боримо са једном опортуним, са једном влашћу, са једном партијом, са једном странком која још увек мисли да је богом дана, и која још увек мисли да никада са власти неће сићи. Символ те странке, симбол те партије у Савезној скупштини је свакако председник Већа грађана Радоман Божовић. Није случајно, сигурно, што је он на том месту и није случајно што Социјалистичка партија и поред тога, што вероватно и у њеним редовима предвиђају да он вређа посланике, и на који начин све ово изазива посланике у Скупштини. Што га никако не мења. Она га тамо држи да би показала своју ароганцију, да би показала своју снагу. Она га тамо држи као један симбол неуништивости своје моћи. Али, ја се надам да ће јој и такви доћи главе. Ја се надам да ће такви као што је он изазвати буру у овој земљи. Буру која ће прво слистити њих са власти. они изгледа нису свесни тог, али ја се надам да ће то време брзо доћи.

Још једну ствар бих хтео да кажем, можда је ово што раде поједини посланици некада и у Савезном и у Републичком парламенту може изгледати иритирајуће, многи посланици можда и господин Шешељ у неким тренуцима могу изазвати различите ситуације, па и штетне. И они то могу и то се мора разумети. Када је скуп од 50 људи од 100 људи, од 200 људи па макар то били и посланици, представници народа подразумева се да су то људи који је народ изабрао. Дакле када се скуп такав један скуп људи мора се знати да неко може искочити из контекста, да неко може створити непријатну ситуацију, да неко може иритирати остале. Али, подразумева се да такав човек не може и не сме бити председавајући. Ми имамо овде председавајућег две године, који иритира читаву Скупштину, који иритира читав српски народ. Владарућа странка то толерише. Ја бих рекао да је то основни узрок због кога до оваквих експеса и долази. Но наравно, треба остати бистре главе, треба се сачувати од тог иритирајућег, треба наравно добро размислити шта после овога. Бити одлучан у томе да

се протестом укаже да се са тиме нећемо мирити у овој земљи, да се нећемо мирити са тиме да се гази по правима посланика а да не говорим на који начин са правима грађана, да има нас довољно да то у овој нашој Србији нећемо дозволити. Али, истовремено морамо имати у виду да стојимо наспрам једне тоталитарне власти, где морамо само паметним потезима ићи ка томе да ту власт коначно сменимо. Ја се надам да ћете ви у својим настојањима да заштитите шефа своје партије, уз помоћ свих парламентарних странака и ићи тим разборитим путем. Јер само разборитошћу можемо заменити једну власт која је разборитост изгубила. Да није изгубљена разборитост она не би овакве потезе вукла, да није изгубила разборитост она не би прибегавала средствима која су средства прве половине овога века, а можда и XIX века. Ја се надам да ће таква средства и такви потези коначно им доћи главе. Хвала лепо.

Др ДРАГИША ПОПОВИЋ

Даме и господо, драги пријатељи окупили смо се овде једним невеселим и мучним поводом, окупили смо се код наших домаћина српских радикала, људи различитих политичких уверења што је лепо видети. Јер све нас овде представнике друштвених организација, представнике ванпарламентарних и парламентарних странака, спаја једна мисао и један идеал. Тај идеал је људска слобода и оданост уставном поретку. Ми се супротстављамо насиљу, и зато смо вечерас овде. Ја сам овде најављен као народни посланик, што иначе јесам, али сам пре тога а надам се и после тога, професор Правног факултета. Зато желим да вам кажем нешто са свим хладно, уколико се у оваквој ситуацији уопште може бити хладан и неузмирен. Желим да кажем са свим прецизно повређен је 87. члан Савезног Устава. Овај скуп треба акламацијом да се изјасни и да захтева неодложну интервенцију Уставног суда, позивамо судије Уставног суда да проговори њихова савест, да интервенишу и да пониште овакав самовољни акт нижег органа власти. Лично нисам уверен да ће то судије Уставног суда учинити, али је потребно да их подсетимо на то и потребно је да то од њих захтевамо. Насиље се може вршити на различите начине, али је најстрашније насиље оно које врши државна власт. Јер је државна власт надмоћна, и нарочито је надомћна и јача када јој се супротставља само један човек. Када јој се

супротставља усамљени појединац. Због тога захтевамо да државна власт промени своје понашање, захтевамо да се врати поштовање уставне норме и захтевамо од органа који су лишили слободе др Војислава Шешеља, да га неодложно одмах, без одлагања пусте на слободу. Како би се са слободе бранио. То захтевају не само правила нашег Устава, не само уставне норме него то захтевају елементарна процесна правила, па чак и правила прекршајног поступка на које се власт позвала у овом случају. Мислим да су говорници пре мене рекли све што је требало, и ја им се из свег срца придружујем и желим да вам пренесем поздраве Демократске странке Србије која је у овом тешком тренутку са вама. Хвала.

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ

Браћо и сестре, драги гости и пријатељи, пре него што закључимо вечерашњи сусрет, а од данас па све до изласка Војислава Шешеља на слободу, сваке вечери ћемо се окупљати. Сваке вечери имаћемо нове пријатеље који ће говорити у прилог слободе у Србији. За сутра вам најављујем председника Демократске странке Србије др Војислава Коштуницу, очекујемо и да се Зоран Ђинђић врати из Грчке. Ми смо му упутили по-

зив преко Посланичке групе Демократске странке данас, да нам се једне вечери овде прикључи. Ја вас извештавам да ћемо се потрудити од идуће недеље да пронађемо већу салу. За вечерас је скуп био најављен у Скупштини општине Стари Град. Ми смо од њих добили салу, а онда су нам јавили негде пред почетак да Извршни савет општине не може да на да ту салу. Да је сала заузета. Па сада лепо, када нам и у опозиционим општинама не одобравају салу, наставићемо сами, појединци не чине странке. Ми своје односе према странкама не градимо на односу према појединцима из странке.

Вечерас је градски судија за прекршаје, који је осудио др Војислава Шешеља нашег председника дао изјаву Танјугу, па само да вам прочитам шта је све рекао човек који се усудио да савезног посланика упутити у затвор због оваквих дела. "Судија је утврдио да је Шешељ у једном тренутку кренуо према Божовићу у намери да га физички нападне." Значи, судија цени какве су биле намере др Војислава Шешеља. Ако сте синоћ гледали једну изванредну емисију на Студију Б, могли сте да чујете др Војислава Шешеља када је рекао: "између Божовића и мене стао је Недељко Шиповац, чак ни Недељко

Шиповца нисам додирнуо руком. Какав је то био напад на Божовића даљински вероватно. И још је рекао да је пријаву против Шешеља поднело Савезно министарство за унутрашње послове, чији су радници били на лицу места. Пошто је био састао шефова посланичких клубова, Радомана Божовића, претпоставља да је Радоман Божовић радник Министарства унутрашњих послова, друг лица ту нису била на састанку. Може да вам кажем да се др Војислава Шешељ бранио ћутањем, ни једну реч није проговорио на суђењу. Чак га је судија не знајући као да му је скинут имунитет питао поново да ли се позива на имунитет. Ако је скинуо имунитет шта има судија да пита посланика да ли му је скинут имунитет? Војислав Шешељ није проговорио ни једну реч, није тражио браниоце, није примио решење. Он сматра да он није судско решење. Ово је политичко решење. А политичко решење човек не може да прими. Политичко решење се као по казнама преког суд уручују. Сутра настављамо, настављамо из дана у дан. Ја вам се захваљујем што сте дошли. А када променим салу бићете благовремено обавештени. Хвала.

ДРУГО ВЕЧЕ

30. септембар 1994. године

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

Сестре Српкиње и браћо Срби, даме и господо, поштовани гости у име Српске радикалне странке желео бих пре свега да се захвалим свима онима који су изразили подршку српским радикалима и господину др Војиславу Шешељу да издржи. То су пре свега многе од јавних личности, највећи број парламентарних политичких странака, разуме се опозиционих; многе ванпарламентарне странке пре свих поменуто бих Народну странку која нам је пружила у потпуности подршку, као и великом броју грађана који су ових дана позивали Српску радикалну странку, и слао факсове овде код нас, тако да бих искористио прилику да им се свима захвалим.

Поздрављам све наше госте вечерас господина др Николу Милошевића председника Српске либералне странке, истакнуту и јавну

личност, затим господина Слободана Вуксановића народног посланика из Демократске странке; господина Милорада Јовановића потпарола Демократске странке Србије; господина Милуновића из Народне странке; и господина Бору Ђорђевића познатијег као Бора Чорба.

Бићу веома кратак, само ћу вас упознати са оним што нисмо знали синоћ. А то је стање везано за др Војислава Шешеља. Он је као што су неки од вас чули слушајући пренос из Народне скупштине Србије, максимално су се трудили да нас у томе ометају, чак су и они који су преносили пренос из Радио телевизије Србије, стално су се убацивали када изађе неко од наших посланика да каже шта се дешава са др Војиславом Шешељем. Он се налази у Централном затвору. Разуме се, он није требало да се налази у Централном затвору, чим је донето решење о прекршајном поступ-

ку он је морао бити послат на издржавање казне у Падинску Скелу. Међутим, по нашим сазнањима, то су нам јавили људи који су блиски одани Српској радикалној странци, налазе се у Централном затвору, налази се у самици. Нису дозволили нашим људима да му однесу најосновније потребштине за хигијену. Такође је тражио и своје књиге, оловке, оно најосновније, дневну штампу. Најпре је требало да се чека управник нека два сата, после су рекли да управник није ту. Ваљда је отпутовао на Златибор и никога не могу да пусти код Војислава Шешеља. Дакле, ми претпостављамо да је њему добро. Ми не знамо шта се са њиме дешава. Плашимо се да не спремају нешто горе. Оно што је, у чему постоји опасност то је да су очи јавности потпуно одвојене од тога, да медији у Србији, изузев Студија Б, не прате догађаје везано за хапшење Војислава

Шешеља и режима. Режим може да покуша свашта да учини. Оно што сам желео још да истакнем то је да је режим Слободана Милошевића кренуо у овакву офанзиву на Српску радикалну странку не случајно, већ веома добро припремљено и са очигледном намером да се коначно реши правих бораца за српство и српске националне интересе. Такође и бораца против криминала. Да апсурд буде што већи, замислите криминалци су ухапсили највећег борца против криминала. Залажући се за слободу Војислава Шешеља, залажемо се за слободу свих нас и за слободу свих грађана Републике Србије. Залажући се за слободу Војислава Шешеља залажемо се за будућност Србије, залажемо се за стварање јединствене српске државе, и залажемо се за будућност демократије у таквој држави. Ја бих само искористио да, наши гости ће сигурно имати више тога да вам кажу, завршим са једним Његошевим стихом у Горском вијенцу, а упутио бих га Слободану Милошевићу и свима онима који заступају његов режим, то ће и бити јасна порука, она гласи:

"Куго људска да те Бог убије"
Хвала вам.

Др НИКОЛА МИЛОШЕВИЋ

Даме и господи, неколико година после тзв. Октобарске револуције министар просвете Нинчавски, у једном свом тексту настојао је да протумачи етику болшевичке револуције. И да би је сликовитије предочио прisetио се анегдоте о неком хотентоту као што знате припадника једног веома примитивног племена, који је на питање неког мисионара шта је добро а шта је зло, одговорио: добро је када ми опљачкамо суседно племе и отмено им жене, а зло је када они опљачкају нас и када отму наше жене.

Даме и господо, ова болшевичка хотентотска логика, и на овим просторима је увелико на снази. Господин Шешељ ухапшен је са невероватном ефикасношћу која на крају добро служи на част овом правосућу. Стрпали су га у затвор у једном једином дану у коме су му и изrekli казну, односно пресуду. А има такорећи годину дана откако два министра комунистичке владе оптужени за големе лоповлуке и довођење у везу са Радоманом Божовићем са председником Већа грађана Савезне скупштине и још увек нису осуђени, односно још увек им пресуда није изречена. Неће ваљда бити да је и овде на снази она

иста болшевичка и хотентотска логика по којој добро када наравно ни нешто опљачкамо, а зло када неко нешто нама. Иста та логика је била на делу и у пресуди односно образложењу пресуде која је изречена господину Шешељу. Пре свега онај ко је пресуду изрекао саслушао је само сведоке оне странке која оптужује. И замислите оба сведока странака које братски сарађују и то оне странке за које с правом кажемо да су прерушене комунистичке странке. Друге сведоке овај судија није нашао за сходно ни да саслуша. Тако се и могло десити да дотични судија у образложењу своје пресуде каже како је наводно Радоман Божовић изјавио да неће дозволити примитивизам и насиље у Скупштини, а рекао је заправо како кажу други веродостојни сведоци, да је господин Шешељ примитивац. Упоредите те две изјаве, оне коју је стварно дао Радоман Божовић и ову коју приписује споменути судија. Па ћете дакле видети да је увреда коју је нанео господин Шешељ Радоману Божовићу била само реплика на увреду коју је Радоман Божовић нанео господину Шешељу. Али по оној истој болшевичкој хотентотској логици наравно, није увреда када они

Париска 13 је заменила Француску 7 – слева надесно: Зоран Милуновић, Никола Милошевић, Слободан Вуксановић, Милорад Јовановић и Бора Ђорђевић

вређају, а увреда је када неко вређа њих.

А шта тек да кажемо за начин на који тај изванредни и широм света познати председник Већа грађана Радоман Божовић води то исто веће. Ускоро тзв. мандатно имунитетска комисија, ја кажем тзв. јер се није ничим прославила, донела је одлуку да данас посланике који наступају под именом ДЕПОС-а искључи из Парламента. Према Закону о савезним посланицима и према Пословнику Савезне скупштине таква одлука се само прима к знању на Већу грађана, односно Веће констатује да је примило к знању. Али Радоман Божовић је ту одлуку ставио на гласање. Закључак који се одмах намеће и морам рећи јавно, Радоман Божовић председник Већа грађана Савезне скупштине не познаје ни Закон о савезним посланицима, а ни Пословник своје сопствене скупштине. Замислите медицинску сестру која не уме да да инјекцију, инжењера који не уме да сагради мост, и правника који не зна нешто најосновније из Кривичног законика. Ето, такав човек председава у Већу Савезне скупштине.

Није то још све, врхунац свега је образложење које је дотични Радоман Божовић дао за јавност, када је гласање на Већу Савезне скупштине обављено. Радоман Божовић је рекао да констатује да Веће грађана није констатовало да постоји извештај мандатно-имунитетског одбора и да констатује да извештај постоји. Ја сам у свом животу, прочитао многе бесмислене формулације, чуо многе одговоре који су благо речено апсурдни. Али овако нешто у свом веку још чуо нисам. Дакле, да неко ко је ставио неки извештај на гласање каж еуместо да тај извештај није добио потребну већину као што и није, да једноставно Веће није констатовало извештај Одбора за мандатско имунитетска питања. То ја мислим у историји парламента није забележено. Али је забележено и остаће за сва времена да управо такав човек, а исти је Радоман Божовић фигурира као председник таквог једног Већа и као човек који је иницирао хапшење господина Шешеља. Ја кажем само иницирао јер коначну одлуку о томе Радоман Божовић, такав какав јесте, није могао донети. Ми знамо где је коначна одлука о томе донешена. Она је, даме и господо, донешена на Дедињу, тамо где се све политичке одлуке у овој земљи доносе. Могу да дам један предлог, зашто би се посланици уопште састајали тамо где се састају.

Зар не би било боље да се преселе на Дедиње. Нека се лепо преселе тамо и нека макар уштеде оно трошка за телефонирање из резиденције председника Милошевића. Биће нам бар лакше и неће бити потребе да свој народ тако грубо и бесмислено обмањује. Према томе ја се искрено надам да ће епилог читаве ове фарсе са правосуђем, на крају бити онакав какав би требало да буде, дакле да ће се коначно укинути и оно мало парламентарних расправа које се воде, да ће посланици наћи своје место у пространом дому председника Милошевића који има 350 м², и да ће се убудуће најзад и формалне одлуке доносити тамо. Ја се такође надам да ће и посланици свих већа и свих скупштина у земљи и све опозиционе странке у овој земљи морати коначно да се суоче са чињеницом да ово није правна држава, да ово није демократска држава него да је ово држава у којој одлуке доноси само један човек, и евентуално његова жена.

СЛОБОДАН ВУКСАНОВИЋ,

Добро вече још једном, ја сам дошао у име Демократске странке да дам подршку ономе чему ми увек дајемо подршку, а то је подршка онима који буду осуђени без суда, против закона и против Устава. Јасно је да у овој земљи постоји Устав, јасно је да постоје закони, али је још јасније да се ти закони и Устав не поштују, односно они који су их правили тако како су их правили тако и поступају са онима који нису њихови истомишљеници. Демократска странка и ја лично, увек ћемо стати у заштиту колико год је то у нашој моћи било кога политичког истомишљеника, сличномишљеника, или неког опонента који дође у овакву ситуацију као Војислав Шешељ. То је јасно, са тиме сте упознати, али вечерас не бих желео да причам о политици. Јер сматрам да вечерашња прича је прича о слободи и прича наравно, о националном интересу. То су две приче које никако на жалост, ми као народ не можемо да окончамо. Сви нормални народи, када кажем нормални народи, цивилизовани народи, те су приче одавно завршили и све оно што је код нас предмет великих политичких расправа тамо се већ увелико и већ одавно подразумева. Дакле, прича о слободи шефа једне странке, и једног посланика потпуно је иста прича о слободи било ког другог грађанина. И са правом се људи питају који нису никада крочили и та фамозна здања скупштинска и осталих државних институција, а шта нама следи када може председник једне

странке да буде осуђен преко ноћи, да буде осуђен без суда против пословника скупштинског, против закона и без икакве процедуре. То вам је већ све познато, и о томе не бих желео вечерас много да говорим. Мене занима када ће се завршити прича о српском националном интересу у коме данас Срби са ове стране једне реке јесу добри, сутра можда нису и да ли та река има фигуративно значење или ће сутра можда нека друга река у Србији, или неки други географски појам бити истог значења. Да ли ћемо се зарад неких ситних интереса одрицати комада по комада, и тако остати сами да ли у оквиру Дедиња, или Београда, или до Крагујевца мени је то сасвим свеједно. Уколико се не оставри нормална тежња једног европског народа да живи заједно. И не видим шта је ту необично, шта је то ненормално и по чему би се ми као демократе разликовали од енглеских, америчких, француских или било којих других демократа. Јер и они осим што су демократе, јесу Французи, јесу Енглези, јесу Американци. Тако смо и ми демократе и Срби подједнако. Не видим никакву срамоту коју бих могао да добијем рецимо на државној телевизији због овакве изјаве. И знам да неће успети наравно, никаква препрека на Дрини да раздвоји један народ. Народ је, то и средњошколци знају већи појам од државе, и наравно, ако смо ми већ имали несрећу да се у кололету светских интереса се та два појма код нас не подударују, то не значи да се неће једног дана подударити. Али, трговачка логика, потпуно погрешна трговачка логика давања територија, давање дела народа а за узврат добијања некаквог кобајаги укидања санкција, укидања санкција на почек, давања економског благостања и слободу на почек, нама који живимо са ове стране реке Дрине. То је наравно једна погрешна логика и она никуда неће довести. Она може довести уколико се настави да нам траже још комад по комад, до краја, док им буде одговарало. Наравно они који воде Србију данас и Југославију, населили су на такав трик пристали на ону погрешну трговачку логику, не видим да они могу довести нас као народ до нашег жељеног нормалног природног циља, који се не супротставља никаквим европским и светским стандардима државотворности и демократије. Према томе, без обзира што је ситуација таква да нас слепи или можда не слепи, али слаби воде без обзира што је добар део Србије глув захваљујући државној телевизији. Ја морам да вас уверим да сваки такав потез као што је овакво

хапшење и сваки дан са новим дневницима у којима ћете гледати нашминкану стварност, српску стварност у којој тече мед и млеко. Ја вас уверавам да то није разлог за пессимизам, напротив. Ја сам много већи оптимиста сваког дана што су гори њихови извештаји у другом дневнику и осталим емисијама, јер сам убеђен да та драстична разлика коју они праве између стварности и њихове слике о нашој стварности може и оне у најудаљенијим деловима Србије да убеди да њихова слика јесте једна пука фатаморгана. Што више они затежу већем броју људи биће јасно да је то једна илузија, илузија која наравно не може дуго да траје. Као што ја сматрам њихову уређивачку политику на државној телевизији више знаком једног тешког менталног обољења, него ли неке смишљене, па макар и наопаке политике. Тако сам сигуран да ови наши скупови неће учинити неке конкретне напретке нити у смислу ослобађања Војислава Шешеља, нити у смислу побољшања телевизијског програма и других односа на политичкој сцени у Србији. Ово овде што смо се ми састали јесте израз једног политичког, а ја бих рекао пре моралног става. И зато сам рекао да ово није толико прича о политици колико прича о нормалним тежњама нормалних људи да живе слободно и да живе заједно. Према томе, без озбира што ми овде седимо, то неће пуно у конкретном смислу померити ствар на боље. Али, наравно ово је неопходно и оно што је много важније од овог нашег окупљања јесте да ми останемо сабрани, да нас не ухвати паника као што је ухватила паника оне који воде ову државу. А будите сигурни да ће они сами себе појести или ће их удавити Дрина, или ће се сами угушити у својим извештајима, они су себи највећи непријатељи. Хвала.

МИЛОРАД ЈОВАНОВИЋ,

Драги пријатељи испред Демократске странке Србије желим све да вас поздравим. И да кажем да Демократска странка Србије најоштрије осуђује незаконито, противзаконито и како год хоћете срамно хапшење др Војислава Шешеља. Мимо закона, мимо процедуре, мимо правне државе која као што сви знамо овде не постоји. На жалост наше ставове прећутала је већина медија. Али надам се да ће барем вечерас мало бити исправљено то, и на моје колеге, присутне новинаре апелујем да још једном поновим, понављам најоштрију осуду Демократске странке Србије оваквом срамном хапшењу. Ми у Демократ-

ској страни Србије смо уверени да све ово неће поколебати др Војислава Шешеља и да ово иако није прво искуство, да ће он остати доследан својој ставу и оним ставовима које заступа Српска радикална странка. али ми смо се скупили вечерас да јавно кажемо ко је ухапсио др Војислава Шешеља. То није ни Радоман Божовић, ни спрска полиција већ неко рече, Никола Милошевић мало пре, онај комуниста са Дедиња. Он га је ухапсио, али зашто? Зато што нема више времена у својој срамном капитуланском плану који му диктира Међународна заједница, то је пораз Срба, зато што је др Војислав Шешељ коначно стао на ту страну. Сутра ће ухапсити др Војислава Коштуницу, др Николу Милошевића, и све друге који стају на тај његов срамни план. Слободан Милошевић је себи за живота подигао тај споменик срама. То је основни разлог и о томе треба да говоримо. И о томе треба цела Србија да говори. То морамо да кажемо Берлински зид је пао у Берлину, а Слободан Милошевић га гради на Дрини. Гради један идеолошки зид између два народа истог народа. У Републици Српској народ се бије за своју слободу, тамо народ носи своја српска обележја, своју српску химну пева. Тамо је завршен грађански рат. Тамо више не постоје партизани и четници. А са ове стране Дрине Слоба Милошевића нам гради Совјетску Републику, обнавља комунизам. То је основни разлог зашто се одлучио да то уради. Нема више времена Слободан Милошевић, његови наредбодавци траже брзу акцију. Од њега се већ отворено тражи, Американци овде у Београду, у сред Београда траже од њега да призна Босну и Херцеговину, да призна Хрватску. Признаће их. Косово Републику и Војводину, и Саница и све оно за што је он оптуживао некада опозицију да жели Београдски пашалук, неће ни пашалука остати овако како Слободан Милошевић води политику.

Дакле сада више нису упитању месеци, већ дани. Др Војислав Шешељ осуђен на 30 дана, али погледајмо истину у очи. Њему ће сигурно продужити притвор, јер до краја године, или најдаље до пролећа тај срамни посао Слободан Милошевић мора да заврши. У овом тренутку шта је наш задатак. Морамо се заиста сабрати сви. Мени је јако драго што поред себе видим колеге из Демократске странке, наше пријатеље из Либералне странке, биће ту још странака, биће ту још нестраначких личности и интелектуалаца, грађана Србије који ће стати а Демократска странка Србије биће међу првима. Хвала.

БОРАН МИЛУНОВИЋ,

Не пада снег да покрије брег, но да свака звер пронађе свој траг. И овим гестом и овим противзаконитим хапшењем лидера српских радикала др Војислава Шешеља, зверине са Дедиња је показало своје нечасне трагове као и онда када је уводило против Срба на Дрини, као и онда када је вршило притисак да се усвоји Венс-Овенов план, извршили политичку егзикуцију др Милана Бабића у Крајини, као и онда када су ухапсили Вука Драшковића, као и онда када су се повукли из Македоније. Као и онда када су водили рачуна о територијалном континуитету Хрватске па извршили издају Западне Славоније. Јер Боже мој, каква би то била држава Хрватска ако би била тамо на кајкавском чакавском простору, па онда од Пакраца према Вировитици српска држава, па онда опет, тобоже у централној Славонији Хрватска, то не може.

Даме и господа допустите ми вечерас да овде изразим најоштрију осуду овог криминалног акта Милошевићевог режима према лидеру Српске радикалне странке. Ову осуду изражавам у име Главног одбора Народне странке и председника Народне странке, човека који се толико пута жестоко спорио са лидером српских радикала господина Милана Парошког и у своје име. Читам данас у "Вечерњим новостима" високопарно резонување извесне госпође Мире Марковић за коју добро обавештени кругови тврде да је супруга председника Србије, Слободана Милошевића. Иако се то по презимену тешко може закључити. Поменути госпођа каже да би Срби са оне стране једне само историјски велике реке, Дрине, са оне стране тог иначе мало ширег потока требали да буду безгранично захвални и то од сада па у будуће генерацијама чак и њихови унуци нашим унуцима што смо им у једном заједничком српском послу, и у једној заједничкој српској несрећи додали оружје, муницију и храну док су ови водили рат и за њих и за нас. Комунисти никако не могу да схвате да је српски народ недељив. И да Дрина не може бити његова вододелница. И господин из Демократске странке Србије је причао о тим поделама, а ја не могу а да не закључим да до уједињења Срба никако не може доћи докле овде владају комунисти, а у Бјељини се зове трг Драже Михајловића. Сетите се само генезе онога што је др Војислав Шешељ утаминичени лидер српских радикала толико пута поменуто, издаје актуелног Милошевићевог комунистичког режима. Сетите се тог поменутог

Венсовог плана који се наглавачке окреће цео проблем на тлу Хрватске, АВНОЈ-евске, више није спорно отцепљење Хрватске од Југославије већ постаје споран опстанак Срба у Југославији. Сетите се главног аргумента тада, тенкови Југословенске народне армије ће бити на граници Босне и Херцеговине, зашто нећете мир, ако вас нападну ми ћемо одмах са нашим тенковима за неких пола сата, то је био главни аргумент, интервенисати и заштитити вас. Ни десет дана није прошло онда рекоше, узеше нам Превлаку а ми не дамо Превлаку, ако дамо Превлаку ми немамо море. Народ окренуо очи према Превлаки а они полако извукоше тенкове из Босне и Херцеговине, из српске Босне и Херцеговине баш целе. Историјски је то српска држава и то цела имали би смо чак тамо и српску династију Котроманића. Онда чак и ту Превлаку, додуше сада су нешто промрљали о Косову, о посматрачима народ је гледао у Косово. Па онда смислише како сада, пошто треба то је било време пре савезних избора, ако дође до савезних избора могло би се десити да ту падне некаква незгодна коалиција, Македонци су непредвидљиви, на референдуму су се изјаснили људи да остану у Југославији. Е сада, најпаметније би било да се повуку и одагле. И то учинише, сећате се оних генерала како су сијали од среће док су обављали тај велики посао. Не бих се сложио само у једној ствари допустио бих себи да полемишем са господином Шешељем око његове тезе да је то издаја. То је тада била издаја, а већ неко време од када социјалисти и њихов лидер Милошевић врше притисак на прекодринске Србе, то више није издаја. Издаја је термин који подразумева пасивно понашање у тренутку када неко од вас очекује некакову активност у циљу заштите некога или нечега. А Милошевић се врло активно, и врло непријатељски понаша према Србима са оне стране Дрине. И ових дана, иако је господин председник Србије суспендовао могућност разговора са, како одавде кажу Посавским Србима, није суспендовао могућност разговора са Туђманом и Алијом Изетбеговићем. И око чега би он могао са њима да седне до око тога како да се договоре, како да синхронизовано изврше притисак на Радована Карацића. И овај акт хапшења др Војислава Шешеља је у функцији тога. Треба онемогућити све оне који би могли нешто о томе да прозборе. Једино шта ми можемо учинити није како неко овде рече, да моралишемо о хапшењима лидера српских опозиционих странака јуче Вука, данас Шешеља, прекосутра господина Ни-

колу Милошевића, Чавошког, Парошког, мене, овога. Треба учинити нешто конкретно. А најконкретнија ствар јсте господо да се ујединимо и ако нам сво ово зло и она голгота кроз коју је наш народ прошао није био довољан разлог да то учинимо, не бисмо ли онемогућили комунисте да решавају српско национално питање управо у његовом најделикатнијем тренутку, можда је управо хапшење др Војислава Шешеља прави разлог за то.

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

Уводећи вас у ову протестну трибину направио сам једну неопростиву грешку и покушаћу сада да је исправим пре него што дам реч господину Бори Ђорђевићу. Видели смо напољу је велики број наших бораца, добровољаца, наших јунака, наших ратника. Ја бих вас молио да их једним громогласним аплаузом поздравимо.

БОРА ЂОРЂЕВИЋ

Хвала лепо даме и господо, и поздрављам вас и вас овде унутра да вас поздравим и све присутне напољу, наравно. Поздрављам вас као председник партије обичних пијанаца ма колику то смешно звучало у овом тренутку. То је једина партија која је тренутно у илегали, али мислим да није занемарљиво да има 1.600 чланова регистрованих и огроман потенцијал. Али не говорим само у тој функцији, говорим и као колега др Војислава Шешеља. И он и ја смо чланови Удружења књижевника Србије. Дакле, овај град Београд је најотворенији град на свету и најдемократскији град на свету. Када је требало све здраве снаге овога града браниле су Парагу, браниле су једног Шекса, браниле су једног Јаншу, и ја међу њима, наравно да је ред да бранимо свог човека Србина, и то великог Србина Воју Шешеља. Несрећни Воја је због једног Радомана Божовића дошао код другог Радомана да кажем да се управник затвора зове Радоман исто. Кадидија те тужи, кадидија те суди, то је тачно. Међутим, ово хапшење је велика грешка и показује само немоћ владајући. Немоћ која прелази у глупост. Јер, Воја много више штети режиму у затвору него на слободи. И сигурно је много, ако ништа друго даме и господо, видите да уједињујемо опозицију. Шта чека др Воју Шешеља у затвору?

Ваше бојазни господо, нису неоправдане.

Ја знам пошто сам ја требао да будем у сличној ситуацији када сам

имао суђење, када сам дошао на суђење било је планирано као и његово, да останем једну ноћ у затвору да ме тамо силују и пребију. То уопште није наивно, него сам тешки есквирирао сва срећа. Погледајте Вуков политички заокрет после затвора. То уопште није наивно. Постоје науци наравно, нови начини лоботомије, ласерски, не приметни, сваки је могуће. Немојте наивно да схватите овај боравак Шешеља у затвору Свака подршка му је неопходна стална контрола. Стална контрола шта ови зликовци могу да смисле тас пас са маслом не може да поједе. Бисам код господина Бабића и рекао сам му ви сте следећи и то је евидентно. Тачно направио сам једну песму и тиме ћу завршити, нећу пуно да вањавам. Песма се зове "Месара папак" и биће објављена у листу "Јаност", у листу Републике Српске, и дам се. Дакле овако:

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

Користим прилику, даме и господо, још једанпут да се захвалим нашим гостима и свима вама који ст

МЕСАРА "ПАПАК"

СТИЖУ ГОСТИ ИЗ ИНОСТРАНСТВА
ДОНОСЕ ПОКЛОНЕ НА ГРАНИЦУ
БАЛКАНСКИ КАСАПИН СВЕЧАНО
ОТВАРА НОВУ КЛАНИЦУ
КЛАНИЦА ДОБРО СНАДЕВЕНА
ЉУДЕТИНУ ДА ЛИ СТЕ ПРОБАЛИ
ЈЕФТИНО МЕСО, ПОВОЉНА ЦЕНА
МЕСАРСКА РАДЊА НА ОБАЛИ
ДРИНА НИЈЕ МНОГО ДАЛЕКО
ДУНАВ ЈЕ БЛИЗУ, САВА ТАКОЋЕ,
И ПАЗИ ДА ТЕ НЕ ЧУЈЕ НЕКО
ОД ПРИПРАВНИКА ВЕЛИКОГ ВОЋЕ
ЊЕГОВА ЖЕНА САТАРОМ МАШЕ
И СКИДА СРБЕ СА НЕБЕСА
ЧУДИ СЕ КАКО СЕ СРБИ НЕ ПЛАШЕ
СРПСКЕ ОБРАДЕ СРПСКОГ МЕСА.

вечерас дошли. Позивамо вас да и сутра, па и наредне дане у исто време дођете овде. Биће увек нови гости или ће доћи они исти још једанпут да нам кажу. Увек ће дакле бити људи који ће говорити. А ја бих сам завршио са једном реченицом. Рекао је мој колега и пријатељ, Вуксановић вечерас да ови наши скупови неће ослободити Војислава Шешеља. Неће га формално ослободити али ћемо се ми за његову формалну слободу борити све док је не остваримо. Војислав Шешељ је увек био, и јесте, биће слободан човек. Хвала вам још једанпут.

ТРЕЋЕ ВЕЧЕ

1. октобар 1994. године

СТЕВО ДРАГИШИЋ

Даме и господо, драги пријатељи и гости пре него што почнемо ја вам дугујем једно велико извињење у име организатора. Имали смо проблема са озвучењем због тога оволико каснимо. Али надам се да ћете уважити ово наше извињење. Обећавам да више тога кашњења неће бити.

Вечерас смо се окупили трећи пут да изразимо протест због онога што је почело да се дешава у овом источном делу наше Србије. Кажем источном јер је ми српски радикали сматрамо да је целокупна Србија она кроз чију средину тече река Дрина. Почело је у задње време, и ми смо сведоци да су у задње време комунисти све више почели да одузимају мандат. Ви знате да је одавно већ онима који се мало подробније баве политичким збивањима, постало јасно да је Слободан Милошевић, који оличава овај режим, почео да издаје српске националне интересе још прихватањем Венс-Овеновог плана. То се наставило сваким његовим следећим кораком у вођењу спољне политике. Кулминирало је прихватањем плана Контакт групе и сада Слободан Милошевић као што сте чули, на нашој редовној конференцији за штампу, је приморан да у пакету прихвати признавање Хрватске и бивше Босне и Херцеговине у њиховим АВНОЈЕВ-ским границама. И плус да дозволи аутономију Шиптарима на Косову. Слободан Милошевић је у начелу пристао на тако нешто, али је замолио да то уради парцијално. Како би успео да амортизује бес српског народа који би тим потезима изазвао. Шта ће се од тога десити, да ли ће он то прихватити парцијално или у пакету сасвим је свеједно. Нама је битно да му не дозволимо да то уради. Ово хапшење председника Српске радикалне странке је, ми смо уверени баш у циљу да се то што Слободан Милошевић мора да уради, уради што безболније јер сматра да Српска радикална странка и српски народ у целини који је за оно за шта је био на почетку овога рата, неће моћи да изразе своје незадовољство и неће моћи да Слободан Милошевића скину уколико председник наше странке буде затворен и не буде могао да комуницира са народом. Међутим, ови наши скупови су доказ да је он погрешно без об-

зира на то што се још једном оглушио и о законе, и о Устав што је на један бруталан и сасвим провидан начин ухапсио председника Војислава Шешеља. Ја сам убеђен да ће српски народ успети да смогне снаге да Слободану Милошевићу каже да је оно за шта је он повео наш народ у рат, морао да заврши до краја. Убеђен сам да Слободан Милошевић неће дочекати крај будућих председничких избора, на месту на којем је сада.

Ја бих сада најавио наше госте, проф. Радмило Маројевић, професор Београдског универзитета који је члан Председништва међународне словенске академије наука и уметности.

ПРОФ. РАДМИЛО МАРОЈИЋ

Драга браћо и сестре, поштоване даме и господо, ја са једне стране осећам велико задовољство што се налазим међу члановима Српске радикалне странке која је била оличење патриотског, ослободилачког покрета српског народа од самога почетка и све до данас и даље. И што могу да искажем протест не само против хапшења, незаконитог хапшења, данас уз Радована Караџића и Младића, свакако водећег српског патриоту, патриоту Војислава Шешеља. Са друге стране морам да искажем своју забринутост јер се налазимо заиста у једном преломном периоду српске историје. Ми смо били на домак победе, контакт група и нови светски поредак оличен у тзв. Међународној заједници више није имао у Босни шта да тражи. Није имао да није било издаје у Србији. На жалост ја ту издају пратим већ од почетка 1993. године, Ви сви знате да је година 1990. означила победу патриотских снага у Србији, који су тада сачињавала два крила, једно које је водио Војислав Шешељ, а друго које се заснивало на нешто друкчијим, али ипак у суштини патриотским позицијама. Ви сви знате да је Војислав Шешељ заправо најзаслужнија личност што 1992. године није успостављен окупациони режим у Србији. Он је заслужан и зато што је председник Милошевић остао на ономе месту на коме је био. Наравно заслуга за то припада и бројним другим патриотским организацијама, међу њима и овим које су водиле тај информативни фронт са Ру-

сијом и о Русији. Међутим, од почетка 1993. године период Милошевићевих заблуда прелази у период издаје. Заправо, ми смо уместо тада да учврстимо слободу Србије и српског народа да ујединимо све српске земље, јер за то никаквих сметњи није било. Када се уједине српске земље онда престаје било какав рат. Нови српски поредак одводи на сва друга попришта или у сметлиште историје. Али на жалост, то се није десило већ смо ми добили нови светски поредак у срцу Србије. Оне методе које су 1992. примењиване према Србији, српском руковођству мафија која је тада у потпуности заузела власт у Србији, на који начин ја не могу сада улазити у те детаље, почела заправо да постепено спроводи тај свој план. Док се 1992. године нови светски поредак користио двоструком паролом борбе против црвених, тј. комуниста и браон, тј. против фашиста називајући у Русији оба патриотска крила са та два негативна предзнака. Од почетка 1993. године у свету већ престаје сатанизација Милошевића, више се не помиње комунизам. Код нас се заправо десило најстрашније, да је комунизам одбацивши било какве обзира према националном идентитету прерастао и уклопио се у нови светски поредак тзв. демократију, односно демонократију. Ја бих зато рекао да ми заиста морамо да се ујединимо у том патриотском нашем покрету, ми морамо признати да се данас у Србији и у Савезној Републици Југославији налази окупациона влада. Да та влада не изражава националне, културне, етничке и друге интересе ни српског народа нити грађана Србије. Спољашњи знак тога да се ми налазимо под окупационом режимом јесте то да се Србима из Босне који се боре за свесрпство и за свесловенство данас, да им се под ултиматумом потписују Јељцин и Милошевић. Ви сви знате да је Јељцин онај који је пуцао у парламент свога сопственога народа. Да је пуцао у Руски патриотски покрет, то исто почео је да ради шеф ове федералне јединице у саставу Савезне Републике Југославије. Јер хапшење Шешељево то је заправо данак новом светском поретку са могућношћу да патриоти српски буду изручени такозваном Међународном суду правде. Ја бих предложио да ми

ове своје протесте умножимо у свим српским земљама, да будемо у сталном контакту са Републиком Српском, са Републиком Српском Крајином, са патриотским покретима у Русији који су сви за нас. Сви су за Карачића, сви су за Шешеља. После Милошевићеве издаје нико није за Милошевића ни у једном крилу патриотског покрета Русије. Никада није касно, па наравно није ни данас, сваки дан је бољи него следећи да се иде одмах на уједињење свих српских земаља. То значи да се у Републици Српској треба обнародовати уједињење са Републиком Српском Крајином, и Српска радикална странка која је неоспорно, од самога почетка без икаквих изузетака била на српском патриотском фронту, она би морала да укључи такође своје представнике у Републику Српску и да се прогласи уједињење српских земаља независно од интернационалне мафије која је удружила комунизам са новим светским поретком и на тој

нављати, са 22. године отишао сам, побегао сам у демократију, слободу на Запад. Прао сам ВЦ шоље, сервирао, радио било шта. А поштено направио велику каријеру новинара у једној великој компанији. Чак када сам се вратио у Југославију, оног момента када је Броз отишао на свој последњи пут, у братску нам Словенију. Верујући да је дошао тренутак када ћемо почети мало по мало да крчимо тај црвени бастионски режим. Да срушимо тих 45 година јада и чемера. На жалост грдно сам се преварио. Те године јада чемера и стида враћају се данас. Највећи српски патриота господин Војислав Шешељ после четири године фарсе која се зове демократија ухапшен је. Он сада чам тамо у некој самици Централног затвора, а црне мисли увлаче се у све нас патриоте, чланове Српске радикалне странке и слободно могу да кажем, у демократску опозицију Србије она која покушава да егзистира и постоји.

Даме и господо, следећих месец да-

оних странака, сви интелектуалци, сви нормални, сви паметни људи устаће против сировог и незаконског хапшења највећег српског патриоте др Војислава Шешеља, нашег идола. Највећег српског патриоте.

Стева Драгишић

Свим грађанима Србије познато је да су добровољци Српске радикалне странке још од 2. маја 1991. године у Боровом Селу учествовали у ратним операцијама које су почеле на просторима бивше Југославије. Један од добровољаца Српске радикалне странке је вечерас овде са нама, и обратиће вам се то је и народни посланик Српске радикалне странке, то је госпођица Душица Николић.

ДУШИЦА НИКОЛИЋ

Помаже Бог браћо и сестре Срби. Окупили смо се и вечерас као и претходних двеју вечери, да најоштрије осудимо брутално хапшење председника Српске радикалне странке Војислава Шешеља. До сада је режим у Београду покушавао да онеспособи и уништи Српску радикалну странку. То им није успело ни после Венс-Овеновог плана када су почели масовно да хапсе добровољце Српске радикалне странке који су претучени, пребјани. После краћег времена проведених у затвору пуштани на слободу. Хапшени су уз велики публицитет, а пуштани без и једне речи. Ово је последњи тренутак Слободана Милошевића да задржи своју власт тиме што ће ухапсити председника Српске радикалне странке. Једина права опасност по режим Слободана Милошевића је исти тај Војислав Шешељ и Српска радикална странка. То смо доказали много пута и у Републичкој и у Савезној скупштини. Такође бих желела да вас све подсетим да су добровољци Српске радикалне странке кренули од 1991. године да се боре против усташког и касније муслиманског геноцида. Добровољци Српске радикалне странке су часно и патриотски под вођством Војислава Шешеља наступали на свим ратштима од Источне Славоније, Западне Славоније, Книнске крајине до Републике Српске. Сада видите да нам је Слободан Милошевић који се показао као највећи и једини српски издајник, и издајник српских националних интереса забранивши сваки контакт са Србима са једне и са друге стране Дрине. Питам се да ли му је следећи корак да нас раздвоји и са Србима са ове наше стране Саве и са друге стране Саве. Надам се да браћа из Републике Српске Крајине које овде видим, и желела бих да их поздра-

Париска 13 – последња оаза демократије

основи да влада Србијом и Југославијом. Ја нама свима желим победу и српско уједињење. Хвала.

МИРОСЛАВ ДЕРЕТА, народни посланик, највећи српски издавач

Хвала колеги из скупштинских клупа на најави, али изоставио је једну врло важну реч "приватни". Приватни српски издавач.

Даме и господо, имао сам 10 година када сам колико један клинац који има 10 година може да буде антикомуниста, постао антикомуниста. Рекао сам ту причу многим телевизијским и радио емисијама нећу је по-

на ми ћемо сви дизати свој глас против репресије. Дићи ћемо наш глас не зато да заштитимо др Војислава Шешеља, дићи ћемо глас да заштитимо тај зачетак демократије. Ја сам ових дана, др Војислав Шешељ је ухапшен пре два дана, ја сам и онда радио на томе да окренем све оне моје пријатеље и могу вам рећи да је најмање неколико десетина њих обећало да ће доћи на протестне вечери. Сви они који се са неким сегментима не слажу са нашом политиком, сви они из неког тамо Београдског круга или Грађанског савеза, сви они, из Демократске странке Србије, из Демократске странке, из свих других опозици-

вите то неће дозволити. Такође бих желела да вас замолим да и у будуће присуствујете овако у масовном броју овим нашим трибинама. Толико и хвала.

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ

Немојте молим вас, уплашиће се Слободан Милошевић па ће и мене да узме на зуб.

Браћо Срби и сестре Српкиње, ја сам јуче дао једну изјаву Студију Б, више и немате коме да дате изјаву сем Борби и Студију Б, дао сам изјаву у којој сам упозорио актуелну власт и нека ми не замере ови у сали ја бих мало се окренуо нашој браћи која стоје напољу, а ви мало издржите. Дао сам изјаву у којој сам упозорио Слободана Милошевића и његове псе који су на власти, да Војиславу Шешељу о коме немамо још увек никаквих података, не сме ни длака са главе да фали у затвору. Иначе ће доћи до крвопролића у Србији. Нека знају да ја тешко обуздавам наше чланове којима је Воја и брат, и отац, и мајка, и сестра све што имају у животу. И ко је вечерас гледао Студију Б могао је да чује коначно да је Милошевић похваљен, да му се даје похвала из Приштине од представника Европске за-

једнице и кажу да је коначно заборавио своју браћу преко Дрине, а да је све очигледније да је заборавио браћу на Космету. Баш тако је речено вечерас, велика похвала Милошевићу. За те ствари у Србији пада глава, нека зна. Ко год је издао Србију изгубио је главу. Ни речи ноћас на Савету безбедности о укидању санкција. Само се по Србији укидају санкције, само ми Срби говоримо како су укинуте санкције. И само заводимо све теже санкције браћи у Републици Српској и Српској Крајини. Од јуче по наређењу Михаља Кертеса једног од јахача "јогурт револуције" који је на камyonu ушао у политику Србије, коме је једина вредност била што је рекао, да када се он Мађар не боји Велике Србије што би се други бојали. Од јуче наредбом Михаља Кертеса ни у Републику Српску Крајину ни из Републике Српске Крајине ништа осим онога што они зову хуманитарном помоћи не може да уђе или да изађе. Граница је чак затворена на делу где се Српска Крајина и Србија граниче без Републике Српске. Нема говора о томе да Милошевић жели само Републику Српску да спречи да преживи. Милошевић жели да спречи и Републику Српску Крајину. Он није мо-

гао пре неколико дана да прихвати услов да у пакету призна Хрватску и Босну и Херцеговину. Али је замолио да му се да месец до два да их изгладни, да их оголи, да их обоси, да их осуди на пораз у некој војној акцији па тек онда их натера да прихвате оно што је синоћ Савет безбедности закључио. А Савет безбедности је препоручио Србима у Српској Крајини да се што пре интегришу у Хрватску. Е, за таквог човека као што је Слободан Милошевић праве се затвори. Не праве се затвори за слободно мислеће људе, не праве се затвори за велике Србе, затвори се праве за издајнике. Мисли Слободан Милошевић ако је Радована Караџића затворио у апс који се зове Република Српска, а Војислава Шешеља у апс који се зове Централни затвор да више нема ни једног противника. Нисмо ми можда толико вредни као њих двојица, али ћемо завршити посао који су они започели. Хвала вам.

СТЕВА ДРАГИШИЋ

Ја вам се још једном у име Српске радикалне странке извињавам због великог закашњења и уједно вас позивам да дођете и сутра у исто време на ово исто место. Хвала вам.

ЧЕТВРТО ВЕЧЕ

2. октобар 1994. године

АЊИМ ВИШЊИЋ

Браћо и сестре, помага Бог

Ја сам Ањим Вишњић Србин из Црне Горе. А сви Црногорци Његошевог кова из Црне Горе су велики Срби и ја такође. Ја сам посланик у републичком парламенту Његошеве Црне Горе. А у Његошевој Црној Гори данас нема Његошеве Црне Горе. Још увек је тамо Брзова Црна Гора. Ја сам у парламенту црногорском прозвао криминалце, и то је тек почетак прозивања криминалаца у Црној Гори који су на власти заједно са мојом браћом радикалима, у републичком парламенту Србије, и у савезном парламенту Савезне Републике Југославије.

Не весело се браћо окупљамо. Док нам сестре и браћу, и дјецу наши вјековни непријатељи кољу на просторима западно од Дрине,

на етничком простору српском, ево видите ми смо затворени овде на овом простору српском, од актуелних власти. И не само због тога да бисмо сачували тај цили простор, већ да би тај простор био подељен. Ево опет у овом вијеку, опет радикали не могу да остваре свој сан. Сећате се Николе Пашића који је тражио да се дефинише српски етнички простор, државним границама. Па тек онда да размишљамо о томе са киме ћемо живјети. Исто то данас раде српски радикали. Ево видите нашег усуда шта нам се дешава. Зашто су ухапсили војводу Војислава Шешеља? И ко је наредио његово хапшење?

Ми у Црној Гори смо ових дана рекли, и нијесмо се преварили наредио је Клинтон, наредио је Кол јер се они питају нашем земљом. Нашом земљом не питамо се ми Срби, патриоти који бисмо знали

њоме владати, који бисмо знали створити демократску земљу. Који бисмо знали усрећити наш народ. Нема среће у нашој земљи и неће бити наше српске отаџбине на целом свом српском простору док год њоме владају комунисти. Комунисти су издали наш народ, комунисти настављају да издају наш народ.

Ви сте видели као зло доба гулага како на брзину донеше одлуку о хапшењу проф. др војводе Војислава Шешеља. И то комунисти са другим капама тзв. социјалисти уз помоћ већ познатог господина демократе Тошића. Предњачио је ту по нашим сазнањима господин Милан Гајевић, шеф посланичког клуба Демократске партије социјалиста у Савезном парламенту. А ево видимо добро колико је то демократска партија социјалиста. Ево видимо добро какви су демо-

крати, а ми о томе нешто више знамо. Господин Гајевић је био полицијски Брозов угледник у Црној Гори. Он и данас заједно са својом братијом наставља срамно дело. Они хапшењем господина Војислава Шешеља желе да нас уплаше. Они се грдно варају. Нећемо се уплашити и нисмо се уплашили њихових глупости. Све што има свој почетак све по природи ствари мора имати и свој крај. Њиховим глупостима одиста нема краја, а њиховој владавини се приближио крај. Народ нешто преголемо ћути. А сетите се кад народ ћути ту се нешто добро спрема. Добро се спрема нешто и то нешто ће доћ само по себи, јер ми смо слободарски Лазарев народ. Ми нећемо овакво царство земаљско. Али ми нећемо царство небеско како нам нуде наши унесрећитељи. Ми хоћемо да уредимо царство земаљско по мјери царства небеског нашег великомученика цара Лазара. Нећемо ми те свеколике жртве да заборављамо, нећемо ми то да препустимо онима који слабо мисле о нама. Доктор Војислав Шешељ је ухапшен само због тога што наши непријатељи, што господин Кол, господин Овен, господин Клинтон и сва та господа знају добро да је то оно право српство, да је то оно које неће попустити, да су то они са којима се мора преговарати озбиљно. А када се озбиљно преговара онда ће се челима дотакнути Јељцин и Кол, и Клинтон.

Треба ту белосветску масонерију натерати управо то да ураде. Има у српском роду доста патриота, доста мудрих људи одлучних до краја, који то знају и који ће то морати да ураде. Ми српски радикали смо за то да не погазимо ни једну српску љубичицу, а камо ли да буде неко, не дај Боже, убијен. Али, они који владају о томе морају много више мислити него ми. Ми о томе нема шта да мислимо. Ми смо демократе, ми желимо на демократски начин да се обрачунамо у парламенту са криминалцима, у власти, у врху власти Савезне Републике Југославије и републичких влада. А криминалци су толики да вам не бисмо могли сада и целу ноћ да причамо не бисмо вам могли испричати, само зато што знамо

прецизно шта су крали, колико су крали, ко је крао и куда носе новце. Сада су новац пребацили са Кипра у Хонг Конг и Кину. А зашто су у Кину пребацили? То није тешко одговорити јер још тамо има комунизма. Ми нећемо, ми нисмо против тога да се хапси неко ко се не влада по законима једне државе. Али смо апсолутно против овог вандализма који се свакодневно дешава. Узели су прво мени имунитет у републичком парламенту Црне Горе, па су онда узели имунитет господину Браниславу Вакићу, па ево видите на какав начин господину Војиславу Шешељу. И то све раде под диригентском палицом са Запада, али богме и са Истока. Јер господин Јељцин није онај човек из руског народа који би могао и који може повести руски народ ка њиховим националним интересима. Да је то тако не би нам се ово дешавало данас у Србији и Црној Гори, и не би нам се то дешавало данас преко Дрине. Чули сте хоће да бомбардују, хоће НАТО пакт да бомбардује Србе. Нека они дођу да бомбардују, али то ће нам још више помоћи и да ослободимо др Војислава Шешеља и да се ослободимо овакве влсати која није по мери наших срца, наше памети и наших тежњи.

Хоће им се, веома им се хоће памети. Морају одбацити ово своје срамно недемократско оружје. Они морају да послушају глас народа. Наша је војска у огромном проценту наша је милиција у огромном проценту, наш је народ у огромном проценту. Мора се рачунати на проценте. Морају се дозвати памети и ми их позивамо да се дозову памети. Наш војвода је прав, прав као Бог, као свијећа, као зора пролећна. И др Војислава Шешеља би друга срећнија нација поставила на оно мјесто односно он би се сам успео на то мјесто са кога се одлучује о судбини једног великог народа. А нама доктори, нама академици већ чаме 50 љета, по тамницама Брозовим. Ево видите обнављају се Брозове тамнице нашим докторима, нашом памећу и нашом чашћу, нијесу за људе тамнице. За људе су светлосни простори. За људе су свијетле паде. А зна се за кога су тамнице, за кри-

миналце. Ми ћемо светлог образа погледати свако сјутра, свим оним што радимо данас. И ми нећемо одустати од велике српске државе, од велике Србије. То је наш циљ таман онако како говораше владика Данило, мала ли је жртва ова Србија од Дунава до мора сињега, те су границе зна се пјесничке али и довољне да знамо где су и какве ће изгледати. Нека живи Велика Србија! Нека живи демократска Велика Србија! Нека је никада више не походи њен највећи крвни душманин комунизам! Једини бог комуниста, једини њихов бог је новац. И то новац шестог прста. Лупежи ће морати у затвор. Доћиће им крај. И нека бјеже преко граница ове земље нећемо их хватати ради мира у нашем народу и нека нас оставе на миру да као прави потомци наших славних предака изграђујемо свијетлу демократску Велику Србију! Још једном и хиљаду пута живела Велика Србија! Живео војвода Војислав Шешељ! И докторе Шешељ: мораш да знаш да ти је поручила Његошева Црна Гора, то ја добро знам који сам у народу веома присутан и са којим добро разговарам, ослободићемо те докторе Шешељ, ослободићемо те. Ми ћемо то радити демократским средствима, нећемо то радити као што раде комуњаре, лупежи и криминалци. Демократским, искључиво демократским средствима.

А сада ће господа браћо и сестре да вам се обрати Марко Ручнов, члан Удружења књижевника Србије.

МАРКО РУЧНОВ

Даме и господа, поштовани скупе, пењући се Улицом краља Петра, на једној бандери сам приметио оглас о врло повољним најеконичнијим шопинг турама за Истамбул. Па размишљајући шта ћу да кажем, на овом часном скупу, које слово да принесем овој четвртој протесној вечери. Размишљах да ли то ми овде финансирамо борбу против наше српске браће тамо преко Дрине. Уводимо царине за браћу преко Дрине, уводимо ванредне царине за производе из Тајвана или не знам откуд,

али ево најекономичније шопинг туре без икаквих малте не-царина стижу и путују од Истамбула до Пазара. Нисам политичар, и хтео бих нешто о чему је господин др Шешел често причао, причао је често о Купи, о Вировитици и Карлобагу. Дакле, на трагу оне Пашићеве мудре оштрости и оштре мудрости. О Купи као граници. Недавно сам био на Банији, и усташе су убиле Ранислава Стојадиновића који је ловио рибу на Купи. Човек је отишао да лови рибу на Купи, рекао је када су га упозорили "никога не мрзим", и усташе су пуцале у леђа Раниславу Стојадиновићу, иначе родом од Пожаревца. Дакле, прочитаћу моју песму Чамац на Купи.

Чамац на Купи Браниславу Стојадиновићу из Петриње кога су усташе мучки убиле 11. августа 1994. године, док је из свог чамца ловио рибу на Купи.

Шта да радимо данас са Владимиром Назором и његовом мајком православном? Написаној на згариштима спаљеног српског села код Вргин Моста. Докле ће она да чека под затрављеном бацом, орођена на вечност са црном марамом? Дечји смех неће дочекати источно од пакла
Задњи пут је виђена мајка православна у Дивоселу
Личком злоселу како разгони нерасте од искаспаљених вршњакиња.
Шта да радимо данас са Владимиром Назором и његовим чамцем на Купи, што га је децембра 42. понео на обалу Добра. Мислили смо да доноси светло и песму покајницу за преклани братски врат, и глогов колац за државу јаму
Али данас на обали Добра, и Назоровог чамца на Купи харон је веома запослен. А старо слово не слово, старом сатанском абecedом брзо опосли домаћу задаћу
Докле гробља у невакат и докле ће суза наша сиротица безнатно да тражи свога родитеља.

ДРАГО БАКРАЧ

Даме и господо, браћо и сестре помоз Бог

У мојој породици било је оних који су добро говорили и оних који су се добро борили. Ја скромно знат сам бољи са пушком него са пером, а патриотским говорима ће нас напојити ваши и наши гости на овој трибини. Пре три дана сачували смо у Требињу српског војводу Недељка Видаковића. Читаво Требиње је било присутно, било је Срба из свих крајева али није било оних који су увели блокаду нашој браћи. Они одавно нијесу са народом.

Како је почела српска драма и какве су перспективе? Југославија није била срећно решење за Србе. Зато се и распала на принципу максимизације циљева и интереса недржавотворних народа, Словенаца, Хрвата, Македонаца, муслимана а на штету Срба. Зато немамо националне српске државе, бар не по концепту комуниста на њихову жалост. Постоје две српске државе Република Српска Крајина и Република Српска и надајмо се да ће то за који дан бити једна држава, Западна Србија. Стање српске националне свијести прије распада Југославије, друге Југославије није омогућавало стварање јединствене српске државе на етничким просторима Срба. Спреман сам да кажем и да се можда не сложите са мном, да се та друга АВНОЈ-евска Југославија могла распасти по тзв. АВНОЈ-евским републичким границама са одвајањем Косова, Војводине и Рашке области. Зашто се онда то није десило? Такозваној међународној заједници оличеној у интересима и акцијама Сједињених Америчких Држава и Њемачке није одговарао миран распад. Требало је да у Европи пукне пушка један довољно дуг и ограничен рат. За тај рат су Срби морали да буду припремљени. За случај да Срби побједу, на сцену ступа овај кукавички режим да Србе, борбене Србе порази да им уради оно што други њесу могли. Увек сам волио да дођем у Београд. Међутим, ево и сада овде у мојој и вашој, нашој Србији, постоје неки срамни закони о заштити имена и дјела неких људи. Жалосно је, а требало би очекивати доношење закона о заштити имена западно европских администратора над Србијом. Ре-

цимо лорда Овена или Столтенберга. У заблуди сте ако мислите да Србијом влада Слободан Милошевић, он њом не влада њом владају ови претходно речени администратори.

Какве су перспективе? Бројне су заблуде присутне у српском народу. Због тога и нијесмо већ победили. Па ни ја вам нећу рећи како ће то да изгледа чак и ако мислим да знам. Али не смемо се препастити. Хапшење др Војислава Шешела је последња кап у чаши недјела ове власти. Хоће ли ухапсити све српске патриоте? Неће имати довољно хапсана. Српска радикална странка намерно радикализује ситуацију али нећемо изазвати грађански рат. Живели.

РАЈКО ЂУРЂЕВИЋ

Браћо и сестре изражавам протест због бруталног хапшења мог старог пријатеља, ратног друга и слободног човека др Војислава Шешела. Желим да поздравим вас без обзира колико сте се окупили, људе који пркосе једној анемији. Људе који пркосе страху који већ влада околу. Људе који су дошли не само зато што припадају овој или оној странци него поздрављам вас који осећате мутно небо над Србијом. Који препознајете те тамне облаке и који не пристајете на црвену монархију. Поред овог протеста нама је уједно циљ ма колико кратко допирао наш глас, да формулишемо трезвено и озбиљно српске националне циљеве у сред овог ковитлаца који га окружује. Да наставимо још упорније онако како смо пре више година почели. Последњи пут окупљали смо се овако испред Француске бр. 7. Српска интелигенција, београдска интелектуална мисао исказала је тада велику политичку зрелост. Била је весник распада једне нељудске идеологије која је држала утамничене народе Источне Европе. Ми морамо да се погледамо у очи и да се запитамо, где је тај Београд данас, где су ти интелектуални кругови данас, и како смо у том свом првом полету заиста невини и наивно приложили све на жрвању, који ће однети и тај наш полет и будућност српског народа.

Подршка Шешељу – Аним Војводић, Драго Бакрач, Рајко Ђурђевић и Мирјана Булатовић

Борили смо се против зликовца, крвника, усташког поглавника и ватиканског изасланика Јосипа Броза. Ми данас управо читамо у београдској штампи, у српским новинама ако је од њих нешто остало, да Јованка Броз још није вратила прстен краљице Теодоре. Нова краљица мајка не узима прстење. Нова краљица мајка узима средства информисања. Оснива владу, смењује ministre, истерује новинаре на улицу. И хоће да нас братими са нашим крвницима. У том новом братству та књижевница и мислилац изданак чувене породице Марковић хоће поново да нас ороди са онима што држе нож а ми гркљан. Ми на то не пристајемо.

У име свих својих пријатеља, сабораца, и мртвих људи на свим линијама фронта које сам обишао, ја то имам право да кажем. Србија се осула гробовима. Пре неколико дана био сам на Палама. На своју руку и у свом трошку. Говорио сам тамо као Шумадинац. Ратујући са оном тезом против Срба Пречана, који овде доносе несрећу и зло и због

којих се тобоже ето прилаже жртва 11 милиона некаквих да употребим Брозов ватикански израз, Србијанаца. Као Шумадинац рекао сам тамо и то желим да поновим овде. Сматрам да је Шумадија данас у њеним Крајинама, Шумадија је данас... (аплауз) Шумадија није браћо и сестре само географски појам. Шумадија је пре свега духовни појам. Нову српску државу створиће данас и стварају њене Крајине. Док сам још био новинар боравио сам 9 година по Косову. Уочио сам да је око крвопролића овај распад овај цех Брозове владавине и тих међународних мафија, по првобитној замисли требало да почне управо на Косову, у срцу Србије. Нека небеска сила, нека промисао Божија је ту ватру на ватраљу пренела тамо где је она и букнула. И уместо да горе наше куће, да гину наша деца, да се разарају наша огњишта Република Српска Крајина и Република Српска и тај дивни витешки храбри народ на своје груди примио је тај први ударац новог светског по-

ретка. Српске генерације ми савременици и читава будућа Србија мора то имати на уму. Ето у томе је суштина нашег протеста. Ми морамо погледати комплетну ситуацију. Први светски рат почео је јер је поносна и достојанствена Србија иако са 4 милиона становника одбила да прими неколико полицијских службеника Аустроугарске империје да саслушавају у Србији. И избио је рат. Знамо како се он окончао. Други ултиматум Србији појавио се у виду понуде тројног пакта. Тадашњи слободански Београд одговорио је на прачин начин, није то ни прихватио. Трећи ултиматум Србији је онај који је постављен из Мастрихта. Ако упоредимо ова документа биће сасвим јасно да нам је чак и Франц Јосиф и Хитлер, испала српско рођени брат у односу на Клинтон и Ван дер Брука. Наравно, да су ти зликовци схватили да Србија је задржала нешто од својих духовне вертикале. Можда ми савременици немамо довољно снажну државотворну мис-

Наше политичке странке које су се овде јавиле нису успеле по мом скромном суду, да каналишу вољу српског народа, да подстакну најплеменитија осећања. Нису стигле или нису могле. Али тим зликовцима мора да буде јасно да Њемањина држава је имала исувише јаку јапију, да би се они са њом играли. Морам да кажем др Војислав Шешељ ухапшен је узалуд. Принели бисмо и ту жртву санкције нису укинуте. Америчка администрација има скромни утисак да Србија тобоже и даље помаже своју браћу преко Дрине. Дај Боже да су у праву али нису. Чуди ме и сваког поштеног човека чуди питање зашто актуелна власт у Србији није изабрала други и поузданији, чвршћи пут. А то је да истог момента уједини српске земље са толиким простором, са толиким потенцијалом, са тако прекаљеним људством. Ја вас уверавам да ни једна Америчка администрација се не би усудила да уђе у некакав рат. То је наш једини пут. Свако даље одлагање таквог решења је трошење српске снаге узалудне. Ми смо наивно поверовали пре три године када је била прилика да свим Брозовим слугерањама судимо за оно што су урадили српском народу, тада смо поверовали и желели својом српском православном и светосавском душом, национално помирење. Нико ме ни једна длака са главе није фалила за све оно што су чинили у име тог зликовца 50 година. А управо смо сведоци да данас комунисти узвраћају реваншистички иако зато поново немају никакав повод. Врло је наивно њихово веровање да са хапшењем бивших добровољаца, са претресањем њихових кућа, са хапшењем једног Шешеља могу нешто да ураде. Српска трагедија је у томе што ову радоваљску секиру на вожда сада држи у рукама једна жена. Утолико пре ми не верујемо у снагу тог ударца. Читава српска драма може да се реши на једна једини начин, а то је да се супротставимо зликовцима који би нас попили у чаши воде. Није истина да Србија нема савезнике. Ратовао сам са руским добровољцима, са Козацима, чини ми се да познајем донекле руску политичку

мисао. Знам да читава Русија мисли супротно од Јељцина. И ма колико актуална власт у Москви и Београду, једна другу спашавале, то им неће поћи за руком уколико се не врате на пут српских и руских националних интереса. Да заштите свој народ и да штите своју територију. Ми знамо да је наш Београд осрамоћен данас, ми знамо да из Београда крећу некакве делегације које се улизују Фрањи Туђману. Ми такве делегације не признајемо. То нису српске делегације. То су комунисти. Ако оне који су се потурчили с правом сматрамо да више нису Срби нема смисла да оне који су се потитоисали или поброзили или покомунистили сматрамо и даље Србима. Они немају националну идеју они су интернационалисти уместо господ Бога они верују у Јосипа Броза. И зато они не могу представљати овај народ нити потписивати уговоре у његово име. Београд и поред свега није Хаићански главни град у коме ће за 3.000 људи да долази 18.000 маринаца да уводи демократију. Пре десетак година у швајцарској штампи написао сам огроман текст преко читаве стране "Српско питање". Ваљда не памећу него инстинктивна осетио сам шта се спрема. Рекао сам тада да је моја тараба старија од Америке као државе. Историјски, садашње тзв. нове демократе тада су се суспендовали, а ево управо се враћају такве прилике у Србији. Ми знамо како се из њих излази. Живела јединствена Србија, која се протеже тамо докле су је обележили српски гробови. Нико нема право да гази српске гробове. Србија је управо до тамо а не донде докле је црта "краљича мајка". Хвала.

АЊИМ ВИШИЋ

Великом српском реком званом протест којој нема краја а почетак је ту, долази Мира Ботовић, песникиња члан Удружења књижевника Србије, Републике Српске. Очигледно за њу Дрина није граница, већ централна српска ријека.

МИРЈАНА БУЛАТОВИЋ

1990. године у Книну на сусретима писаца била сам, осећала сам

се у односу на председника Србије, микросрпкињом. Сада сам постала великосрпкиња оптичком варком, председник је спласнуо. Од краја прошле године, од сарајевских дана поезије, првих сарајевских дана поезије од почетка овог рата, била сам у Републици Српској седам или осам пута. Волим да боравим тамо дуже, увек када писци оду ја останем још који дан и радо разговарам са народом. Најстрашније реченице чула сам овог пута, дошла сам прошле недеље из Републике Српске. Једна од њих је била од једне жене на улици која ме је упитала "Бога ти, мрзе ли нас тамо у Србији?". Дакле, 21. септембра једна група писаца нестрпљивих писаца из Србије, културних и јавних радника сама се организовала на примедбу Француске бр. 7., зашто њих нисмо обавестили. Рекли смо да смо заборавили да постоје. Нису нас подсетили на себе од блокаде. Ми смо збиља били заборавили, то је невероватно, ја јесам била заборавила. Један од њих, тај ме је и упитао, упитао ме на дан када је основано Удружење књижевника Републике Српске, крајем прошле године када сам уместо честитке за оснивање, дала молбу за пријем, јер је то била права стварна честитка. Рекао да то не може, да не може двојно чланство. Ја сам рекла ако може двојно држављанство може и двојно чланство, ако не може двојно чланство сместа напуштам твоје удружење. То је моја борба да граница на Дрини не постоји.

21. септембра 1994. године 13 људи је прешло границу. Ја се лично никада у животу горе нисам осећала ни на једној граници а прешла сам их најмање 20, углавном западних. Носили смо хуманитарну помоћ за децу без родитеља. Наслов је био Црвени крст Пале деци без родитеља, и списак ствари које смо носили. Дечје чизме, блокови, свеске оловке итд. Па када смо убеђивали царинике да нас пусте они рекли да је то немогуће не могу да крше правила, јер морамо 120 км околу да идемо. Ми смо рекли да је то за децу, па наши смо. Он је рекао "горе је што смо наши". Трајало је то око 40 минута, некако је човек када смо рекли

"Има Бога", а он је рекао "да га има не би ме ставио овде да радим". Ми смо рекли "то ти је казна из прошлог живота, у следећем ћеш још горе да прођеш". Смиловао се ипак. Ваљда се ипак мало плаши, за сваки случај верује.

Дакле, људи који су 21-ог прешли ту мучну и тврду границу су Зоран Косић, Београд; Мирјана Булатовић, Београд; Милан Ненадић Зрењанин; Илеана Урсу, Зре-

њанин; Благоје Баковић, Врбас; Мирослав Алексић, Врбац; Радован Јекнић, Нови Сад; Дара Вучинић, Приштина; Васка Лукић-Марјановић, Београд; Радомир Стојановић, Приштина; Владо Мићуновић новинар председник Друштва српско руског пријатељства Нови Сад; Рајко Ђурђевић, новинар публициста, драмски писац, Београд; и Владо Крунић, председник Просвете за Војводину, Нови

Сад. Пошто је то био наш први прелазак границе након блокаде нисмо могли да одржимо обично књижевно вече, одржали смо програм а претходно смо прочитали писмо председнику Републике Србије Слободану Милошевићу. Ја вас молим да га саслушате, јер тамо је Телевизија Републике Српске то пренела.

ПИСМО ЧЛАНОВА УДРУЖЕЊА КЊИЖЕВНИКА СРБИЈЕ, КУЛТУРНИХ И ЈАВНИХ РАДНИКА ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ СЛОБОДАМУ МИЛОШЕВИЋУ

Пале, 21. септембра 1994.

Господине председниче,

Како немате корисну навику да референдумом проверавате однос грађана Републике Србије чак ни према судбинским чиновима какав је недавна блокада Републике Српске, изузимамо своје драстично другачије мишљење из оног вашег "ми" и "Србија".

Ми нисмо ви, а јесмо *Србија*.

Вашу недавну одлуку сматрамо трагичном и по садашњост и по будућност српске нације, а недостојном њене прошлости.

Све да тај чин не представља кршење два устава – и Србије и Југославије – свеједно бисмо га овако оквалификовали, уверени да се, као писци, одговорније него ви односимо према потребама и тежњама нашег народа. Ми смо и речима и делом Срби, целог живота, а ви сте са нама тек неколико година.

То што ви, господине председниче, не можете поднети терет националних искушења и усуда, никако вам не даје за право да тврдите како ваша малодушност одражава стање духа Срба са десне обале Дрине. Од прелепе реке која, Богом дана, протиче средином наше православне земље, ви правите разделницу између Срба неједнаке судбине.

То што покушавате да уверите у исправност вашег поступка свакодневним медијским набрајањем похвала и признања која вам стижу управо из центара где је планирана српска пропаст, још више онеспокојава оне чији сте политички челник. Како бизарно и отужно звуче уверавања ваших тумача, да ће мостове на

Дрини запосести нека изузетно хумана господа из белог света! Као да ти ретки људи у својим државама немају река на којима, оштрећи очи, могу испољити своју доброту? Како то затаји њихово будно милосрђе кад оно вапијаху мајке бањалучке новорођенчади? Него, манимо се прича о племенитости уљеза на нашим мостовима... Ако сте се, господине председниче, са њима договорили о нечем од чега не можете одступити, најбоље је да ви и ваши истомишљеници из окружења нађете неки други Рубикон; превеслајте га. Спасите се српске судбине.

Спасавајући себе, спасићете српски народ који ће вам се, кад време дође, и на томе захвалити. Како ће вам одати признање на вишегодишњем залагању за јединствену државу свих Срба, цениће и ваше признавање неспремности да истрајете у томе – мушки и државнички гледајући историји у очи.

Али, будите уверени, останете ли доследни у вашој недораслости и попустљивости пред прохтевима међународне политичке мафије, неминовна је и пропаст Србије, републике чији сте председник.

Сматрамо да је ваша одлука о изолацији Републике Српске, управо чин колаборације са онима које сте толико пута и сами аostroфирали као непријатеље суверенитета државности српске нације. У тој нечасној работи послужиће се на нашем простору већ опробаним рецептом *divide et impera*. Једанпут су Србе поделили на леве и десне. Поново то чине. Сада, уз вашу обилату помоћ.

Чуди нас, господине председниче, како нисте предвидели незадовољство Срба са Косова, из Раса, Шумалије, Црне Горе... И оних пола милиона бескућника који, испред усташке каме и балијског коца, са оне обале Дрине избежаше на ову нашу страну? Ако, пак, јесте предвидели неслагање са вашим поступком управо ове огромне већине ваших гласача, значи, учинили сте то са предумишљањем, спремни да на сваки начин угушите народно незадовољство?!

Уверени смо да би то био почетак грађанског рата у Србији и у Југославији.

У том рату, ви и ваши истомишљеници имали бисте подршку креатора тзв. "Новог светског поретка", а своју вазалску захвалност доказивали бисте предајући им на управу Косово, Војводину и све оне делове светосавске земље које, кроз целу историју, покушавају да присвоје наши непријатељи.

Ми, српски писци, не пристајемо на марионетску, смањену, осрамоћену и од њених поробљивача признату Србију.

Ми, српски писци, не пристајемо на Југославију у којој нема места за цео српски народ, без његових вековних душмана.

Као што смо вас, господине председниче, подржали док сте се, да и врапци упамте, залагали за "СВЕ СРБЕ У ЈЕДНОЈ ДРЖАВИ", тако да нас одлучно изражавамо своје неслагање са Србијом која се одриче Срба. Како ми данас поступисмо, сутра ће наши читаоци – народ који вам је указао поверење, верујући да га ујединјете.

Ако мислите да су Срби за само две године трпљења међународне економске изолације одустали од свете вишевековне тежње, онда ви не познајете ни менталитет ни историју народа чији сте политички челник.

Могли смо вам се, господине председниче, обратити вашим речима о рату наметнутом Србима и, могли смо вам дословце вашим, не тако давним изјавама побити ове најновије, за које још нисте нашли ваљаног образложења.

Сурово сте нашој браћи одузели наду, о огромно преимућство несрећних! Па зашто сте им је, онда, онако безмерно давали?!

Уистину, помагали смо им братски – кажете ви – а сада не можемо ни комшијски да им телефонирамо! Братство којем истиче рок и није братство. Браћа су, ваљда, браћа до краја живота?!

Били смо код њих и после вашег хладнокрвног чина ампутације Републике Српске. Не мрзе вас, само су тужни. Немају ничег довољно, а храна им је на трећем месту. Нада их је хранила и појила, могли су дуго да не једу. Добро их познајемо, они веома мало траже. Није то била нада да ћете им увек помагати, него да ћете их – и када им не будете могли помагати, бар ви, ми, Србија – разумети и волети. Не можете замислити, господине председниче, они вас правдају уверљивије него што сте то сами у стању!

Ви се правдате лоше, јер наједном испале да је вама, *баш вама*, МИР важнији него мајци трију синова у рововима! Неће бити. Неприродно је. Дозволите им, побогу, да они боље знају докле су њихови гробови и хоће ли их бранити или ће са пасошима у целовима путовати на помене.

Смрти, која их сада још страшније и отвореније гледа у очи, они се и даље не плаше. Само, јако су тужни. Видели смо. Очекују ликовање света који је упозоравао на Србе – некрофиле. Сада је том свету лако јер, ето, "и председник Србије најзад о својима говори оно што смо ми одавно говорили. Можда су у почетку и волели слободу, али су у међувремену заволели рат." Како је само ружан и страشان тај домаћи печат на инострану пропаганду!

Господине председниче, ако сте се и сами уверили да вам историја овог народа није наменила крупнију улогу, те уистину *морали* да учините то што сте учинили, нисте баш морали тако дубоко да растужите стотине хиљада доскорашње браће, јер да сте им упутили само једну људску реченицу, све би било другачије. Они, збиља, мало траже.

Рецимо, оволико:

"Изнад граничних рампи, изнад глава посматрача које морамо да пустимо поред нас, у мислима ћемо бити с вама.

Ето, зар је то било тешко?

Господине председниче, један наш гигантски ум и дух, Господин Никола Тесла, није *веровао* у Бога. Он је био Њиме ПРОЖЕТ. У Господиновим белешкама пише да се молио свакодневно, не у цркви, него сам – наспрам бескраја.

Ипак, ко није Тесла, мора у цркву. Уђите, упалите највећу свећу и молите да вам буде опроштен ваш крвави грех према најнесрећнијем и, вероватно, најбољем делу нашег народа.

То вам желимо. Желимо вам, дакле, добро.

Учесници у програму:

- 1) Зоран Костић, Београд
- 2) Мирјана Булатовић, Београд
- 3) Милан Ненадић, Зрењанин
- 4) Илеана Урсу, Зрењанин
- 5) Благоје Баковић, Врбас
- 6) Мирослав Алексић, Врбас
- 7) Радован Јекнић, Нови Сад
- 8) Дара Вучинић, Приштина
- 9) Васка Јукић Марјановић, Београд
- 10) Радомир Стојановић, Приштина
- 11) Владо Мићуновић, новинар, председник Друштва српско-руског пријатељства, Нови Сад
- 12) Рајко Ђурђевић, новинар, публицист, драмски писац – Београд
- 13) Владо Крунић, председник "Просвјете" за Војводину – Нови Сад.

..... и волели слободу али су у међувремену заволели рат. Како је само ружан и страشان тај домаћи печат на инострану пропага. Господине председниче, ако сте се и сами уверили да вам историја овог народа није наменила крупнију улогу, те уситину морали да учините то што сте учинили. Нисте баш морали тако дубоко да растужите стотине хиљада доскорашње браће, јер да сте им упутили само једну људску реченицу, све би било другачије. Они збиља мало траже. Рецимо облико изнад граничних рампи, изнад глава посматрача који морамо да пустимо по сред нас, у мислима ћемо бити са вама. Ето, зар је то било тешко.

Господине председниче, један наш гигантски кум и дух господин Никола Тесла није *веровао* у Бога, он је био њиме прожет. У господиновим белешкама пише да се молио свакодневно не у цркви него сам наспрам бескраја. Ипак ко није Тесла мора у цркву. Уђите, упалите највећу свећу и молите да вам буде опроштен ваш крвави грех према најнесрећнијем и вероватно најбољем делу нашег наро-

да. То вам желимо. Желимо вам дакле добро. Ви сте према витешкој браћи Републике Српске поставили чвршћу границу него према вековним српским крвницима. Митраћеска гнезда по мостовима, бункери по скелама и низ реку. Уперили сте наше циви у наше груди. Позивамо вас да пешке, босих ногу и са трновим венцем око главе дођете на Дрину и скинете тај несрећни грех није последице неће моћи да измере сва поколе."

А сада ћу вам рећи своју песму коју сам 21-ог увече рекао на Палама. Назов је "Тајна служба на странпутици" Зашутале су старе уходе, проврвеле из пукотина

да царици и цару угоде, да се одржи рушевина

Али где за њим та служба цела може клизнути у невиде

Тај нема дела ни недеља осим што цара гледа бело као све друго

Мотри биљке, звери и људе подједнако, а навече испод светиљке пише да је све баш онако како небески владица жели

Цар је понављач прошлог живота већ су се више пута срели

Цар споро учи шта је срамота.

АЋИМ ВИШЊИЋ

Чули смо ово писмо српске памети са Пала. А ја ћу да вам испричам сада на крају ове наше протестне вечери како један црногорски памета коментарише данашњу нашу збиљу. Отприлике рекао је овако. Овим нашим сулудим светом данас управља некакав животињски цвијет. Овен, Бурк, Козирјев, Чуркин. Ово потоње презиме знамо коме припада у овом нашем управљачком свијету.

Господин Војислав Шешел је давно упозорио да ће нас Запад непрестано уцењивати, уцењивати, уцењивати док не постигне свој циљ. Рекао је господин Шешел све што се данас збива, чак и ово шта су наумили добра да нам учине. Како нам укидају санкције? За спорт и културу и још авиосообраћај и још брод за Италију. Врло је то симболично. Знали су они да ми знамо да народ зна шта они раде, и првог између нас најодважнијег, најхрабријег ухапсише. Добро је то што урадише. Видјеће и они сами зашто је то по нас добро, а зашто ће то за њих бити лоше.

Ја ћу вам рећи једну пјесму моју, ја сам члан Удружења књижевника Црне Горе и она је везана за ово наше вријеме.

Косово и Метохија

Нећу мртву пјесму о српском огњишту, хоћу шљиву цветну у сред Метохије. Докле але српскост моју ишту

хоћу да је моје што Бог дао ми је.
 Не могу ми давни газит земљу
 то је могао оца, његове светиње
 Зато Српче његуј војну сребљу
 док је тебе док је твоје збиље.
 Нека се коте скоти у инату,
 нек пирјани снују сновиђења
 Метохија на реверу свату
 не садања него она пређа.
 Искра наша не тамни у мраку
 мој се народ од рода отрша
 На небу је увидио зраку
 Грачанице и Орлова крша.
 Нека се удар неотреца блијеска
 земља гори тихо из подмукла
 На небу је Лазарева фреска,
 Карађорђа, у светлост се обукла.
 Тутњи море Ловћен се смеши

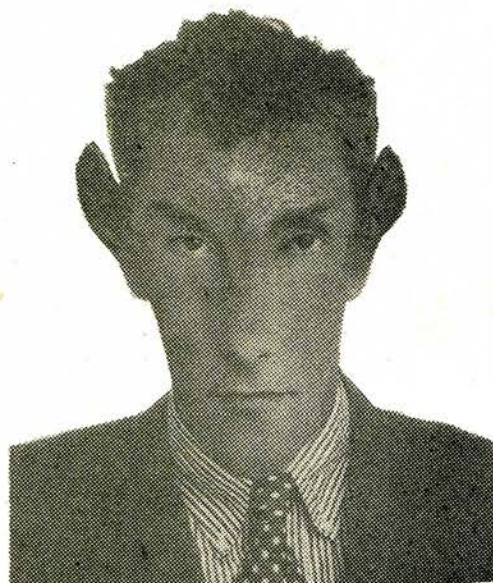
пјесма иште старог слободара
 српска душа услове дрени
 Одавно јој понестало дара.
 Судњи дане немам лијека ако смо
 срцу допустили
 Немир стигао мајчина млека са
 сабљом смо
 свечанији били
 Накот млаза до нашег узглавља
 Ми смо криви не њихове чуди
 сеобе нам посрамише знања,
 постадосмо друге врсте људи.
 На утук се утуком узвраћа
 То је закон земнога промисла
 херојска смо од постања браћа
 Зла нас сила на зло своје стисла
 Косово се Метохијом крсти
 Божур чува мученике земне

Та се земља светим српством крсти
 све су цркве, све светиње њене.

Браћо и сестр енаше протест
 вече се наставља и сјутра вече у и
 време и на истом мјесту. Поред ос
 лих сутра вјече ће говорити гос
 дин Драгош Калајић, и проф. др Ве
 лин Ђуретић.

И још за крај овог на
 вечерашње протеста сваки залагај
 леба и соли пољубите, јер ту н
 наћи Бога, и ту ћете поздравити
 видјети нашег Војислава којег
 стрпали у затвор. Они ће га тамо з
 јенити. Живели.

МЕТАРМОФОЗА

КАДИЈА ТЕ ТУЖИ, КАДИЈА ТИ СУДИ

- "Телепатске" везе Суда и режима
- Лопушини неоправдан изостанак
- Вук Бранковић, други на табели
- Мира и Чкаља непожељни

Расплет режираног судског процеса српским радикалима у тзв. "палати правде" показао је до које мере су у збивања под њеним кровом умешани другови и другарице из неких других палата. (Тзв. "палата правде" и "Мирна палата" биле су "телепатски" повезане од првог дана, а нарочито у паузама суђења, па је "цењени Суд" у сваком тренутку био "на линији".)

Болесну зависност "независног" судства од корумпираног и у криминал заглављеног врха Социјалистичке партије Србије потврдила је пресуда којом су оптужени посланици Српске радикалне странке проглашени кривим и осуђени на условне временске и безусловне новчане казне (500 динара по глави оптуженог).

Дакле, све је било режирано, од јунског почетка процеса до септембарских казни које су одмерене на породичним теразијама председника Банана Републике Србије. (Бивши "Слоба-слобода" је уобразио да му је у функцији очувања престола све дозвољено, нарочито када су радикали у питању, али кад тад ће се уверити да батина, ипак, има два краја!)

На почетку четвртог рочишта, 19. септембра пре подне, уочен је изостанак заменика јавног тужиоца, Драгана Лопушине, осумњиченог за крађу видео касете, који је у претходним "наставцима" забављао аудиторијум. Остало је неразјашњено да ли је он склоњен због невешто обављене крађе или, што је вероватније, због стручне инфериорности у односу на првооптуженог "судског ветерана" др Шешеља и да ли је кажњен или је, по комунистичком обичају, унапређен и премештен на нову дужност.

Било како било, "игра" из циклуса "хлеба и игара" почела је без свог главног арлекина а његову улогу "забављача" преузео је судија Небојша Живковић.

Већ на старту, судија који се наметљиво трудио да остави утисак "симпатичног момка из комшилука" прогутао је кнедлу када је првооптужени др Шешељ допунио своју одбрану тврђом да је Слободан Милошевић, поред тога што је највећи и главни криминалац и НАЈВЕЋИ ИЗДАЈНИК У ИСТОРИЈИ СРПСКОГ НАРОДА! Тако је, аразлози су више него убедљиви, контроверзни Вук Бранковић, после 605 година, изгубио

звање "највећег издајника" и свој црни "гран-при" који су припали бившем "Слоби-слободи".

Очигледно подобни судија Живковић, пред којим је блистава каријера ако социјалисти остану на власти, ишао је толико далеко да није смео да изговори речи ЛОПОВ, КРИМИНАЛАЦ, ИЗДАЈНИК које су се односиле на председника Милошевића па је првооптужени др Шешељ морао да их диктира записничару!

– "Да се јавни тужилац не би поново залетао и питао на ког Слободана Милошевића сам мислио, напомињем да мислим искључиво на Слободана Милошевића, председника Републике Србије!" – "богохулио" је даље вођа српских

нагласивши да ли је реч о старој традици која је "добила ноге" за време "мандата" Драгана Лопушине, или о новорежираном полицијском материјалу.

Пошто су то категорички одбили радикали су, у допуну доказног поступка, предложили да се изврши увид у одлуку Већа грађана са чим се није сложио тужилац.

Када се очекивала бонаца, вођа српских радикала је поново устаљивши жабокречину у тзв. "палати правде" износио својих 10 предлога за саслушање сведока. Захтевао је да се у својству сведока саслушају:

1. Радоман Божовић, на околност да му је лично Слободан Милошевић наложио да по сваку цену исценира инцидент, како би то био повод за распуштање Скупштине.

2. Бивши савезни министар унутрашњих послова, Ђорђе Благојевић, који је, супротно одредбама Устава, наредио полицијски напад на посла-

Изрицање пресуде – оптужени народни посланици

радикала са којим су се, као и приликом ранијих рочишта, "на невиђено" сложили остали оптужени, с тим што је Слободан Петричевић проширио списак грехова свог имењака оптужујући га и за злочин геноцида према Србима у Републици Српској.

Оптужени Петричевић је прозвао и новопеченог цариника Михаља Кертеса "који је тако блокирао границу да ни сандуци са погинулим војницима не могу да је пређу!"

У наставку суђења дебитант Симиша Симић, заменик заменика јавног тужиоца, предложио је ново заједничко гледање неке видео траке, не

нике Српске радикалне странке.

3. Слободан Милошевић, на околност да је највећи и главни криминалац у Србији и НАЈВЕЋИ ИЗДАЈНИК СРПСКОГ НАРОДА!

4. др Мирјана Марковић, ЧУВЕНА НАУЧНИЦА СВЕТског ГЛАСА да је потстрекивала свог мужа на криминали учествовала у његовим криминалним работама.

5. Радован Стојшић-Баца јер преко њега Слободан Милошевић контролише највећи део организованог криминала у Србији, пре свега шверц нафте, дроге, оружја и пљачку ратног

плена, јер је извршио пљачку ратног плена у Републици Српској Крајини.

6. Мирко Марјановић, председник владе Републике Србије, на околност да је упућен у чињеницу да је Слободан Милошевић напустио националну политику и кренуо путем издаје када су му западне силе запретице да ће њему и његовим сарадницима БЛОКИРАТИ РАЧУНЕ И ФИРМЕ У ИНОСТРАНСТВУ.

7. Борка Лучић, Милошевићев лични изасланик на Кипру, преко које је изнео у иностранство неколико милијарди долара, које је она распоредила на рачуне на Кипру.

8. Драган Лопушина, заменик јавног тужиоца Првог општинског суда, који је на претходном рочишту украо видео траку из судског списка.

9. Вук Драшковић, на околност да је он учествовао у скупштинском инциденту, што се могло видети прегледом полицијске видео траке, која је сада "нестала".

10. Миодраг Петровић-Чкаља познати глумач, на околност да је према споту који се често емтисовао на државној телевизији, он учествовао на конференцији на Јалти, заједно са Стаљином, Рузвелтом и Черчиллом.

Ово је важна околност због инсистирања јавног тужиоца да се прегледа монтирана трака. Вештом монтажери је све могуће па и да Чкаљу смести на Јалту!"

Закључио је првооптужени др Шешел своју листу сведока на коју је судија Живковић, не трепнувши, ставио вето.

Констатујући да је доказни поступак завршен, поново је направио "превид" обелоданивши за оптужене посланике Марковића и Јеврића (Јеврић је био ослобођен оптужбе) изводе из казнене евиденције који су одавно брисани, желећи да им нанесе моралну штету.

На крају прешло се на завршне речи.

Заменик јавног тужиоца је захтевао да се оптужени прогласе кривим и казне по закону а одбрана је тврдила да нису извршили никакво кривично дело и да их треба ослободити.

У завршној речи адвокат Маја Гојковић је подржала оптужене изјавом да је на овом суђењу сазнала две ствари: "Да оптужени нису криви и да је Слободан Милошевић највећи издајник и криминалац кога подстиче др Мирјана Марковић!"

Последњу прилику пред изрицање пресуде др Шешел је искористио да каже: "И ово режирано суђење је доказало да је Слободан Милошевић, председник Републике Србије, главни криминалац у Србији и највећи издајник српског народа а најближи сарадник му је др Мирјана Марковић.

Поносим се својим скромним доприносом у раскривању Милоше-

вићеве криминалне и издајничке работе. Знам да је за то потребна велика одговорност, али се надам да ћете данас донети пресуду по савести и Закону а не по инструкцијама Слободана Милошевића!"

Када је саслушао завршне речи свих актера процеса, судија Живковић је завирио у "ћитаб" (чији су аутори "брачни" пар Марковић-Милошевић) па је и по бабу и по стричевима и по жени разрецао драконске казне оптуженим радикалима за прекршај који није постојао. По том основу могао је да казни и скупштинско обезбеђење које је било у другом углу "ринга" и ометало посланике Српске радикалне странке у вршењу дужности коју им је поверио народ!

Првооптужени др Војислав Шешел осуђен је на 8 месеци затвора, условно на 3 године.

Драшко Марковић је осуђен на исту казну.

Милорад Јеврић и Филип Стојановић осуђени су на 4 месеца, условно на 2 године а Слободан Петричевић је "зарадио" 6 месеци, условно на 2 године.

Пресуде које је донео "цењени Суд" потврдиле су да је знање у коме се одиграла та соц-реалистичка фарса депласирано називати "ПАЛАТА ПРАВДЕ"! Правда је у Милошевићевом резервату погажена и упрљана.

Њени протагонисти су партијски обојени и "подмазани". Огледала и аршини су искривљени па се пресуде доносе "од ока". Све је подређено интересима владајуће мафије која по мраку суди и по мраку извршава пресуде. Њени судови раде као драгостори и уклањају све који су им на путу профита и издаје. Међутим и Милошевић и његова, условно речено, жена заборављају да крчаг иде на воду док се не разбије! И што са веће висине падне разбиће се у више неспорјивих комада.

Шта о актуелном судству мисли првооптужени др Војислав Шешел види се из његове изјаве коју смо добили по окончању процеса, у ходнику тзв. "палате правде".

"Видели сте какав је Суд. У нашој земљи нема модерног правног поретка. Овде најобичнија ђубрад суде и изричу пресуде без икаквог закона и без икаквих правних принципа. Зато ми морамо ову државу да изградимо из почетка. Морамо и судове да обновимо. Морамо и режим да обновимо и правни поредак да обновимо. Морамо нове законе да донесемо а часне и поштене људе да постављамо на одређене државне функције који би те законе проводили у живот. Овај трули режим не може дуго опстати!"

Синиша Аксентијевић

ЖАЛБА НА ПРЕСУДУ

Ш К. бр. 628/94
ПРВИ ОПШТИНСКИ СУД У
БЕОГРАДУ

ЗА ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ

Београд, 13. октобар 1994. године

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ, председник СРС, преко свог браниоца по пуномоћју које се прилаже, изјављује

ЖАЛБУ

против пресуде Првог општинског суда у Београду, К. број 628/94, од 19. септембра 1994. године, због:

- 1) битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 364. ст. 1. тачка 11 и става 2 ЗКП;
- 2) повреде кривичног закона из члана 365 став 1 тачка 1 ЗКП;
- 3) погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 366 ЗКП; и
- 4) због одлуке о условној осуди из члана 367 ЗКП.

Подносећи ову жалбу предлажемо да Окружни суд у Београду нападнуто пресуду ПРЕИНАЧИ на тај начин што ће применом члана 350. ст. 1 тачке 1. ЗКП донети ослобађајућу пресуду или да је УКИНЕ и предмет врати на поновно одлучивање прво-

степеном суду али пред измењеним већем.

За изнете разлоге жалбе дајемо следеће

Образложење

Постоји више спорних чињеница или чињеничних скупова од којих зависи правилно решење правних питања, па се има сматрати да је првостепена пресуда погрешно и непотпуно утврдила чињенично стање.

Да ли просторије Савезне скупштине СРЈ, прецизније сала у којој је одржана седница Савезног већа грађана од 18. маја 1994. године, има својство јавног места у смислу Закона о јавном реду и миру. Пресуда се о овоме не изјашњава изричито, али имплиците поменуто салу третира јавним местом у смислу Закона о јавном реду и миру.

Таква оцена првостепеног суда је погрешна ради чега је правно неодржива, јер игнорише чињеницу да су сва петорица против којих се води поступак савезни посланици, представници дела бирачког тела, који имају мандат да артикулишу и представљају интересе тог дела бирачког тела у савезном парламенту, да је то њихово право и у исто време дужност према грађанима који су гласали за Српску радикалну странку.

Седнице Савезног већа грађана су, када се доносе законски и други акти, или расправљају друга питања политичке природе, управо поприште парламентарне политичке борбе, а коришћење, или тачније злоупотреба већине у том већу (која иначе не представља и већину грађана који су гласали у савезној држави) да би се са седнице удалио посланик опозиције и члан СРС господин Драшко Марковић, изазвало је незадовољство посланика ове странке да се једна таква драстична мера изврши и то још путем радника обезбеђења (!), па је стајање и седење посланика СРС након захтева да се овај посланик удаљи са седнице око њега, заправо један политички чин, који је мотивисан разлозима политичке борбе и политичког незадовољства начином на који седницама руководи председник већа Радоман Божовић, члан Социјалистичке партије Србије.

Свођење сале Савезне скупштине у којој је одржана седница Савезног већа грађана на јавно место у смислу Закона о јавном реду и миру, игнорантски је однос суда према парламенту и према парламентарном животу и према политичким споровима и борби у парламенту. Господин др Војислав Шешељ је уверен да се заправо ради о судској пресуди која је мотивисана политичким разлозима и чија је сврха заштита политичких интереса партије којој припада председник Савезног већа грађана, који је начином руковођења седницама, произвео незадовољство опозиционих посланика, али не само СРС. Ово је ноторна чињеница, јер ТВ преноси седницу и понашање председника овога већа иритира не само опозиционе посланике, већ и грађане, јер представља нетолерантно и насилничко онемогућавање опозиционих посланика да изложе своје погледе и мишљења у парламенту. Такав однос је посебно изражен последњих месеци према посланицима СРС, а нарочито према њеном председнику.

Због тога су посланици СРС, па и петорица против којих се води овај кривични поступак, уверени да ће овај кривични поступак бити запамћен као атак на парламентаризам у Србији и СР Југославији, као напад на парламентарни живот који се тек обнавља после педесет година једностранчења и једноумља. Владајућа коалиција партија (раније СК Србије и СК Црне Горе) једноставно не могу да поднесу супротно политичко опредељење, деловање и ставовиште, па преко свога председника иритирају посланике СРС и примењују најдрастичнију меру удаљења посланика са седнице, а овога пута то је господин Драшко Марковић.

Неприхватање таквог игнорантског и бахатог понашања председника Савезног већа грађана (који се

иначе хвалише у штампи да се понаша као спикер у Британском парламенту!), није никакво ремећење јавног реда и мира, а поготову не оно које се врши ометањем овлашћених службених лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира, већ је заправо парламентарна политичка борба против владајуће странке.

Парламент једноставно није јавно место у смислу Закона о јавном реду и миру, јер њему није слободан приступ неограниченог броја лица без икаквих услова, нити је место које у одређеном времену служи за овакву сврху. Напротив, парламент је специфично место по томе што се у њему води политичка борба странака, које су добиле мандат од бирача на изборима, а не јавно место у смислу Закона о јавном реду и миру.

Радници обезбеђења делом из Савезне скупштине а делом из Савезног МУП-а нису конкретном приликом обављали послове одржавања јавног реда и мира у смислу Закона о јавном реду и миру, већ су били од поменутог председника већа позвани да удаље посланика СРС господина Драшка Марковића. Остајање посланика СРС у сали за седнице, па и петорице посланика ове странке против којих се води кривични поступак, само је део парламентарног живота, спорења и расправа и може се окончати само применом и других мера предвиђених Привременим пословником већа грађана Савезне скупштине (на пример, одлагањем седнице, ускраћивањем удаљеном посланику да уђе у зграду док седница траје након прекида и сл.), а не насилним извођењем из сале посланика, што смо иначе имали прилике да видимо на ТВ као праксу у земљама бившег комунистичког система, које нису узорне за парламентаризам. Наравно, да није у традицији парламентаризма у свету да се ови спорови решавају покретањем кривичног поступка против парламентарца.

Међутим, примена одредаба Закона о јавном реду и миру када је реч о посланицима СРС против којих се води кривични поступак, представља не само омаловажавање плуралног парламента и парламентарног плурализма, већ се првостепена пресуда појављује као својеврстан политички чин, као арбитражање суда у споровима политичке природе. Владајућа партија, штампа и други медији који су под контролом те странке, па и првостепени суд, врше о игледну замену теза, или говорећи језиком психологаје врше пројекцију, тврдећи да су посланици СРС омаловажавали парламент својим понашањем, а не супротно: да овај кривични поступак представља омаловажавање права опозиционих посланика да се у парламенту, а не ван ње-

га, супротставе неправедној одлуци о удаљавању посланика господина Драшка Марковића, јер је он, али једнако и други посланици ове странке, спречаван да слободно изнесе своја политичка уверења, сазнање до којих је дошао и своје политичко мишљење.

Уосталом и према опису радњи извршења дела које се петорици посланика СРС ставља на терет јасно произилази да они нису примењивали силу, већ да су само стајали и да нису напуштали салу да не би радници обезбеђења применили насиље према једном савезном посланику. Да је дошло до употребе силе од стране радника обезбеђења према господину Драшку Марковићу био би то политички скандал, који не би само узнемирио грађане СР Југославије, већ би изазвао и згражање светске јавности.

Суд погрешно примењује бланкетну норму одредбу члана 102 Привременог пословника већа грађана Савезне скупштине, јер у њему не стоји да су радници обезбеђења овлашћени да насилно удаље из дворане посланика којем је изречена мера удаљења са седнице, већ да то треба да учине "службена лица", а то могу бити службеници Скупштине. Давање оваквих овлашћења служби обезбеђења, чија је основна сврха заштита личности, достојанства и интегритета посланика, представљало би увођење полицијских мера у рад парламента. А то би само по себи било негирање парламента и парламентаризма, јер би тако евентуално примењено насиље над послаником који ужива и судски имунитет, било ограничавање права посланика и било би инкомпатибилно са функцијом посланика у плуралном парламенту. Посланици СРС, као и петорица посланика ове странке против којих се води овај кривични поступак, заправо су онемогућили евентуалну употребу насиља према посланицима парламента, тада према посланику СРС а сутра према посланику неке друге странке. Непотребно је посебно истицати колико би евентуално таква употреба насиља и интервенција радника обезбеђења у сали парламента нанела штету функционисању парламента. По дефиницији парламент, као највише законодавно и политичко тело у земљи, не трпи интервенцију полиције у свом раду.

Да се ради о политичкој делатности петорице посланика СРС, о политичком чину, јер су систематски и насилнички спречавани да говоре у поменутом већу, да се заправо суди политичким погледима и мишљењу првака СРС, потврђује и образложење првостепене пресуде која није изложила одбрану ниједног од посланика којима се суди оцењујући

њихову одбрану "ирелевантном у односу на оптужни акт".

Управо је супротно од овога закључка суда јер су петорица посланика СРС износила на суђењу, у својој одбрани, политичке погледе и оцене зато што им је то право било ускраћено у Већу грађана Савезне

скупштине од стране председника тог већа, који је то чинио арогантно и насилно.

Поменути закључак од стране суда у образложењу пресуде којим се игнорише одбрана петорице посланика против којих се води кривични поступак још једном потврђује да се

ради о употреби суда и тужилаштва (а видимо у Скупштини и полицији у политичкој борби против политичких и идеолошких неистомисленика владајуће странке.

Брилинац,
АДВОКАТ
Др РАЈКО ДАНИЛОВИЋ

СЛОБОДА ГОВОРА - КАРТА ЗА ЗАТВОР

- Недавним хапшењем лидера СРС владајућа партија отпочела жестоки обрачун са својим противницима
- ХРТ бржи од свих српских медија
- Због пљувања (К)РАДОМАНА Божовића – издржавање прекршајне казне у самици Централног затвора
- Одузимање имунитета и мандата спроведено мимо Пословника и зако-

НЕДАВНО суђење и пресуда која је изречена лидеру Српске радикалне странке због леташњег инцидента у Савезном парламенту, изазвала је различита бурна реаговања у народу, почев од оних "тако треба" па до осуде понашања послушничког судства, које ради "како тата и мама кажу". Судском процесу претходио је сукоб посланика СРС и председника већа грађана Божовића, који је и сам изазвао својим несувислим циничним упадицама и сечењем радикала и још неких странака опозиционих посланика за говорницом Парламента. Врхунац Божовићевог цинизма довео је до поновног сукоба са Шешељем, који је, наводно, "кренуо да га бије, но у тој намери је био спречен". Баш чудна ситуација, да таквог колоса успеју да зауставе Недељко Шиповац и "још два-три посланика" који су много ситнији од Шешеља. А после овог инцидента, из ког је Радоман Божовић изишао испљуван, дошло је до незамишљиво брзе одлуке мандатно-имунитетске комисије, која је у некомплетном саставу донела једногласну одлуку о укидању имунитета Војиславу Шешељу, као и о брзом и ефикасном хапшењу уз сву потребну судску документацију. На оваквој "ефикасности", да није изведена уз сагласност Великог Диктатора, и да сви држављани Србије живе безбедно и у благостању, могло би се одати признање полицијским и правосудним

органима. Међутим, пошто је ово хапшење изведено само зато да би се уклонио највећи противник владајућег режима, и заплашили остали противници, само доказује колико су Милошевић и цела СПС заплашени постојањем опозиционе странке као што је Српска радикална странка. Наравно, медији који су под јурисдикцијом владајуће партије, вест о одвођењу лидера српских радикала нису смели да пусте пре првог дневника који је емитован у касним поподневним сатима из новосадског ТВ центра. Наравно, плашила се власт да не дође до масовних демонстрација, но, то није спречило хрватску радио телевизију да у свом радио програму за иноземство "приопшти јавности како је 29. рујна ухићен на батајничком путу четнички лидер Војислав Шешељ", не објашњавајући разлог његовог "ухићења". Вест је саопштена око сат и по по окончању ове "велике" МУП-ове акције. Камо лепе среће да су и бивши војвођански и српски министри Панков и Сава Влајковић тако брзо спаковани иза решетака и осуђени на друге временске казне, где би партији на власти био крај. Овако, Милошевић и његова квази демократска булумента ударише сами себи шамар, несвесни још увек последица које могу проистећи из таквог поступка.

Вратимо се догађају који је претходио одузимању имунитета и од-

вођењу у затвор др Шешеља. Током седнице председавајући је више пута упадао у реч својим несувислим примедбама Маји Гојковић и Војиславу Шешељу, као и осталим посланицима Српске радикалне странке, што је све иритирало. Својим недоследним и непарламентарним понашањем, Божовић је свесно прекршио одредбу из скупштинског Пословника, ометајући говорнике неколико опозиционих партија, да је знао да то не сме радити.

По проглашењу паузе и прекида седнице на неодређено време, "Давид и Голијат" су се сукобили, но ова пута, мало је требало, да Давид вуче дебљи крај. Недуго затим Божовић је сазвао у свом кабинету седницу мандатно-имунитетске комисије, у саставу: Миле Илић - Ђулазић (СПС), Милан Гајовић (ДПЦ) и Десимир Тошић (ДС). Преостала три члана, два из Српске радикалне странке и један из ДЕПОС-а, нису били потребни за незаконито нешenu одлуку о скидању имунитета "вођи радикала". Министар унутрашњих послова Вукашин Јоковић је одмах реаговао и издао налог за хапшење Војислава Шешеља. Председни судија Добривоје Главоничић одмах по привођењу, изрекао је нову меру од 30 дана затвора, због "грубог вређања, малтретирања и угрожавања сигурности председника Већа грађана Савезне скупштине".

Сада једино преостаје да се види колико дуго ће ова "демократска" власт држати у сужењству свог највећег противника и колики ће га изазвати у народу, коме је већ долажи о социјалистичком рају, и безбедном животу. Остаје да се види да ли ће потезе у будућности повлачити Слободан Милошевић, и ко је од дећи на његовој "листи за одстрел"

Зоран Дудвар

ТВРД ЈЕ ОРАХ...

- Шек од Монтенегра
- "Леваци" на челу пропалих партија
- Цветају лупежања народних добара
- Губала их проливена крв српска

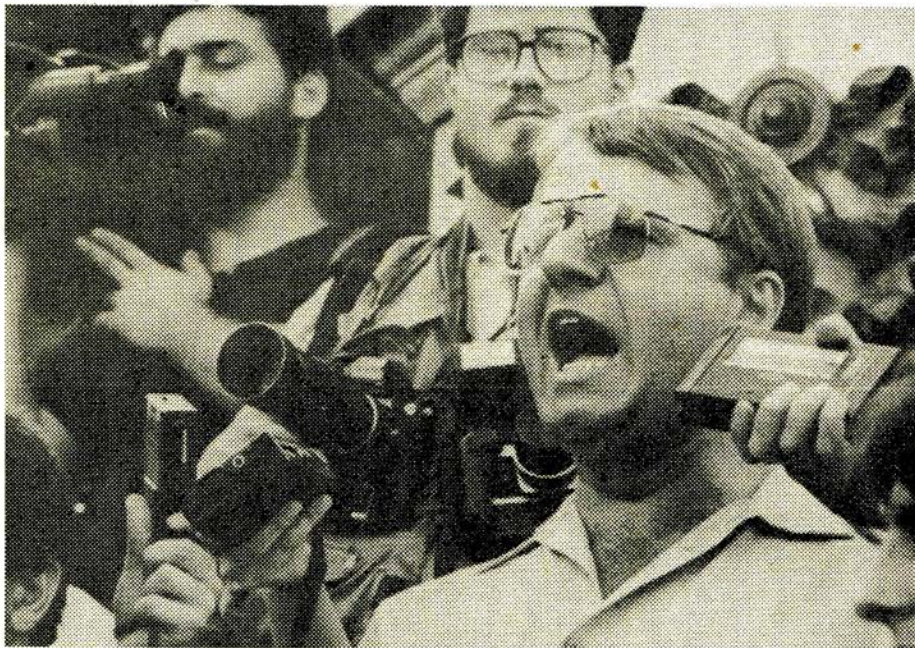
Зашто је ухапшен проф. др Војислав Шешељ, лидер Српске радикалне странке, четнички војвода, аутор великог броја књига о српском страдању у Брозотираниди и других тема?! Зашто и коме толико смета лидер најјаче опозиционе и националне странке у свим српским земљама?! Од када је актуелно уклањање др Војислава Шешеља са српске политичке сцене, из којих разлога?!

Др Војислав Шешељ, непобедиви полемичар, неустрашиви борац за српску националну ствар, доследни и непопустљиви трагач за исходима Карађорђевог ослободилачког покрета, који траје скоро два столећа, виолентни динарац, политички визионар, миљеник праведника у српском роду, омражени човек међу непријатељима и лупежима, опасни противник католичко-исламског пројекта на простору српских земаља – смета издајничком режиму Слободана Милошевића и његовом прирепку у Црној Гори, друг у Момиру Булатовићу, шеику од Монтенегра!

Леваци Црне Горе и Србије, на челу пропалих комунистичко-социјалистичких партија, грчевито чангају сваку драчу, сламку, трун, па чак и пену од сапунице, да се одрже на власти о чему посебну бригу воде Ватикан и католички Запад. Уништавају нашу српску браћу и њихове крвљу стечене државе које су до сада помагали пропали црногорско-србијански режими, нарочито потоњи, али у тој помоћи помагали по највише себи и настојали кроз све то да увезу своју идеологију у српске државе не би ли их како "социјализовали" са КРВАТИМА (Није грешка, они су крвави Крвати) и са Алијиним перогузима, који одбијају "суживот са свим неисламцима".

И сви ти леваци, "социјалистички" вођи, потомци оних "идеолога" који су стрељали за једну шљиву, постадоше богаташи.

И где чуда, они српске патриоте, четнике који четују по српским

Глас истине – "Слободан Милошевић је највећи криминалац и издајник српског народа"

земљама, назваше ратним злочинцима и профитерима! Зашто? Да би прикрили себе јер су то управо они! Увели су народ у крваву драму, водили војску (бившу ЈНА) на садашње ратне просторе српских Крајина, повукли се и сада, коначно, ударили границу на Дрини, по налогу Клинтонa, Кола и осталих белосветских моћника.

Др Војислав Шешељ и његови радикали који то виде као тоталну издају и забудање ножа у леђа српском народу у целини, неће се са тим никако и никада помирити. Јер то неће народ, јер то нису српски интереси.

Осим овог тешког издајства народа и отаџбинских интереса, социјалисти Црне Горе и Србије су у све сфере живота увели криминал. Нарочито цветају привредни криминал и лупежање народних добара од највиших представника власти. Др Шешељ и његови српски радикали не ћуте о томе већ доследно, и без узмака, прозивају лупеже у Парламентима и изван њих.

Један од њих, др Радоман Божовић, брани се пред јавношћу од прозивки (брани и своје пајташе у лупештинама) називајући др Шешеља и радикале простацима и примитивцима. Он је и Мају Гојковић, одмерену даму без премца, назвао хулиганом а др Шешеља је отерао у затвор.

Али, вратимо се зачас издаји српских република преко Дрине и издајницима. Пре тога, присетимо се Моамера ел Гадафија који није дозволио изручење својих људи насилничкој Америци, том светском жандарму, па је тиме свој мали народ и велику земљу достојанствено узвисио, не презајући од санкција или

бомбардовања. Светли пример достојанственог председника и достојанствене земље. Реган је због тога својевремено бомбардовао Либију. Она је остала пркосна и поносна а агресор је сузбијен.

Сада се поставља питање чији су вођи Милошевић и Булатовић? Који народ и државе они заступају? На чијим столицама седе и чије интересе штите?

Одговор је јасан и тужан. Српски народ нема својих заслужних вођа у актуелном вођству. Пусте и празне су столице српских владара. Пусти су двори Немањића. Тужне су њихове лавре. Тужан је и несрећан народ због Милошевићеве и Булатовићеве кукавичке покорности према Западу. Ти вазали Запада испуњавају захтев по захтев. Хашки процеси се одвијају уживо а народ још увек ћути! АМА, ДОКЛЕ!

Др Шешељ је компјутерском прецизношћу на то давно указао. Својевремено рече он: "Укинуће нам санкције за спорт и културу и отворити аеродроме". И ево, обистинило се. Рече он и много тога другог и за речи одважне, патриотске речи оде у затвор.

Наредили су силници вазалима да то ураде и они су урадили. Биће још уступака па је са Шешељом на слободи опасно. Не знају да је опасније када се он налази у затвору! Али нека са знаће! Време је издајницима да оду, силом народне воље.

ГУБАЛА ИХ ПРОЛИВЕНА КРВ
СРПСКА И НАША МУКА ОД ЊИХ!

Аћим Вишњић

УТАМНИЧЕЊЕ СЛОБОДЕ

Много ће се ових дана мастила потрошити, много папира исписати, многе анализе обавити, не би ли се нашао бар један оправдан разлог за хапшење др Војислава Шешеља. А разлог, наравно, постоји само за власт и врло је оправдан.

Српска радикална странка и њен председник др Војислав Шешељ тренутно су највећи бедеми и брана лоповско-злочиначко-изајничкој гарнитуре која је, користећи се опробаним методама из коминтерновских арсенала, засела на трон и грбачу српства. Српски радикали и њихов председник не дозвољавају да се до краја изда и оголи српски народ и да се продају српски национални интереси.

А страховладари су пожелели да ових дана заврше своје домаће задатке и да заврше процес издаје прекоречких Срба који су коначно запосели и оружјем одбранили српске националне интересе и сваки педаљ српске земље. Још се, додуше, не знају детаљи тих домаћих задатака ни висина плате које су за њих добили. Сласт Јудиних новчића помутила је памет оводринским властодршцима до те мере да су заборавили на сва обећања која су дали народу и на све наде и очекивања тог истог народа.

У свеопштом грабежу, пљачки и отимачини народне муке и зноја, купили су и "покуповали" и оно мало имовине што је до сада преостало.

Томе су се оштро супротставили српски патриоти. Српска радикална странка и њен лидер др Војислав Шешељ одавно прозивају и позивају да се опљачкано врати, отето отме од отимача и издато поново заузме. Прозивали су поименично све лопове из редова власти. И тим силницима су се силно замерили.

Први на удару нашао се др Војислав Шешељ чије је хапшење имало за циљ, не само уклањање њега самога из јавног и политичког живота већ и застрашивање српских радикала и других патриотских и поштених снага у Србији. Они, наравно, неће успети у томе!

Реагујући на хапшење свог председника, српски радикали су устали не само у његову одбрану, већ у одбрану слободе и права на слободу, истине и права на истину, српских националних интереса и права Срба на сопствене националне интересе!

Српски интелектуалци, српска памет и српске патриоте, сваке вечери на протестним трибинама пружају подршку ухапшеном председнику

Српске радикалне странке и његовим следбеницима да истрају и раскривају једну од најгорих спрега која је икада постојала на овом простору. И раније је у српском народу било и лопова и издајника и тирана али никада овог формата оличених у актуелној власти.

Подршка ухапшеном др Војиславу Шешељу и српским радикалима која ових дана одјекује Србијом је доказ да

су били у праву. То им даје снагу Шешељ је има у "неограниченим личинама") да издрже не само до тека казне и ослобођења већ до ослобођења српског народа и уједињења свих српских земаља у једну државу. Реакције олигархије на власти су оживане али неће дати резултате. Приближавамо се расплету који ће збрисати са српске политичке сцене

Момир Марковић

ПРОГРАМ ДЕДА-АВРАМА

Још на самом почетку, код усвајања српски радикали су указивали на неодрживост тзв. Аврамовићевог програма. Неплаћање пољопривредних производа, мале плате, мале пензије,

апстиненцију, и због тога је цена тако висока." (Три комада за један нар)

Е мој господине Аврамовићу! Да не можете да одржите програм д

Промоција златника – један од трикова "алхемичара" Аврама

тајни штицунг, црни курс и скок цена животних намирница и друге робе, као и талас штрајкова који ових дана дрма српску и југословенску привреду, показатељи су скорог краха програма. На једном од последњих састанака са представницима Синдиката, г-дин Аврамовић је при помену цене прехранбених артикала поред осталог, изјавио: "А што се јаја тиче, изгледа да су кокошке увеле сексуалну

гачијим акцијама и потезима, и вам се програм на јајима заснива, она га неће одржати. Треба, доду имати јаја, али треба имати и млека, и свега осталог. Јер ако спали да нам кокошке играју гла улогу у привреди, цабе нам је држ се за основни производ горе помете живине.

Момир Марковић

Невероватно колико је шведски стандард изнад нашег балканског: док су код нас маршали обични браварари, код њих су чак и цивили-генерали! Дошао један такав, неки чувени Бо Пелнес, да код нас буде шеф "цивилног хуманитарног тела". Широј јавности је непознато да ли су зли језици у праву када тврде да своје ордене носи кришом на гаћама, али јој је одмах пало у очи његово упорно настојање да нас убеди да он није никакав п о с м а т р а ч.

Ипа, он и оних његових 135 компаниона што су са њим, све су то Скандинавци. Јесте да тамо има фјордова, али много познатије су "сексуална револуција", слободна љубав, порнографске индустрија и све што иде уз то, а стиже и до нас. Не може човек у њих да има много поверења и боље би било, када се већ ради о хуманитарној помоћи, да су нам послали часне сестре некога из Кола америчких сестара или нешто слично уместо ових Скандинаваца који нису чак ни на листи наших традиционалних пријатеља. Када се они једном са својим дурбинама распореде по шипражу и камењару дуж Дрине, нико жив више неће да их похвата. Ко зна шта ће тамо радити, али грдно су се преварили ако су поверовали у оне приче о силним силовањима. На Ада Бојани би много боље прошли, макар и без орденца шетали

Како јавља педесетогодишњи Танјуг, а преноси "Борба" (15.IX), председник СРЈ Зоран Лилић упутио је своје лично и у име свих нас честитке госпођи Чаморо, гг. Леон Картију и Ромеру. Ако сте подлежни заборавности, да вас потсетимо: то су председници Никарагве, Гватемале и Хондураса (има их у атласу), који су сви истог дана прослављали свако свој Дан независности. Да су по увођењу блокаде и санкција према Републици Српској упућене сличне честитке – нисмо приметили.

Вест је чудна, али само на први поглед: Приликом покушаја бекства из цамије убијена су три муслимана! Зашто муслимани беже из цамије? Зато што је Хрвати управо дижу у ваздух.

Наиме, како пишу "Вечерње новости" (19. IX), Команда Хрватског вијећа обране у Витезу јавља да на подручју Витеза нема више цамија јер је срушена и она у насељу Јељина. Разуме се, каже ХВО, цамија није срушена због верске нетрпељивости већ зато што су се у њој окупљали муџахедини (иначе муслимани по

вероисповести) из Зенице и злоупотребили је у војне сврхе. Шта је било са муслиманским војницима који у моменту дизања цамије у ваздух нису покушали да побегну – не наводи се.

Говорећи о "новокомпонованој" народној музици, Предраг Гојковић-Цуне каже у "Погледима" (бр. 158):

"Свестан сам да не можемо забранити певање такве музике..." итд. Зашто? Зашто је тога с в е с т а н? Зар нису годинама, деценијама, биле забрањене српске родољубиве песме? Зар нисмо забранили и много безазленије ствари (на пр. да се у фудбалу игра и рукама) и предвидели казне за оне који те забране крше? А сада одједном смо с в е с н и да не можемо забранити разарање народног музичког блага!?"

У невешто срченој честитки председника владе РСК Микелића, упућеној Милу Ђукановићу поводом 13. јула, читамо и ово:

"Слободу често треба тражити у ратовима и револуцијама. Народ Црне Горе је то у својој историји небројено пута показао".

Небројено пута слободу траже само они којима још ни једном није успело да је стекну. Господин Микелић очигледно не располаже податком да је Црна Гора вазда слободна била, те стога и овако несрећна честитка. Тешко је разумети оне за које историја почиње 1941. али је највероватнија предпоставка да је г. Микелић хтео да каже како је Црна Гора своју слободу бранила небројено пута.

Ако сте Југословен-заштитени сте: Држава нема право да вас убије! По кривичном закону СРЈ смртна казна је укинута. Али ако сте Србин или, што се оно каже, Црногорац – тешко вама ако вам падне мрак на очи или ако сте већ генетски склони најтежим облицима криминала: Држава ће вас убити! Јер, за разлику од Југославије, у Србији и Црној Гори смртна казна није укинута.

Утиче ли левичарење само на морал или и на способност расуђивања. У "Вечерњим новостима" (20. IX) огласио се др Драгомир Драшковић (СК-ПЈ) и тврди свима нама, јавно, да су "националисти истрошили своју енергију"! Прича такве ствари по вахроши, а четници га и не слушају: брање српство свуда где је угрожено.

А шта раде Драшковићеви партизани?

Они су данас или у милицији или у Академији, цариници су, кафедије,

директори или шофери "цивилним посматрачима" уз Дрину. Ипак, др Драшковић нам обећава да ће се они, левица, вратити. Куда ће се вратити? Преко Дрине сигурно неће: тамо ће бити или четници или муџахедини. Комуњаре су, бар негде, пукле.

Као награду за то што смо им узели део посла и стали сами себе да сакатимо, хоће да нам ублаже санкције у игрању лопте, гледању летећих авиона и слушању цеза. Ублажиће нам их не на недељу-две већ на читавих 100 дана! Тек за Нову годину ће нам их поново увести.

Да се ја нешто питам, ја бих из захвалности санкције према Републици Српској још више пооштрио и такође ограничио: од 14.00 до 16.00 часова сваког првог уторка у месецу (осим у зимским месецима).

Из разних гласила сазнајемо да др Миру Марковић преводје на много језика. Преводје је на енглески, преводје је на немачки, преводје је на руски, чак је и на кинески преводје...

Али никако да је преведу преко Дрине.

Динар је и даље чврст и стабилан, али су сада људи подлегли инфлацији: И даље се могу добити шест јаја за динар, само што сада тројица морају да дају по динар.

Од СКС настао је СПС. "К" су заменили за "П". И заиста су "П" када нису имали М да и даље јавно буду "К".

МУЧКО УБИСТВО ЧЕТНИЧКОГ ВОЈВОДЕ

Мучки, са леђа, 29. августа ове године убијен је српски четнички војвода ОЛИВЕР ДЕНИС БАРЕТ. Испред лифта зграде у којој је живео, у раним вечерњим сатима, од метака испалених из "шкорпиона" престало је да куца двадесетпетогодишње срце српског витеза, легендарног команданта добровољаца Српског четничког покрета. Неустрашиви млади командант, увек на челу својих четника бранио је, на првим борбеним линијама, а угрожене српске вредности и достојанство народа натераног на самоодбрану.

На жалост, судбина је била окрутна према војводи Оливеру који је преживео легендарну битку у Борову селу, крваве окршаје на Трпињској цести, у Вуковару, борбе на мостарском ратишту, Калиновику, Фочи, Нишићкој висоравни, Рајловцу. Више пута рањаван, погинуо је на кућном прагу, од хитаца испалених са леђа, од злочиначке и издајничке руке.

Војвода ОЛИВЕР ДЕНИС БАРЕТ се заједно са нама, српским радикалима, борио за јединствену српску државу. Није је дочекао а нама, његовим саборцима, остаје да наставимо тамо где је он стао.

Војвода Зоран Дражиловић

Последњи поздрав пријатељу и саборцу

Оливеру Денису Барету
четничком војводи

Војислав Шешел

3453

ГОВОР НА ГРОБУ ОЛИВЕРА ДЕНИСА БАРЕТА

БРАЋО И СЕСТРЕ!

Имам тешку, тужну и болну обавезу да се опростим у име Српске Радикалне странке, њених присталица и симпатизера, њених добровољаца српских четника, од великог српског јунака, храброг борца за слободу српског народа у Западним Српским Државама, браниоца православља, српског витеза, истакнутог команданта војводе ОЛИВЕРА ДЕНИСА БАРЕТА.

Почео си и повео свету борбу српског народа за право да живи и опстане на светој православној земљи, земљи својих славних предака посејаној светлим гробовима неустрашивих бораца за свету српску земљу и сопствена огњишта. Био си један од првих српских бораца за одбрану српског Борова Села, тог сим-

бола отпора и борбе српског народа против усташке власти која му се покушава силом наметнути. Храбро си се борио и учествовао у ослобођењу српских села и градова у источној Славонији, западном Срему, западној Славонији, Херцеговини, Калиновику.

У овим борбама исказао си храброст, неустрашивост, беспримерну љубав према својој отаџбини. Не жалећи себе, поручивао си саборцима да је у рату отаџбина изнад живота сваког патриоте, да је света дужност сваког добровољца, српског четника, да одбрани право свога народа да опстане на просторима где вековима живи.

Борба за слободу свеколиког српског народа коју си започео заједно са нама српским радикалима, још

није завршена. Заједно са тобом дошли смо многе битке, али још увек и рат. Наш славни отаџбински ослободилачки рат који су нам наметли наши вековни крвни непријатељи потурице и усташе тренутно је заставила издаја комунистичког режима у Србији. Зауоставиле су њихове заблуде да можемо поново живети у комунистичком поимању братства са онима који су нас Србима вековима клали, а већ трећи пут овом веку чине стравичан и у историји света непримерен геноцид над српским народом. Ми српски радикали ћемо борбу за одбрану од геноцида и опстанак српства, коју си са нама заједно започео, наставити до дефинитивног остварења оних светих циљева које смо себи поставили када смо заједно са тобом кренули у о-

наметнути нам рат – одбрана српства и право да се уједини у једну државу на просторима својих вековних огњишта.

Био си један од славних оснивача Српске радикалне странке формиране на идејној подлози уједињења српства у јединствену државу, што је била вековна тежња свеколиког српског народа. У свом успону и развоју Српска радикална странка је организовала бројне добровољце, српске четнике, који су се доказали и свакодневно се доказују у борби за слободу српства, била је и сада је њихов незамењиви предводник.

Српска радикална странка је обогатила идеју уједињења српства и даје непосредан допринос борби за материјализацију те идеје – стварања јединствене српске државе, чији је замах и развој на жалост блокиран издајом комунистичког режима који и даље држи власт у Србији. Овај режим и његова руководећа комунистичка елита су дуго и суверено владали према својим егоистичким интересима, још није поражен иако му на све стране пуцају шавови. Напротив, постаје све агресивнији и опаснији у намери да дефинитивно подели српски народ.

У реалним односима политичких снага данас у Србији, када подозрења према свему српском ужарени комунисти екстремно заговарају и гурају српски народ у отворене међусобне сукобе, а земљу у грађански рат, Српски радикали ревитализују идеју српске слоге, ревитализују и себе у истинску хуманистичку демократ-

ску политичку странку довољно флексибилну да се прилагођава савременим друштвеним токовима, али и одлучну да истраје на оживотворењу основне идеје и свог програмског опредељења УЈЕДИЊЕЊЕ СРПСТВА И СТВАРАЊА ЈЕДИНСТВЕНЕ СРПСКЕ ДРЖАВЕ, као алтернативе комунистичкој еуфорији и безумљу. Уверени смо да на тој идеји можемо окупити свеколики српски народ и супротставити се разбијачима српске слоге. Одлучни смо да истрајемо у нашим захтевима и доследно заступамо ове наше ставове. У тој борби не тражимо ништа више, али не прихватамо ништа мање од онога што су други народи бивше Југославије добили. Уверавамо те да ћемо те идеале наше борбе, коју си ти почео заједно са нама успешно завршити.

Брате Оливере, кроз свој кратак али изузетно богат и интензиван животни пут, вођен идејом српских радикала, дао си велики и значајан допринос нашој борби и сада, у цвету своје младости, када си стекао огромно животно искуство, када си могао и требао да даш још већи допринос нашој борби, твој млади живот прекинуо је болесни ум злотвора. Прошао си голготу рата, храбро се супротстављао крволичним усташама и муцахединима, гледао смрт у очи и преживео си, на жалост, да те мучки, са леђа лиши живота издајник и кукавица на кућном прагу, што ми твоји саборци

и пријатељи никада нећемо и не можемо заборавити.

Тужни смо и саучествујемо у тузи и болу твојих најмилијих, твоје мајке Даринке, сина Дениса, брата Зорана, супруге Јелене и оца, што смо те изгубили и што је твој живот прекраћен на овако подмукао начин. Тешко нам је, а најтеже је твојој мајци, сину, брату, супрузи и оцу што су те изгубили прерано, али смо и поносни што смо имали једног храброг и часног саборца и пријатеља а са тиме и треба да се поносе и твоји најмилији што су имали таквога сина, оца, брата и супруга и искрено се надамо да ће тај понос допринети бар делимичном ублажавању њихове неизмерне туге за изгубљеним оцем, братом, сином и супругом.

Опраштајући се од тебе у име српских радикала којима си припадао и за чије си се идеје и програмске циљеве несобично борио, уз последњи поздрав теби, уверавамо твоју породицу, пријатеље, познанике и овај тужни српски збор да те нећемо заборавити, да ће твоје име бити једно од славних бораца у аналима наше Страјке, да ћемо наставити брбу коју си заједно са нама започео, да ћемо бити уз твоју породицу.

Нека је вечна слава и хвала нашем истакнутом члану, борцу и брату, четничком Војводи ОЛИВЕРУ ДЕНИСУ БАРЕТИ,

У Београду, 01. 09. 1994. године
Војвода
Зоран Дражиловић

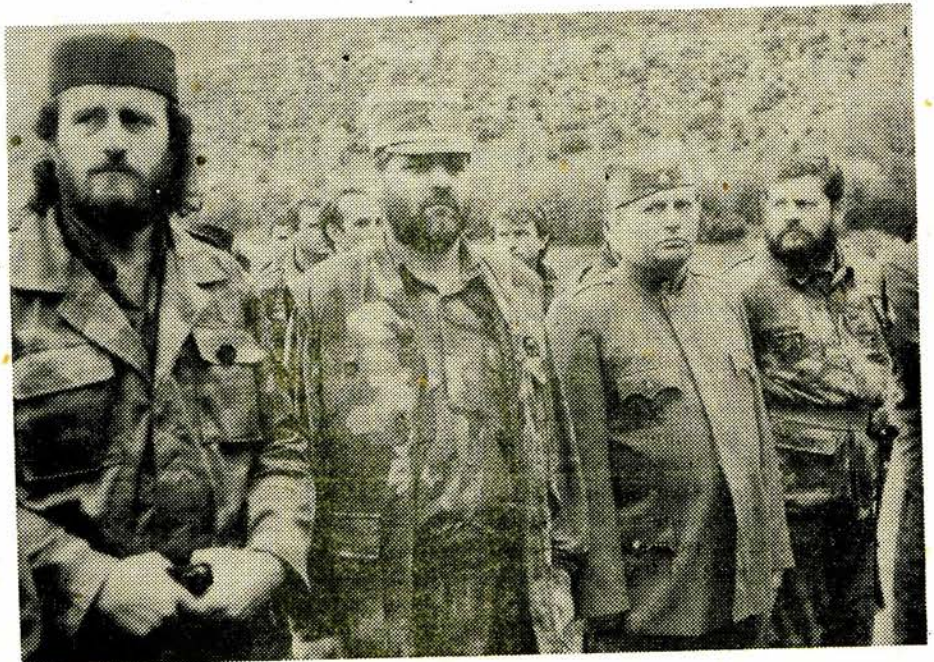
ДАНАК У КРВИ

• Смрт српског јунака

Олује ратне поломише ових дана још једну младицу, још један изданак са стабла српског националног бића.

Још један српски соко склопи крила, и положи живот на граници, где се православље, светосавље, српски гробови и српске колевке бране. Мајске српске, српкиње требињске, од њихале су и отхраниле многе јунаке, који се у овом рату достојни имена српског показаше. Ипак, међу њима, једино име светлије од готово свих у овом невремену засија.

Реч је о Недељку Видаковићу, борцу и јунаку српском, војводи четничком, човеку који се делима својим из овоземног живота директно у историју српску и песме гусларске преселио. Човеку о коме ће покољења причати, и с поносом ће се

Војвода Недељко Видаковић, први слева, на проглашењу четничких војвода, на Романији 1993. године

борци Бобанског четничког одреда сећати да су ратовали и српство бранили раме уз раме са Војводом Недељком.

А ратовао је одред Недељков широм српских простора, стизао увек и свуда где је најгушће и најопасније било. Памте пријатељи и непријате-

љи народа српског јунаштва Војводе Недељка. И јунаштва браће и сабораца његових – и на Трнову, и на Горажду, и широм херцеговачких ра-тишта.

У најљућим окршајима, у најжешћим борбама, у крвавим пробојима или држању положаја, водио је Војвода Недељко бригу о сваком свом борцу. И страховао је војвода. Силне страхове трпео. Страх да усташко-балијска гамад фронт не пробије, села и светиње попади, нејач побије, страх да му неко од бораца не погине, рањен буде...

До задњег дана, до задњег откуцаја срца – ти су га страхови пратили. А саборци његови знали су да за њега нема немогућег, неизводљивог, нерешивог. Њихов Војвода је могао све.

Могао је и морао – јединицу и нејач нахранити, положај одбранити, непријатеља разбити, бол за братом Савом, који погине 1992. године – прикрити и боловати тихо, у себи, у души, да борци не виде. Смрт братову сматрао је личном трагедијом, и тугу за њим својим личним осећањем.

Храбар, неустрашив, поуздан, разложен, сталожен, миран – такав је био Недељко Видаковић, и такав ће остати у сећању свих који су га знали. И у песмама гусларским народа требињског краја.

А смрт, која је поред славе и признања пратила одважних, нашла га је са још тројицом српских витезова 27. 09. 1994. године, у месту Борци код Коњица. Звиждук и пуцањ гранте прекинуо је све. И склопио је Недељ-

ко очи, и склопио карте топографских планова ратне, заборавио све бриге, преселио се у снове.

Његове остатке земне борци и бина сахранише уз православну обичаје уз тугу, пијетет и поштовање.

Почивај у миру, Војводо. Почивај и нека ти лака света српска земља буде. Почивај, а ми ћемо довршити твоје акције, досањати твоје снаге, реализовати твоје планове. Празну на положају која остаде после је погибије, попуниће нови српски соколови – одважни храбри и смели. А твоје место у историји српства и име твоје биће златним словима наложено. Почивај у миру Војводо.

Марковић Момчило

ГОВОР АЋИМА ВИШЊИЋА НАД ОДРОМ НЕДЕЉКА ВИДАКОВИЋА, војводе и носиоца Обилића ордена за храброст, Војске Републике Српске

Преожалошћена, јуначка, мила моја српска Херцеговино, поштени јуначки доме, породице Видаковић, браћо и сестре!

Ево данас поштени дом Милана Видаковића испраћа и свога другог сина, витеза Неђа, заједно са братом Савом, на свијетла и вјечна врста великомученика светог цара Лазара. Неће српска душа окове, неће српски живот ропство. Ми се сви боримо за српску слободу. Овим тешким нестанком војводе Неђа нестале су двије лијепе и раздрагане куће младости у породици Видаковића и у цијелом Српству. Војска Републике Српске изгубила је свога Обилића, јер је Неђа носио Орден Обилића. Свеколико српство изгубило је свога Војводу а сви ми заједно нашег драгог Неђа.

Ових дана наше Требиње испрати и мајора Драгана Слијепчевића, и поручника фрегате Љубомира Поповића и доктора Бранислава Граховца, резервног капетана. Сви прерано одоше са Неђом и са другим српским јунацима. Они су на огњишту светог цара Лазара. Наша се војска за слободу умножава, па одлазак са ове свете српске земље, у свете просторе цара Лазара, значи нашу побједу.

Драги брате Неђо, драги наш велики војводо, обраћам ти се и у име твога и нашег војводе доктора Војислава Шешеља, председника наше странке, који није могао данас бити овдје с нама, већ се налази у Централном затвору оних власти које подијелише Српство. Ми нећемо подјеле, ми хоћемо побједу, а побједу ће бити само онда и онако, ако будемо сложни. Уложићемо све своје снаге за српску слободу и помолити се богу да нам ту слободу омогући.

Драги Неђо, од заједничке Отаџбине, од јединствене Српске земље, ми нећемо одустати. Положићемо сви своје животе, ако затреба, за свету Отаџбину, коју изгубисмо на Косову. Нека знају сви наши непријатељи да ћемо до тога свога циља доћи. Било је и раније у нашем народу много смрти, много се гинуло, па човек није могао вјеровати да ће се претећи од великих губитака, али ето, ми претекосмо толико вјекова од Косова. Сада је тренутак да остваримо свету слободу,

свету нашу Отаџбину повратити, узвисимо, учврстимо демократију у њој ће засијати ваши свијетлики и ваше свијетле жртве. Неће слава теби наш драги и велики брате Неће те заборавити твоја браћа ратници, сви Срби патриоти. Ми смо једна странка јер смо сви једно српско отаџбина.

Нека је слава Неђу и нека Отаџбина процвјета из свијетлих грона наших бораца.

ОДЛАЗАК ЧЕТНИЧКОГ КАПЕТАНА ГОРАНА ГРКОВИЋА

Причао сам скоро мајору Унпрофора, човеку из Легије странаца, задуженом да контролише антиснајперски споразум и уз помоћ најсавременијих уређаја открива снајперисте, о томе како су снајперисте по Добрињи откривали српски манекени смрти, припадници сарајевске градске гериле, Брнетови четници.

Када би се снајпериста огласио, један од њих је искакао на улици и одмеравао га снајперисти од шаке до лакта а онда се бацао у заклон. И радио би то толико пута све док снајпериста не би изгубио живце и запуцао поново. А онда би му ручним бацачем остали зарушили кућу на главу.

Гледао ме је мајор Унпрофора из безумљено и не верујући.

И тешко је поверовати у притим момцима чији сам скромни начар од почетка рата.

Сарајевска градска раја, постаје у великом отаџбинском рату, врски специјалци за градске борбе.

Хаусторчад, како је за себе вјерује да каже, са много ироније, Горан Грковић, четнички капетан, постоји су како се гине и како се боје свој народ.

Погинуо је Горан Грковић.

Кажу, писци су они људи теже пишу од осталих. Узалда тражим речи, и молим се да ми реч ујасни, да покушам да опишем човека, најбољег међу најбољим.

Прошао је Западно Славско преживио Машинку Шаговину брињу, Отес, Нишићку висораван

Српски изабраник – четнички капетан
Горан Грковић

године, чизме скинуо није, пушку испустио није, и никада другог испред себе у борбама није пропустио.

После смрти најбољих бораца Илиџанског четничког одреда Томе

Вељанчића, Жељка Пипе, Неше Савића, Зоке, Снеже, Дрлета, и чија ми се имена губе у гомилама смртovníца у радном столу, отишао је Горан Грк, увек насмејани дечак којем су се одавно појавиле седе.

Тешко је то објаснити мајору Унпрофора. Тешко ће он разумети технологију проналажења снајпериста где се сопствена глава као мамац користи.

Нећу више долазити на Илиџу.

Бојим се да тамо одем.

И они који су остали живи толико су се променили да се бојим да их нећу препознати.

Истина о војничким и људским вредностима тих момака, тих српских манекена смрти, тешко се пробијала кроз дебеле ушне шкољке Брозових официра.

Увек су имали проблема иако никада ни један позив на акцију нису одбили, иако су увек били први у борбама.

Отишао је Горан Грковић, који никада није користио другу команду када је водио јединицу, но ону "за мнош".

Отишао је да се дружи са неким бољим и паметнијим Србима од нас.

Мало је у Срба интелектуалаца који су спремни да положе главу на олтар отаџбине. Још су ређи они који су спремни били да се од првога дана укључе у редове Српског четничког покрета. Радикална странка, је можда требала да покуша да га извуче са првих борбених линија, јер српском народу заиста недостају такви интелектуалци који су своје речи спремни да потврде и делом и крвљу ставе потпис на своје речи. Али како?

Причао ми је Чича, да га је молио да не иде. Знао да је због жутице био ослобођен војне обавезе на годину дана али Горан Грк је сматрао да таква хартија за четнике не важи.

Отишао је Горан Грковић, четнички капетан, који ме је закључавао кад води момке у акцију, јер говорио је, ако ја погинем, неће имати нико да истину о њима запише.

Горана Грковића није имао ко да закључа.

Живио је за Велику Србију, од почетка рата дао свој живот на реверс отаџбини, борио се за Велику Србију и, као сви велики Срби, погинуо од српске руке.

НЕБОЈША ЈЕВРИЋ

КОШАВА

Усред лета у земљи Србији поново дувају комунистички ветрови. Кошава, нова радио станица у Београду, огласила се са двадесетдругог спрата пословног центра "Сава", зграде бившег ЦК-а, коју су српски комунисти отели и заузели, грађевине коју обезбеђују и чувају припадници терористичке организације "Комет-тим" која делује под директним контролом СКПЈ.

Средства јавног информисања известила су да су тим поводом Брозови наследници приредили неокомунистичку журку, да су је организовали на два брода којима су се провозали Савом. Баш као и њихов вођа на броду "Галеб", и они су уживали у јелу и пићу и ко зна још чему, замлађујући једни друге новим комунистичким идејама и плановима како да задрже власт за коју се тако грчевито боре.

Само им још фали радио звани "Кошава". Иако су и ове постојеће радио и ТВ станице у највећој мери под њиховим утицајем изјављују да нису задовољни садашњим медијима, да у томе виде разлоге постојања и шансу за опстанак на информативном про-

стору. А да је у стварности све то савим другачије и да под својим окриљем комунисти држе све значајније медије у Србији, показује списак званица на овој паради кича и неукуса. На том скупу присутни су били представници свих значајнијих новинских ТВ и радио кућа у Србији.

За главног и одговорног уредника комунистичке радио станице "Кошава", постављена је, где чуда, Марија Милошевић, ћерка Слободана Милошевића, председника Републике Србије и Мирјане Марковић, однедавно познате у народу као "проклета Јерина". Тако и последњи члан владајуће породице излази из анонимности, па у свом првом интервјуу између осталог каже да су текстови њене мајке Мире Марковић "нешто најбоље што је у последње време прочитала". Мора да је мала Милошевићева неписмена, па гледа сликовнице и то зове читањем. У тим бајкама своју маму може да види како јаше на метли, или ако не заспи одмах после цртаног филма, на РТС-у у другом дневнику, где њена мама Мира девет ипо минута прича о некаквом

ЈУЛ-у, фантомској странци коју су недавно формирали левичари и југоносталгичари.

Идејни творац такве накардне организације је исто тако накардна жена, поменута Мирјана Марковић, која је на промоцији ЈУЛ-а, комунистичког хибрида, рекла да они још немају политички програм и да ће тек да га направе. Какве ли ироније! Потпуно је извесно да је њихов програм увођење неокомунизма, гушење парламентарне демократије, укидање слободе јавног говора, баш као и владајућем режиму, који је антицивизацијским, противустановним и терористичким нападом на посланике Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије показао да ће у обрачуну са својим највећим политичким опонентима, српским радикалима, употребити сва могућа средства укључујући и силу. Да су комунисти предвођени паром Марковић-Милошевић бар мало паметни знали би да батина има два краја.

Наташа Јовановић

КЕРТЕСОВ БИСЕР

Новопечени цариник Михаљ Кертеc, Милошевићева "Катица за све", први у свету је увео правило да царински службеници за своје потребе задржавају бокс цигарета дневно и флашу вискија недељно!

Промућурни Браца се досетио да не може да се пуши и цирка на празан стомак, па сада пијани цариници ЗА МЕЗЕ задржавају храну намењену деци и рањеницима у Републици Српској. Живели!

Рекеташ са границе

КОШАВА

Кошава је хладан источни и југоисточни ветар који у снажним налетима (28-30 м/сек) доноси хладно време, леди крв у жилама и увлачи језу у кости.

Кошава је јесења и зимска природна појава која траје неколико дана или недеља и иза себе оставља поледницу, сметове или сувомразницу. Символ округле снаге, у сиве промрзле и депресивне дане урликом улива страхопоштовање и немогуће је супротставити јој се!

Овога лета, кад јој време није, једна друга КОШАВА је пиринула, запахнула нечистоћом и изненадила само оне којима прилике у Србији нису познате.

Међутим ова кошава није ни налик на онај снажан еколошки ветар. Ова више личи на ветар који је заинат испустио неки пакосни старац, чије време је прошло, и који може само још да засмрди око себе!

СУВА ХРАНА

На последњој седници Народне скупштине посланик Жарко Кораћ, потпредседник Грађанског савеза, који је стицајем околности дуго чекао да се домогне говорнице приметио је да му је за то чекање била потребна и сува храна.

Посланик Српске радикалне странке, Стево Драгишић, који је после његовог излагања рекламирао повреду Пословника, упозорио га је, узгред, да у ту сврху никако не узима Човићеве конзерве којима је овај шпекулант тровао припаднике Војске Југославије.

Познајући од раније Кораћеве одреднице према Србима у бившој Босни (а и у Србији) можда млађани Драгишић и није требао да га упозорава.

ПЉУВАЊЕ

У уторак 28. септембра Шешељ је у Савезној скупштини пљунуо Божовића! То је штурa агенцијска вест без удубљивања у мотив тог чина. А он није злонамеран већ крајње коректан и хуман. Наиме, др Шешељ је лепог, елегантног, паметног, поштеног, васпитаног (и да не набрајамо остале врлине које красе ту изузетну личност) председника Већа грађана, који је неким пакосницима три у оку, пљунуо да би га заштитио од УРОКА. Али, како је у народу увржено веровање да је за ту заштиту потребно ТРИ ПУТА пљунути на угроженог, да би прво пљување дало резултат, потребно је да вођа српских радикала још два пута пљуне поменутог господина. А за то, заиста, има разлога!

ВАНДАЛИ РАДИКАЛИ

Свуда у свету опозиција мењак позиције и напада је калати или сматра да нешто није Код нас, који смо често "мимом је обрнуто. Позиција напада циљу не бирајући речи а често знајући њихово право значење

С времена на време "наш циља "у афекту" и наравно "дески" насрне на српске радикалове их ВАНДАЛИМА. "Преј за обично ситне "прекршаје намера указивање на неправ и грешке у владању "непогре По том одавно несталом народена је и квалификација за покоје се у свакој прилици прерадикалима. (Ако радикалскиници у Скупштини инсистсвом праву да говоре, онда јеДАЛИЗАМ. Ако проспу чашуместо прљаве, воде у правцидника Већа грађана, онда јеВАНДАЛИЗАМ, итд.)

Необразовани социјал примати иако скоро сви имајтарске, докторске и професстуде, немају појма шта значи мин и зато га тако олако требљавају. Да би их, бар у нацртама, научили шта су ВАНВАНДАЛИЗАМ преносимо и Просветине енциклопедије" дефиниције.

ВАНДАЛИ

Источно германско плем из Скандинавије населил Балтика почетком нове ере; почиње сеоба-кад допиру до У V веку иселили су се преко је у северну Африку, где су 4 не основали ранофеудалну под краљем Гензериком. Др је уништио византијски црнијап 533-34. године.

ВАНДАЛИЗАМ

Дивљаштво; рушење и р уметничких споменика. Н ВАНДАЛИМА који су за 14 године разорили и опљачкали том приликом уништили м тничке вредности.

"Мала енци
Просвета (Бес

Дакле, из овог прилога је дно да термин ВАНДАЛИЗА же да се приписује српским дима већ социјалистима (а тичким мутантима) који су своје владавине разорили, ли и осрамотили све што народ стекао у својој му историји!

Милошевићева "грла" за једнократну употребу

КАЛИГУЛА

Слободан Милошевић је већ по много чему превазишао лудог и свирепог римског цара Калигулу па, између осталог, и по броју коња које је увео у Парламент.

Историја је забележила да је "откачени" цезар само једног коња произвео у сенатора док је бивши "Слоба-слобода" ту част поклонио целој својој ергели у којој су најпознатија грла: Бица, Рака и Милорад Вучелић!

Прилоге урадио:
С. Аксентијевић

ЈУЛ - АВГУСТИ

"ДРАЖА МИХАИЛОВИЋ СИМБОЛ ТРАГЕДИЈЕ НАШЕГ ВРЕМЕНА"

Генерал Драгољуб-Дража Михаиловић вођ трећег српског устанка, вођ прве гериле у Европи у другом светском рату, шеф националног покрета отпора у Југославији. Борач и мученик за слободу и демократију у Другом светском рату

Књига "Дража Михаиловић пред светском поротом" која се код нас појавила 47 година после енглеског издања, помоћи ће савременим читаоцима да коначно схвате како актуелни однос савезника из два светска рата према Србима не представља заокрет већ континуитет у њиховој балканској политици, а истовремено унеће више светла у спор око националног помирења без кога Срби, као народ, не могу постићи пуну зрелост, изражену у консенсусу о битним националним интересима и њиховој неприкосновености. Књига је, у ствари, низ реакција на "случај Михаиловић", који историја није научно обрадила, па је још увек политичко-демагошки релевантан. А случај је заједнички производ лицемерно-себичне политике западних савезника и конкурентног, прокомунистичког покрета отпора (или револуције?) на челу с Јосипом Брозом.

После капитулације Краљевине Југославије – коју је Велика Британија да би поправила свој незавидан положај на бојиштима, увукла у рат – пуковник Михаиловић је с групом

официра-истомишљеника организовао герилу која је била "не само прва у Југославији већ прва и у Европи" (5). Он је "отпочео отворен и успешан герилски отпор против Немачке армије" (42) два месеца пре Броза. Тако је допринео Савезничким "успесима на Афричком фронту" (105) и одгодио напад Немаца на СССР за "пет недеља" (42), ослабивши га за "неколико дивизија" (42) које су остале везане за његове јединице, у то време једине снаге отпора на тлу Краљевине Југославије. Инспириран тим чињеницама, 18. јула 1946. појавио се у листу *The New York Times* уводник под насловом "Он (Михаиловић, прим. П.Л.) је помогао да се Москва спаси" у коме, поред осталог, пише да ће "историја можда одлучити да није Тито – који се безбедно кретао (истакао П.Л.) док је Михаиловић ратовао по планинама тих ратних дана – већ погубљени четнички вођа онај чији би споменик требало да стоји на Црвеном тргу у Москви" (43). Активност Михаиловићевих герилаца у првим ратним годинама можда најбоље илуструју: проглас немачког генерала Бадера, од 19. јануара 1943. у коме се каже: "Група побуњеника, под вођством бившег пуковника (истакао П.Л.) Драже Михаиловића, настава борбу" (6) и *потерница* расписана сутрадан, у којој се за хватање Михаиловића "живог или мртвог" (7) нуди награда "од 100.000 златних марака" (7) "Током 1942-43. године", пише Волтер Менсфилд у париском *Carrefouru*, "Михаиловић је слављен као храбар патриота, који се са својим четницима борио против нацистичких окупатора, упркос несразмерности снага, и то у време када је изгледало да се остатак света предаје под притиском сила Осовине" (107). У том раздобљу – поред генерала: Ајзенхауера, Де Гола, Очинлока, Тедера, Брука и других – подршку му је, бар декларативно, пружио и британски министар иностраних дела, сер Антони Идн, који 24. септембра 1942. експлицитно каже:

"Југословенске регуларне оружане снаге под командом тог храброг борца Михаиловића боре се против непријатеља на својој сопственој територији. То је ствар од посебног војног значаја. У садашњем тренутку, када су непријатељу неодложно потребне све његове дивизије на ру-

ском или пак на Енглеском фронту, оне су везане биткама које морају да воде у Југославији." (105)

Међутим, Дејвид Мартин, у чланку "Случај Драже Михаиловића" пише да је у британском Министарству иностраних дела "постојала приметна предрасуда против Михаиловића од самог почетка, и управо на бази те антипатије могла је ухватити корена протитивска пропаганда" (26). Ту предрасуду и антипатију он ојашњава овако:

"(...) Извјесно вријеме последица усташког масакра у којем је ишчезло преко 500.000 Срба, српско осјећање било жестоко антихрватско опћенито у корист независне српске државе. Мада Михаиловић није ништа, чак ни у најгорченијем стању, напустио вјеру у уједињену Југославију, неколико од његових најистинитијих савјетника је било отворено свесрпске оријентације. Спојив Србе и Хрвате заједно на крају прошлог рата, Британска влада није била расположена да види да се јединство кида. *Сматрајући четнички покрет као опасност по то јединство* (истакао П.Л.), почела је да размисли о алтернативи. Ту алтернативу нашли у Титу." (26-27)

Објективан приступ догађајима попут овога, имали су 1946. они, малобројни кругови на Западу, који нису избрисали правду из осјећања" (85). Најгорченији директним односом према Михаиловићу – као, на пример, Роберт Спигто – истацали су да се "човек још може да гуши испарењима енглеске хипокризије" (86). А у америчким штампи били су присутни и оштри тонови: "Неправда која се чини у свијету је огромна – не само појединачна већ и читаве нације жалост, још увек звуче врло актуелно. А када су у питању Срби, објективна прва Спигтова и друга Воинговога времена. На пример, понашање глеза за вареме Невесињског јишког устанка (1875 – 1878.) битно разликовало од оног у другом светском рату и овог садашњег малобројни хуманисти, попут Морица и Артура Еванса, искрено сећали са страдањем српског народа спремно да му, без обзира на жртве, помогну, док су се само представници официјелне

стационирани у Сарајеву, понашали крајње себично и арогантно. И њима Еванс у "Илирским писмима" каже следеће:

"Мало даље у шуми нашао сам још жалосније групе. Тамо су били нови дошљаци, последње турске жртве. Около, ту и тамо, наслоњени су на стабла или леже жене и деца потпуно исцрпљени скорим бежањем. Сада они немају ништа, апсолутно ништа, сем дроњака на леђима, а што се тиче хране, пали су на милост својих бедних сапатника у изгнанству. Желео бих да је поред мене конзул Хоумз да сазна за узрок њиховог бегства. (...) Као енглески представник, он је присилио турског гувернера ове провинције да протера хришћанске банде које се још усуђују да заштите своја огњишта и своје куће (сиц!) у јужној Босни. Под притиском нашег конзула, активнијег Турчина од асмих Турака (истакао, П.Л.), валија је изгледа попустио и пустио своје ратне псе овим правцем."

Империјална Енглеска била је алергична на устанке поробљених народа, што су Срби у 19. веку осетили на својој кожи, а у "данима империјалног распадања". После Другог светског рата, "жртвовање лојалних и провјерених пријатеља њиховим отвореним непријатељима постао је главни принцип британске политике" (89). Ни понашање Турака (наравно, домаћих) није се променило од Еванса до данас. Наставак напред цитираног Евансовог текста то изванредно илуструје, употпуњавајући, при том, слику енглеског понашања према Србима, схваћеног – у овом случају – као образац западњачке прагматичне дволичности.

"(...) Деспотовић је", наставља Еванс, "приликом доласка великог броја турских трупа, повукао своје снаге из истурених области (...) и концентрисао их у Црним Потоцима.

Храбре снаге валијине, ипак нису покушале да се сруче на ове положаје. Повлачењем побуњеничких посада, многа хришћанска села дотад заштићена од рушителиа остала су на милост Турака. Беур нас извештава да је Хоумз, са пуним одобрењем садашње владе (истакао П.Л.), захтевао одашиљање ових храбрих људи да успоставе мухамедански 'поредак' и да сруше ову хришћанску 'хајдучију', како је наш конзул стално назива и поред тога што га његов вицеконзул приморава да порекне своје речи. Ове снаге ипак скрећу од напада на оружане људе у планинским упориштима ка лакшем и пријатнијем задатку: паљењу напуштених села, гажењу и отимању кукурузног семена, којим је хумана одлучност енглеских госпоња снабдела до самрти изгладнело селаштво, сечи голоруким сељака, силовању беспомоћних девојака и жена (...)" (У наведеном тексту

Врховни заповедник
немачких трупа у Србији

Награда
од
100.000
РАЈХСМАРАКА У ЗЛАТУ!

100.000 РАЈХСМАРАКА У ЗЛАТУ ДОБИЋЕ ОНАЈ КОЈИ
ДОВЕДЕ ЖИВА ИЛИ МРТВА ВОЂУ БАНДИ
ДРАЖУ МИХАЈЛОВИЋА.

Овај злочинац бацно је земљу у највећу несрећу. Отупавиши "од развратног живота, уобразио је он да је позван да "ослободи" народ. Као енглески плаћеник, овај смешни хвалисавац није ништа друго радио већ утирао пут болшевизму и тиме помогао да се униште сва национална добра која су народу од вајна била висок и света. Он је тиме пореметио мир сељака и грађанина, упропастио имање, добро па и живот хиљадама људи, а земљу бацно у неописиву беду и чељољу

СТОГА ЈЕ ОВАЈ ОПАСНИ БАНДИТ У ЗЕМЉИ УЦЕЊЕН СА 100.000 РАЈХСМАРАКА У ЗЛАТУ.

Онај који донаже да је овог злочинца учинио безопасним или га преда најближој немачкој власти не само што ће добити награду од 100.000 Рајхсмарака у злату, него ће тиме извршити и једно национално дело, јер ће ослободити народ и отаџбину од бича нечовечног крвавог терора

Врховни заповедник
немачких трупа у Србији

реч храбре и синтагма пријатенији задатак су окоснице Евансове "хладне ироније".

Треба ли посебно истицати да се недавно иницијатива британског генерала Роуза за бомбардовање српских положаја око Горажда суштински не разликује од Хоумзове. У оба случаја невини су жртвовани за "више интересе Уједињеног Краљевства", које се таквом политиком полако али сигурно растаче. Све би то, ипак, мање погађало Србе да и званичну Енглеску, безмало један век, нису сматрали пријатељем. Захвални за "топао" пријем својих избеглица у првом светском рату, који је вишеструко плаћен на бојном пољу, еминентни српски интелектуалци настојали су да и у енглеским манама виде врлине. Док Спитга, поводом случаја генерала Михаиловића, гуше испарења "енглеске хипокризије", Богдан Поповић је за време првог светског рата одржао у Оксфорду

предавање (9. јуна 1918.) под насловом "Шта Срби имају да науче од Енглеза", у коме је ту дволичност настојао да представи као врлину. Том приликом он је рекао:

"На Континенту се често говори о енглеској хипокризији. Али, независно од факта да је 'хипокризија', по који пут највише морално савршенство до кога се можемо успети у извесним случајевима, погрешно је приписивати је Енглезима и у другим случајевима у којима ми о њиховим осећајима судимо само по осећањима које бисмо ми сами имали у сличној прилици (...)" Поповић, дакле, настоји да у свим њиховим поступцима види смисао "вишег реда", што није случај с Енглескињом Ребеком Вест (рођеном у Лондону као Sisili Izabael Fearfield) "која иде у ред оних европских интелектуалаца између два (светска) рата, за које је писане пре свега било најпотпунији облик моралног ангажовања у свом времену".

Она, напротив, покушава да својим санародницима, за њихово добро, укаже да немају право да од својих савезника захтевају жртве ако не намеравају да себе ставе "у исту равн" (72). Сугерише им, дакле, да се одрекну дволичности јер ће их и беволентни Срби кад-тад прозрет. Изгледа да се то њено предвиђање тек данас обистињује.

Код Ребеке Вест можемо прочита-ти да је пуковник Рутем осетио "тежак" срам када је уочи свога одласка из Србије:

"(...) Једног дана видео српске сељаке како се смију и кличу од радости док је велика флота тврђава и

која је "била тренутак имбецилности великог човека" (74) – Срби су све своје наде донкихотски везивали за такозвани "слободни свет". Али, када је тај "слободни свет" у тренутку растурања СФРЈ, под утицајем Ватикана и Немачке, необјективно стао на страну муслимана и Хрвата, својих непријатеља из Другог светског рата, предвиђања Вестове почела су да се остварују. Док безразложно, злочиначко бомбардовање Београда (а не Загреба или Љубљане) 1944. године, чак ни савршена гебелсовска пропаганда није успела да их користи за ширење антибританског и антиамеричког расположења међу Србима,

су им у понечем Немци ближи од других народа, јер остају верни чак и оним савезницима од којих имају више штете него користи.

Поводом случаја генерала Михаиловића Ребека Вест је посумњала да је уздицања Јосипа Броза "заувек истјерало Енглезе са Балкана" (74). То се, међутим, тада није десило, али ће актуелна енглеска политика, вероватно, довести до тога. Немци ће преко Хрватске задржати какав-такав утицај на Балкану. Американци, по аустро-угарском рецепту, типично национално аморфне муслимане, а истовремено настоје да се инфилтрирају у бившу авнојевску Републику

Генерал Дража Михаиловић са америчком војном мисијом и српским народом у слободним српским планинама 1944. године

ослободилаца летјела изнад њихових глава да бомбардују, како су они мислили – територију сила Осовине. А било је нарочито жалосно да је, у ствари, требало да бомбардују Београд са таквим интензитетом да је много цивилно становништво морало да се сахрањује у заједничке гробнице, а да су за то изабрали дан ускрса, најузвишенији дан вјерске и свјетовне радости у години на Балкану (...)" (73–74)

На основу ове "неразумне приче" Ребека Вест 1946. логично закључује да би многим људима морало "бити најумјесније да су становници Београда научили да мрзе Британце и Американце" (74). Међутим, оно што се овој разложној Енглескињи чинило логичним није се догодило. За време четрдесетпетогодишњег анти-српског титоистичког тоталитаризма – као последице британске политике према Краљевини Југославији,

Срби су као највећу увреду доживели недавно бомбардовање својих локаља код Горажда на захтев британског генерала Роуза. То је изгледа била последња кап која је прелила дубоку чашу српске толерантности према савезницима, па у њиховим градским перивојима неће више нићи ни један споменик захвалности "пријатељима" за које су подношене жртве, а онај на Калемегдану преобразиће се у мemento српскога донкихотизма. Богдан Поповић је својим санародницима замерао што о осећањима Енглеза суде на основу сесећања која би они имали у аналогним ситуацијама. Изгледа да је то време напокон прошло и да ће корист од тога имати само Срби, чак ако и не прихвате "да је 'хипокризија' – како са жаљењем рече Поповић – по који пут највише морално савршенство до кога се можемо успети у извесним случајевима". Довољно је ако Срби коначно схвате да

Македонију, док ће Енглези и Французи остати кратких рукава. Можда ће то задесити чак и Русе ако у спољној политици интернационалистичку оријентацију не замене православном (читајте: националном). Уосталом, последњи је час да сви схвате да се у 1994. на међународном плану не може размишљати ултимативно као у време Берлинског конгреса 1878. године. Уколико, ипак, наставе у том маниру, морају рачунати с трећим балканским и трећим светским ратом. Како би у том случају изгледао трећи светски мир, тешко је претпоставити. Предвиђања Шпенгелера и Сијорана нису за Запад нимало ружичаста.

Стављањем под упитник судски процеси генералу Михаиловићу, књига "Дража Михаиловић пред светском поротом", како је већ речено на почетку овога текста, уноси више светла и у спор око националног по-

мирења које се, без чистих рачуна, не може остварити. У њој експлиците пише да је "кривична пресуда састављена прије него је суђење и одржано", и да је, као таква, "слична чину политичке пакости која врши насиље над правдом" (40). Иако је књига пубуна савести представника многих нација против једног "необичног судског уморства" (85), она се не задовољава апстрактним хуманистичким оптужбама, него износи чињенице. Неки текстови, у ствари, су искази сведока којима Брозев режим није дозволио да се појаве на суду. Од три основне тачке оптужбе у књизи се оповргавају две: 1) да је генерал Михаиловић сарађивао с окупаторима и 2) да је Немцима изручивао оборене савезничке авијатичаре.

Један од потенцијалних сведока, спречених да се појаве на процесу генерала Михаиловића, морнарички капетан Волтер Менсфилд из Њујорка, који је "падобраном спуштен у Југославију 1943. године, да би поднио извјештај о герилском рату" (28), експлиците каже: "Могу да посвједим да он (Михаиловић, прим. П.Л.) никада није сарађивао са нацистима" (28). Пуковник Роберт Меклауел, "стручњак за питање Блиског истока и бивши професор савремене историје Балкана на Универзитету у Мичигену" (29), тврди да "апсолутно није ни видио ни чуо никакав доказ који би служио да се генерал Михаиловић лично, или официрима под његовом директном командом, доведу у везу са било каквим видом колаборације са Немцима. Моје сведочење се", каже он, "заснива не само на личном опажању већ и на свеукупној документацији коју сам видио у разговорима које сам водио са одговорним лицима Сједињених Држава, савезничким и непријатељским" (30). Британски официр Часпер Рутем, аутор књиге "Застој" (*Missfire*), који је, такође, боравио у четничком штабу, износи чак "болну причу о томе како је један од Михаиловићевих команданата који је направио несмотрен, али врло рационалан покушај да спаси једно село од одмазде, био стријељан због преговарања са непријатељем" (73). Patrik Meitland, међутим, констатује како је "чињеница да су многи од његових (Михаиловићевих, прим. П.Л.) потчињених, који су били склонни недисциплини, заиста сарађивали", и додаје да "ни партизани нису никада били врло далеко од тога да чине то исто" (64). Много година после процеса генералу Михаиловићу Брозовој Југославији процурио је податак да су високи представници партизанског покрета: Милован Ђилас, Коча Поповић и Владимир Велебит за време рата преговарали у Загребу с Немцима. Је ли то био усамљен случај до данас није објашњено, јер

званична власт не показује спремност да демистификује поступке режима који је наследила. И 1994. године у штампи се може прочитати да неки историчари, оптерећени идеолошким схемама прошлости, тврде да је Михаиловићево четништво "декларативно изражавало југословенску опцију и просавезничку позицију а фактички сарађивало са окупатором борећи се искључиво против НОП", и да "оригинална документа која би тврдила нешто друго не постоје". Из овога исказа не може се закључити на основу којих се докумената тврди да су Михаиловићеве снаге сарађивале с окупаторима. Треба претпоставити да се ради о документацији која је послужила за вођење процеса, а о том доказном материјалу, већ помињани амерички историчар Роберт Маклауел тврди да је "дијелом лажан, а дијелом изопачавање истине" (30). Наравно, с оваквим противуречностима, као народ, нећемо далеко стићи, поготово ако се истина буде упорно дозирала.

Чињеница је да су генерала Михаиловића осудили и због наводног изручивања оборених савезничких авијатичара Немцима, а Дејвид Мартин – канадски социјалиста и секретар Комитета за вођење часног процеса Дражи Михаиловићу – истиче да су их његови герилци свесрдно спасавали и да је "између ноћи 10. августа и ноћи 27. децембра 1944. године Америчка мисија за спасавање авијатичара која се налазила при Штабу генерала Михаиловића евакуисала за Италију 432 америчка авијатичара и још некаквих 80 савезничких лица, укључујући већи број Руса, које су четници спасили у разним дијеловима Југославије. Ових 500 војника би били добри сведоци за Михаиловића" (28), само им титоистичка власт није допустила да то постану. Они, међутим, ни до данас нису заборавили старо пријатељство, што најбоље илуструје писмо које су, незадовољни антисрпском политиком своје земље, недавно упутили председнику Клинтону.

"(...) Годинама је наша искрена жеља", пишу ти часни људи, "да изразимо захвалност Србима у покрету генерала Михаиловића била подржавана од стране осам милиона чланова америчке легије, ратних ветерана и Удружења америчке ратне авијације, али је Стејт Департамент о томе ћутао, (сиц). Питамо сад, господине Клинтоне, где је амерички осећај части, пристojности и захвалности према српском народу који је живео толике америчке животе? (...) Како би трагично, окротно иронично и сломито би наша срца када би на такав пријатељски гест српског народа, амерички војници данас одговорили бомбардовањем Срба и стављањем на страну оних који су за

време Другог светског рата пуцали на америчке пилоте и предавали их Немцима".

Не би ли, дакле, било мудро и према себи и према другима обновити процес генералу Михаиловићу и допустити тим часним људима да бар у поодмаклим годинама изнесу и нама и свету своју истину. Разлози би, према томе, били другачији него 1953. године, када је титоистичка власт обновила процес пуковнику Драгутину Димитријевићу – Апису (познат као Солунски процес) да би дисквалификовала монархију. Суђење Михаиловићу треба поновити из два разлога: да се покаже да нико не може вечно имати монопол на истину и да преко истине, али оне праве, схватимо своје заблуде, од којих је југословенство, свакако, највећа.

Остајањем у земљи, односно свесном жртвом или безнадежном вером у савезнике, Михаиловић нас је обавезао да дођемо до истине. У противном он ће полако, али сигурно постојати недодирљива митска личност, а такав Михаиловић није нам потребан. Он нам је драгоцен као историјска личност са својим врлинама и манама, истинама и заблудама, јер само у том случају помоћи ће нам да се грешке не понове. Обновљени процес треба, у ствари, да одговори на кључно питање: је ли његова одлука да се, након немачких, нимало витешких репресалија изазваних герилским акцијама 1941. године, "притаји док не дође помоћ из иностранства" (63) била патриотски рационална или не. Гислен Ерман каже да се "окупатор осећао релативно безбедно само у Хрватској и Словенији" (53) – тамо где је герила била занемарљива, а Patrik Meitland констатује да су "партизани сматрали да репресалије помажу њиховом циљу" (63) – који се, наравно, разликовао од четничког – "а, будући да су многи од њих (партизанских вођа, прим. П.Л.) Хрвати, они се нису згражали гледајући пустошење српских села" (63). Што се тиче Срба, они су, као припадници народа конституисаног још у средњем веку, без обзира на политичку оријентацију, у име виших интеграционих процеса, по правилу, прихватили интернационализам (било масонски или комунистички) и југословенство. Није ли Дејвид Мартин, у већ цитираном тексту, нагласио да "Михаиловић није никада, чак ни у најогорченијем стању, напустио вјеру у уједињену Југославију" (26). А да би се успоставила равнотежа између окупираних Србије и Независне Државе Хрватске и тако сачувала Југославија, проглашен је за фашисту. Ако се "о фашизму" – како написа Михаило Марковић у одговору аустријском књижевнику Милутину Дорословцу, алијас Мило Дору – "може говорити само онда кад влада диктатура, кад постоји само

Генерал Дража Михаиловић на своме Голубу. Један од последњих снимака при повлачењу кроз снежне планине Босне, јануара 1945. године

једна партија, кад се о политичким слободама и људским правима може само сањати, кад се људи као ти и ја (читајте: неистомишљеници) налазе у дубокој илегалности, у шуми, лого-

ру или два метра под земљом", – препуштам читаоцима овога текста да сами одлуче коме више одговара напелница фашиста Михаиловићу или његовим прогонитељима.

Предраг Лазаревић

¹ Овај избор чланака из светске штампе о суђењу генералу Михаиловићу, који је први пут објављен у Лондону 1947. године извукао је из заборава др Вујадин Милановић. Он је прво организовао његово преводчење на српски језик, у коме је и сам учествовао, а затим се регистровао као Самоустанални издавач "Српска Европа" да би превод, после две године чекања најзад био објављен и у Београду 1994. године.

² Бројеви у заградама означавају стране књиге у књизи "Дража Михаиловић пред светском поротом" са којих су цитирани текстови узети.

³ Колико су ти кругови 1946. били малобројни најбоље илуструје податак да је енглеско издање књиге "Дража Михаиловић пред светском поротом" штампано само 5.000 примерака и да је убрзо било заборављено.

⁴ Ребека Вест, вероватно, алудира на Винстона Черчила који је крајем 1943. напустио Михаиловића и "свом тежином" стао уз Броза, а након завршетка рата изјавио "Био сам обманут и врло лоше информисан" (26). По истом критеријуму могло би се рећи да су још неки велики примери Уједињеног Краљевства имали свој "тренутак имбецилности". На пример, Дизрејли, чија је влада одобравала у овом тексту апострофичан поступак свога конзула Хоумза. Не меће се питање: нису ли "тренуци имбецилности" одлика високе енглеске политике?

⁵ Др Драгољуб Петровић, "Грађански или ослободилачки рат 1941–1945". Политика, Београд, 22. јун 1994., стр. 14.

⁶ Михаило Марковић, "Трећи пад" НИИ, Београд, 6. август 1993. стр. 40.

ИЗ НАШЕ ПРОШЛОСТИ

ГОВОР КРАЉА ПЕТРА II ПРЕКО РАДИО ЛОНДОНА

Позив свим Србима, Хрватима и Словенцима да се уједине и приступе Народноослободилачкој војсци под маршалом Титом

Дванаестог септембра 1944. године у 20 часова, у лондонској емисији Би-Би-Сија на српскохрватском, Његово величанство краљ Петар II одржао је следећи говор:

"Драги моји Срби, Хрвати и Словенци,

У овим судбоносним и за Југославију великим данима, када победоносне армије Совјетског Савеза стоје на нашој граници с једне стране, а америчке и британске с друге, када је дан наше слободе у пуном сванућу, позивам све Србе, Хрвате и Словенце да се уједините и приступите Народноослободилачкој војсци под маршалом Титом. Са мојим пуним знањем и одобрењем Краљевска влада др Ивана Шубашића закључила је важне и корисне споразуме са том нашом народном војском која је једнодушно призната од наших великих савезника, Ве-

лике Британије, Совјетског Савеза и Сједињених Држава Америке.

Само тако уједињени у тој борби моћи ћете сачувати неокаљану част и славу Југославије и завршити коначном победом најлепшу легенду храбрости и љубави за слободу, којом сте до сада задивљивали свет. Ваша братска слога и јединство разбиће све непријатељске планове, а наша Отаџбина дочекаће тешко заслужену слободу, а упутиће се сретнијој будућности мира и правде у кругу Уједињених народа и целог слободољубивог човечанства.

Сви они који се ослањају на непријатеља против интереса свог властитога народа и његове будућности, и који се не би одазвали овом позиву, неће успети да се ослободе издајничког жига ни пред народом ни пред историјом.

Овом мојом поруком вам одлучно осуђујем злоупотребу имена Краља и ауторитета Круне, којом се покушало оправдати сарадњу с непријатељем и изазвати раздор међу борбеним народом у најтежим часовима његове историје, користећи тиме само непријатељу.

Клањајући се жртвама, поздрављајући вашу борбу и одајући захвалност нашим великим савезницима позивам вас да свесрдно поздравите савезничке армије, које би дошле да вам пруже помоћ у потпуном извојевању наше земље.

Живела наша велика, слободна Федерална Југославија! (Архив Војноисторијског института, Фонд емисионих грамских владе, к. 11, рег. бр. 19/1)

"Краљев говор могли су да чују четници у Подгорици, јер су били инсталирани звучници око штаба. С-

нестрпљењем се очекивао краљев говор у најсудбоноснијем часу за целу нашу борбу.

Очекивали смо, напуштени од свих пријатеља, с те стране зрачак наде и охрабрења. Када је Краљ завршио свој говор са позивом да сви пријемо Титу и његовој 'народноослободилачкој' војсци – били смо једна парализована маса" (П. М. Цемовић, Од Подгорице до Градишке, Гласник српског историјско-културног друштва "Његош", св. VI, јун 1961, стр. 45)

"Све се могло очекивати, на све се било спремно али да ће се наш законити Краљ одрећи предака који су утонули у море крви у одбрани Престола и Монархије – у одбрани Њега самога – то ником на ум није падало! Прокламација Краља Петра II од 12. септембра 1944. године, више је унијела забуне у српске народне масе и донијела више штете четничком покрету него што се може и претпоставити. Могао је нешто тако да уради Стаљин, Черчил, Рузвелт – читав свијет – али наш Краљ – никада и ни под којим околностима!" (Стеван Ј. Вучетић, Грађански рат у Црној Гори, Италија, 1947, стр. 113-114)

"Узалуд је у емигрантској литератури краљ оправдаван да је млад, неслободан, опкољен једном групом људи, неспремних да оцијене тежину ситуације и неспособних да је понесу на својим леђима', али општи по-

Краљ Петар полаже заклетву пред Патријархом у Двору, 28. марта 1941. године коју је прекршио 12. септембра 1944. године

ражавајући утисак који је погодио четнике, па и дио народа, није се могао лако избрисати.

За четничке команданте ништа поразније није било ни прихватање Титове власти од стране совјетских трупа у Србији и Војводини. Штаб Четврте групе Јуришних корпуса јављао је 17. октобра 1944. да су 'Руси' признали за легалну власт Тита, док

су наше јединице разоружавали или их препуштали партизанима".

(Бранислав Ковачевић, Од Везировог до Зиданог моста. Трагична судбина црногорских четника у завршној фази рата 1944-1945, Београд 1933, стр. 41-42)

Припремио:
Миодраг Максимовић

"ВАМА СУ ПОТРЕБНИ ВЕЛИКИ ПОТРЕСИ А НАМА ЈЕ ПОТРЕБНА ВЕЛИКА РУСИЈА"

Из дана у дан, ми рођени после Другог светског рата, откривамо како су нас лагали и колико су од нас ствари сакрили. Историја којој су нас учили изгледа попут књиге са штампарским грешкама, у којој је свака друга страница потпуно бела. Оно што је преостало толико је искривљено и преправљено да се из тога не могу назрети ни делићи истине.

Данас, полако и уз велики напор попуњавамо те празне странице. Из белог заборав историје понекад бљесну изузетни догађаји и велике личности које дају наду да се ипак нешто може променити, брзо, радикално, боље.

Једна од таквих великих личности свакако је и Пјетр Аркадијевич Столипин. И они који су чули за њега о њему мало знају, а о његовим делима још мање.

Столипин је био први министар царске Русије у периоду од 1903. до

1911. године, велики реформатор, човек одлучних акција, заклетни патриота. Представљао је чврст основац реда и поретка и био је последња брана комунистима који су били у надирању. (И ето разлога зашто се о њему ћути). Његовом смрћу отворена су сва врата комунистима, анархистима и нихилистима који су кренули у свој крвави пир. Смело тврдимо да би револуција из 1917. имала сасвим другачији ток (налик еволуцији из 1905., која је пропала) да је на челу владе тада био Столипин.

Али, пођимо редом. Пјотр Аркадијевич Столипин рођен је 1862. у Дрездену, где му је службовао отац. По завршетку школовања ступа у државну службу. Пошто је био изузетно способан постаје губернатор у Гродоњу, а касније у Саратову. У тим областима среће се са свим противречностима и тешкоћама које су тада владале у Русији. Сељаци, ослобођени кем-

тства, одлуком цара Александра II из 1861., нису сви имали земљу коју би обрађивали. Интелектуалци, левичари окренути западу, желели су да збаци цар и уведу парламентарну демократију. Подстицали су сељаке и раднике на немире, иако их у суштини није било брига за њихову судбину. У таквим тешким условима Столипин је успевао да стиша гнев и да увек нађе најбоље решење. Његове способности нису могле остати незапажене. Због погоршања ситуације у престоници, где су готово сваког дана вршени атентати и убиства, Столипин бива позван у Санкт Петербург да преузме место министра унутрашњих дела. На том послу задржао се кратко, али је био изузетно успешан. Терор који је дотле владао био је успешно сузбијен и цар Николај II поставља 1906. Столипина на место првог министра (премијера). Тада се дешава нешто што тера

Котинуитет антируске политике –
Јелџин испод Лењинове бисте

страх у кости непријатељима Русије. Почињу аграрне реформе и незапамћени привредни препород највеће земље света. Столипин је поделио земљу сељацима. Законом о аграрној реформи од 1906. до 1910. године дато им је 3,200.000 десетина земље и на тај начин формирано 320.000 домаћинства. Русија по први пут производи више нафте од Сједињених Америчких Држава (12,170.000 тона према 9,920.000 тона). Завршава се мрежа железница која повезује европски део царства са далеким истоком. Земљорадничка банка одобрава кредите, улажу се напори за стручно и образовање сељака, насељава се Сибир. Столипин је правилно оценио да је прави ослонац Русије пољопривреда. Истовремено, труди се да ни индустрија не заостаје много. Стопа привредног раста Русије била је тада највећа у свету. Штедња у банкама, што је основ сваке чврсте економије, порасла је са 831.200.000 златних рубаља у 1905. на 1.207.600.000 у 1908. години. Извоз жита и брашна у Енглеску порастао је са 858.279.000 фунти на 2,820.000.000 фунти само у периоду од две године (1908.-1910.). Оваквих показатеља је пуно, изабрали смо само неке.

То је време када су порези у Русији најнижи на свету. О томе речито говори следећа табела Бориса Брасола из књиге "Владавина цара Николаја II" у чињеницама и бројкама:

Другим речима, пореско оптерећење у царској Русији било је четири пута мање него у Француској и Немачкој, а осам и по пута мање него у Енглеској.

И све то успео је да учини Столипин за само неколико година. Његова жеља да преобрази сеоски свет у Ру-

директни порези (по становнику)
рубаља

Русија	3,11
Аустрија	10,19
Француска	12,25
Немачка	12,97
Енглеска	26,75

индиректни порези (по становнику)

рубаља	
Русија	5,98
Аустрија	11,28
Француска	10,00
Немачка	9,64
Енглеска	15,86

сији, и државу уопште, секла је грану на којој је почивао покрет револуционарних социјалиста и комуниста. Ухватила их је паника, што је у једном писму и Лењин сам потврдио.^{1.)}

Одлука је пала: По сваку цену уклонити Столипина! Нико нема право да стаје на пут светској револуцији! Русија се мора "усрећити"!

Столипин је, поред свих обавеза, морао да води и борбу у Думи (парламенту, који је Николај II коначно оформио 1905.), не би ли прогуро своје законске пројекте који су ишли увек и само у корист "мајчице Русије".

Овај, и стасом и делом горостас (био је висок скоро два метра), својим снажним гласом често је морао да надјачава гласове усплахириених социјалиста и либерала који нису могли да, приликом опструкција рада праламента, сакрију и своју личну мржњу према Столипину. Чувени су његови патриотски, полетни али и рационални говори у Думи. Руски националисти и патриоти их и данас прештампавају у својим новинама и часописима. Једна његова реченица, када се обратио помамљеним противницима у скупштини, ушла је у историју:

"Вас не занимају национални интереси. Вама су потребни велики потреси, а нама је потребна Велика Русија!"

Био је у праву. Али да би дошло до "великих потреса" (1917.), прво су морали елиминисати овог Титана, који као да је на својим плећима носио читаву Русију. Атентати на Столипина ређали су се један за другим. У једном од њих, када је у његову кућу постављена бомба, приликом пријема погинуле су 32 особе, а преко педесет их је рањено (међу њима и две његове ћерке). Сам Столипин је тада игром случаја остао неповређен. Овај масакр невиних жртви "усрећитеље" Русије није могао одвратити од њиховог циља: Највећа препрека Револуције морала је бити уклоњена!

И коначно, 14. септембра 1911. подлаци су тријумфовали: Приликом представе у кијевској опери, један од учесника представе потеогао је револвер и са позорнице испалио два метка у груди Столипина који је се-

део у првом реду. Трагедији је присуствовао и сам цар, који је седео у ложи. Окрвављени Столипин своје последње речи и свој последњи поглед упутио је цару. "Умирем за цара..." прошапутао је и лагано руком у ваздуху направио знак крста упућен у правцу ложе у којој је био Николај II. Пао је у кому и касније издахнуо у болници.

Пред очима запрепашеног цара пала је и последња нада да се бољшевичка нема, гладна крви, може зауставити. Русију и њега самог чекали су страшни дани.

Убица руског горостаса Пјотра Аркадијевича Столипина, било је Мордекај Богров...

Предраг Вишњевац

Историја се понавља
Козачка литија у руској
престоници

1.) Елен Карер Д'Анкос – "Руска несрећа", Издавачка књижара Зорана Стојановића, Сремски Карловци, Нови Сад 1992., стр. 273

КО ТРУЈЕ ВОЈСКУ?

У касарни Војске Југославије у Никшићу летос је закопано на десетине тона конзервираних месних прерађевина фабрике "ЈУХОР" из Јагодине. Закопане су због тога што се месо намењено војсци покварило, иако је било паковано у амбалажу која је управо од кварења требала да га заштити. Третира! Међутим, на лименкама у којима је ЈУХОР испоручио месо попустило је дно што је проузроковало огромну материјалну штету. Ову чињеницу потврђује наставник Технолошког факултета из Новог Сада и Института за технологију меса из Земуна, који су утврдили да грешка није настала код прерађивача меса.

Лименке су производ фабрике "ФМП ТРЕЈД" из Београда, на чијем је челу мр Небојша Човић, актуелни градоначелник Београда, тако да је то адреса на којој су надлежни државни органи требали да потраже одговорност за насталу материјалну штету.

мр Небојша Човић – градски очух

А штета је огромна, мери се стотинама хиљада динара или марака.

Ова афера, као и многе друге, била би заташкана, јер је социјалистички режим у томе ненадмашан, да Градски одбор Српске радикалне странке није на својој редовној конференцији за штампу покренуо питање одговорности.

Био је то повод за бурну реакцију господина Човића и "ФМП ТРЕЈДА". Низали су се деманти и дисквалификације најнижег нивоа, чиме је господин Човић покушао да ућутка радикале. Чак је успео да, користећи свој

политички утицај, као један од членика СПС-а, натера и директора ЈУХОРА Николу Лазаревића да нападне Градски одбор. Међутим, по оној народној "ако лаже коза не лаже рог" Лазаревић је притиснут чињеницама убрзо у листу "БОРБА" демантовао сам себе потврдивши наводе српских радикала и као кривца у целој афери идентификовао "ФМП ТРЕЈД".

Ово је прилика да се нешто више каже о градоначелнику Београда Небојши Човићу. У јавности је постао познат као први рекеташ који је своје дело признао. Користећи свој положај у власти изнудио је од Јездимира Васиљевића – "газда Језде" двеста хиљада немачких марака, а признао је дело када су радикали ову чињеницу обелоданили. Следећи "велики успех" успешног градоначелника био је отимање фабрике чепова из Барање и њено преношење у СР Југославију. Када су радикали и са тиме упознали јавност његов коментар био је да није узео фабрику већ само машине. Да се не ради о криминалу била би то добра шала.

Градски одбор Српске радикалне странке интензивно прати Човићеву политичку каријеру као и сва догађања на Београдској политичкој и привредној сцени. Било је само питање времена када ће се градоначелник прославити новим потезом. Афера са поквареним конзервама је тај нови потез. Овог пута господин Човић није признао своју одговорност, већ користећи се лажима показује да је научио да за социјалистичког функционера није довољно да буде само велики криминалац већ мора бити и велики лажов.

Усред ове афере градоначелник је покренуо акцију рашчишћавања мутних радњи у београдској привреди и јавним предузећима. Градски одбор Српске радикалне странке поздравља такву акцију, али изражава сумњу да Небојша Човић може да доведе ту акцију до краја, јер би прво морао да крене од директора ФМП ТРЕЈДА, то јест од самог себе.

М. Васиљевић

ТРЕСЛА СЕ ГОРА

- Сарадња лопова и жандара
- Шверцуска база под заштитом државе

Новопечени градоначелник Београда, мр Небојша Човић, много пута је на сва уста најављивао борбу против шверцера и препродаваца и њихово уклањање са београдских улица. Међутим, све се свело на неколико акција и гомилу обећања. Нико од надлежних није желео да удари "змију у главу", тј. на пунктове у којима се крије шверцована роба. Главне шверцуске базе на Савском венцу смештене су у Мостарској улици бр. 1 и Дурмиторској бр. 29.

Кућа у Дурмиторској улици бр. 29 налази се између зграде у којој су канцеларије председника и потпредседника СО Савски венац и зграде републичког МУП-а, а тиме овај случај добија комичну димензију. Та кућа је још давно предвиђена за рушење, и до сада би то вероватно било и остварено да се у њу није уселила група лица, тачније муслиманских цигана из БЈР Македоније. Од свих ових бесправно уселиених лица (број варира између 20 и 30), формално само једна жена са двоје деце има правно решење о додели стана. Поменута лица без пребивалишта, а која се искључиво баве шверцом и криминалом не само да су наведену кућу претворили у складиште шверцоване робе, већ су завели и својеврстан терор над комшилуком.

На пример, број провала у том крају је порастао, а недавно је девојчицу из оближње зграде без икаквог повода флашом напао један "илегалац" из Дурмиторске 29. Иако је било више пријава органима безбедности, све што је учињено били су "јалови" увиђаји без икаквог ефекта. Околина одјекује од арлаукања уз исламско-арапску музику, тако да случајни пролазник може помислити да се налази у Исламабаду. Навешћемо податак да поменута кућа не поседује санитарни чвор, тако да се све фекалије сливају и формирају бару испод прозора председника Општине.

Скупштина Општине Савски венац својевремено је донела одлуку о хитном присилном расељењу људи из Дурмиторске 29, али од свега тога до данас ништа није реализовано. Никола Николић, инспектор у СО Савски венац, иако више пута замољен за помоћ, одбио је да било шта предузме. Увидевши да на Општину не могу да се ослоне, становници тог краја ставили су петицију и упутили је градоначелнику, господину Човићу, који се није удостојио ни да их саслуша. Све ово указује на везу између шверцера и власти, на коју смо већ више пута указивали!

Драшко Марковић

ДА ЛИ ЈЕ, НАЈЗАД, ЈЕДАН МИЛОШЕВИЋЕВ ПОЧЕТАК, ОВОГ ПУТА НОВЕ ПРЕДИЗБОРНЕ КАМПАЊЕ НАГОВЕСТИО НАЈЗАД И ЊЕГОВ КРАЈ

НИ ВРАЊАНЦИ НИСУ ОНО ШТО СУ БИЛИ

• СПС Јапанци • Милошевић никог не вређа – осим Срба • Национална држава са свим грађанским правима, или грађанска држава без националних права

Последњи
црвени
Мохикианац

ПРВИ пут "на захтев гледалаца" директор РТС Милорад Вучелић и његов уредник информативног програма Драгољуб Милановић нису се усудили да емитују безбројне репризе једног од Милошевићевих пуштештва. И то оног – са југа Србије! Први пут, камера је до те мере била фиксирана свих осам минута "антологијског" говора на председнику Србије, ни лево ни десно, а ни право у "светлу будућност", па се стекао утисак како ће је и сам Милошевић гађати ципелом. Кад је могао Хрушчов... Кад је могао Јељцин да гађа сопствени Парламент, додуше не – ципелом... Може онда и ОН – Он све може!

Причају очевици – у кабинету Слободана Милошевића после гостовања у Врању паника, пакао, свеопшти гнев... Зар председника, и то оног најкооперативнијег на свету (са нашим непријатељима), да дочека неколико стотина, на силу доведених радника? Ни Врањанци нису оно што су били...

Нису више "жуто цвеће" наследника "љубичице плаве".

Ни Врањанци нису више "СПС – Јапанци", како их је пред прошле изборе прекрстио млађани Дачић, па да за најкооперативнијег председника на свету, изврше – српски харакири.

Милошевић никад не вређа – непријатеље Срба

За одувек хетерогену опозицију (има је ОДУВЕК издајничке, сада им се и Он придружио, али, има је и ОДУВЕК патриотске, сада јој се најзад скинуо са грбаче и омогућио јој да више, ускоро, и не буде опозиција) Милошевић је пре четири године дао генералну дијагнозу – "лудаци"... Првом некооперативном председнику ослобођене Српске Крајине написао је, не тако давно једно, огавно писмо, а Срби су очекивали да ће га бар некада упутити и Ругови или Угљанину. Потом је тог истог Милана Бабића и буквално искундачио, да би му затим, одузео изборну председничку победу у Републици Српској Крајини, Србији иначе суседној држави. И на крају, поставио за министра иностраних послова будуће (ако би се Милошевић питао) "културне аутономије" у културној усташкој Хрватској!

И Биљану Плавшић, потпредседнику херојске Републике Српске – "послао" је на психијатријско посматрање, али без страних посматрача – њих је резервисао за себе.

Наводно је и госпођа Плавшић изговорила нешто ужасно "неодговорно". А, то се Милошевићевој супрузи заиста не може десити, иако је, рецимо, и пре Исламске конференције, одавно схватила да је вођа српског ослободилачког рата у бившој БиХ – "злочинац".

Биљана Плавшић је "богохулно" рекла да ће "сви Срби живети у једној држави", да "у народу дефетизам и страх од бомбардовања шире они са срцем у петама", да "ако Срби не знају да раде, оно знају бар да ратују", да "Србима неће бирати председнике ни Бон, ни Вашингтон, ни Москва", да је "тужно гледати Русију и њено руководство, које нам је изгласало санкције, на коленима", да "можемо и хиљаду година под санкцијама, али не дамо ни педаљ наше земље"...

Кад је открио карте "Вођа" је написао херојском руководству Републике Српске (једине националне, српске државе на свету) да су, ни мање ни више, после толико жртава, ИЗДАЈНИЦИ! И, на крају – полицајци у Народној скупштини по "вођином" наређењу давили су шефа посланичког клуба Српске радикалне странке СРС Томислава Николића, давили су тако шест стотина хиљада гласача Срба. А, то ли је то најкооперативнији председничке на свету? И, одмах су, стигли аплаузи Ругове, Изетбеговића, Козирева, Пешићке, Веселинова, онако, некако стидљиво и "јуришлије" Вука Драшковића... Искрено, очекивали смо да и у Србији буде избомбардован Парламент. Ко се дружи са Козиревом, Чуркином и Јељцином, то му може у демократији пасти на памет. Тако би овдашња официрска, генералска булумента, искомплексирана ратним подвизима колега преко Дрине, окусила сласт неке победнице. Макар, пуцали на посланике. Епилог ове приче о издаји је следећи – кад већ не смеју на усташе, руководство Републике Српске поручило је најкооперативнијем председнику да ће време показати ко је издајник, доказало референдумом (на коме су недостајали гласови муслиманских и хрватских усташа српских дезертера и, опрости ми Боже – погинулих или убијених Срба, па је вероватно зато био и "нерегуларан", а они који гину за слободу немају право гласа??) да се лажно представља као "председник свих Срба", а интимно сви закључили да председнику Србије изгледа треба преглед код, и за папу Војтилу респектованог, – Радована Караџића.

Терминологија преваре: Од ослободилачког до "освајачког" рата;

Национална част или грађанска подмуклост и издаја

Увредама на рачун најхрабријег дела српског народа, како је на путу да загази и у "освајачки" рат, на сопственој, вековној земљи извесни Зоран Јилић поентирао је једну издају, једну превару речником који је прати од почетка.

Са образложењем да матица Србија не сме као пре педесет година бити увучена у рат, поготово не грађански, ослободилачки рат прекодринских Срба за јединствену државу са "Милошевићем на челу" представљен је као грађански и верски. **Историјска превара**, на коју су, убеђени смо, насела чак и руководства Срба преко Дрине. Рат није ни грађански, а ни верски! Већ – **СРПСКИ ОСЛОБОДИЛАЧКИ**. Грађански ратови означавају сукобљене две или више страна унутар једног народа у борби за власт, и обично су идеолошке природе. Тако је било кад су се за гуше ухватили српски партизани и српски четници, тако је било у Шпанији кад су се "дохватили" шпански републиканци (помогнути светским интернационалистима и бољшевицима) и шпански националисти (помогнути светским десничарима и фашистима)... У грађанском рату ниједна страна не жртвује територију своје државе, нити је уопште то у пита-

њу, него начин уређења те исте државе. Срби су се трећи пут у овом веку борили и бориће се тек после свих ових издаја владајуће гарнитуре у Србији, за опстанак у својој, српској држави. Желели су само да остану у њој. Вољом светских моћника то им није дозвољено – та држава је разбијена од стране оних који је више нису желели. Хтели су своје самосталне државе на српској земљи. Срби су је бранили, баш као и 1914. баш као и 1941. – од ОКУПАТОРА. Муслимани и Хрвати нису желели власт у заједничкој држави, то им је одавно дојало, боре се за "неовисну" Хрватску и "независну" Босну и Херцеговину у авнојевским границама. То што су друге вере – апсолутно не значи ништа! И Турци, Аустријанци, Немци, Мађари су били друге конфесије, па нико њихове освајачке ратове и агресију на нас не сврстава у верске ратове.

Срби се боре за опстанак своје државе. непријатељ ту државу, коју смо ми створили, неће, и то је – "грађански и верски рат који бесни на подручју бивше БиХ, а ми смо за мир, доследно, од почетка".

ПОДВАЛА је велика, историјска...

У грађанским ратовима свака страна има право на победу, у верским такође. Свака страна верује да је она исправна, а њена вера најбоља – у

ОСЛОБОДИЛАЧКИМ ратовима и то не важи. Само једна страна има право на сопствену ЗЕМЉУ!

Временом, како се интензивирала издаја Слободана Милошевића, и тај задњи пламичак наде је нестао. "Срби су повели нови освајачки рат..."

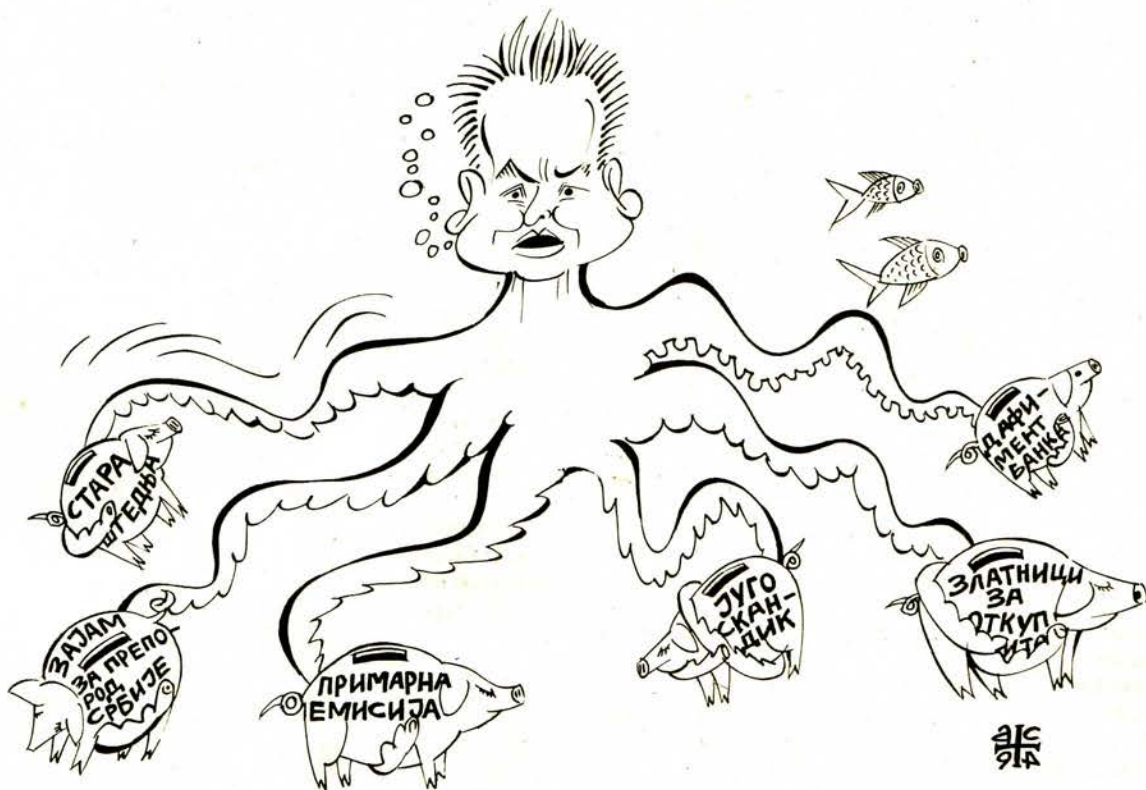
Дали је "ужасна" држава Република Српска – национална, у којој сва грађанска права уживају они Хрвати и муслимани који је признају, а нема више оних који је не признају, или су, не дај Боже, дигли и оружје на њу у униформама непријатељских армија? Дали је "идеална" држава Република Србија, односно СРЈ, у којој неколико милиона непријатеља онако "грађански", не признаје државу у којој живи?

Држава која због неколико неидентификованих авионских летова, док деца умиру без лекова, продаје своје историјске и националне интересе и није држава.

То је, сетите се Слободан Милошевић и тих својих речи – БАНАНА – Република!

Док радикали не преузму ВЛАСТ.
пише: Дејан Анђус

ХОБОТНИЦА

САНКЦИЈЕ И СР ЈУГОСЛАВИЈА

Економске санкције су једно средство борбе Запада против Српскога народа. Зато су оне једностране и пристрасне. Санкцијама је погођен цео Српски народ. Већ у самом почетку завођења санкција против Српскога народа, ми смо писали да оне имају више циљева, а један од тих је и паклено смишљена подела Срба. Страна штампа је писала, из поузданих и меродавних извора, да су санкције промашиле свој циљ. Домаћи политичари су се такође хвалили у истом смислу. Онда се поставља питање: зашто је дошло до преокрета код југословенских власти, одједном, по питању које је већ изгубило своју моћ? Или су превагнули политички интереси над народним, или је у питању још једна "мудра" југословенска политика, или је Запад успео у својим циљевима.

Циљеви санкција

Санкције су, у практичном смислу, вођење рата "другим средствима" против једног народа. У овом случају против Срба, санкције су средство једног подлога плана и имају вишестрани циљ. На први изглед, добија се утисак да имају за циљ војно слабење Срба како би се изменио однос снага у рату на штету Срба. Гледајући на дужи рок, санкције имају за циљ не само слабење Срба, и не само због рата, већ и практично уништење економске основе Српскога народа а тиме и његов пад. Али је најподлији од свих покушај поделе Срба, уцењујући једне Србе да могу својом жртвом избавити друге Србе, или да су једни Срби жртва политике других Срба.

Цео народ води борбу за свој опстанак, један део под много тежим ратним условима, који заслужује подршку свих Срба равно жртви коју даје овај део. Никаква подела се не може оправдати, поготову не ако има страначке, политичке мотиве на штету властитог народа.

Притисци на Србе

Тешко се може наћи сличан пример притиска на један мали део једног народа, као и цео народ, од стране моћника света, као и оних који су подлегли њиховом утицају. Запад је у самом почетку распада Југославије искључно Србе из својих планова и није оставио за Србе никакве могућности постојања као суверен народ на свом влатитом, народном, животном простору. Српски народ,

као усамљена жртва не само политике Запада према Србима, него као и жртва политике према Русији, а још као и жртва "новог светског поретка", сноси све притиске, претње и последице ове агресивне политике. Колико ли је само притисака, претњи, покушаја слабења Срба војно, економски и политички а јачање непријатеља Срба учињено, просто је запањујуће. Па ипак народ све то издржава и одолева му, јер зна добро зашто се бори.

Руска влада, притиснута насталим проблемима свога народа, уместо заштитника Срба, бар на политичком пољу, игра улогу само немоћног посредника. Практично, њена улога се свела да приволи Србе да прихвате захтеве Запада. Нова политика југословенске владе за затварање границе према Републици Српској отворила је могућност руској влади да удовољи Западу и да ублажи опозицију у свом народу. Јавности се приказује да се заузима за једне Србе, али да други Срби, не прихватају план тобожње поделе, као да тај план ишта обезбеђује Србима. За руску владу је у питању само политика. За Србе Републике Српске и Републике Српске Крајине је у питању опстанак.

Југословенска влада је извршила преокрет, који се могао очекивати још раније. Ово је још један притисак на народ, али изнутра. Преокрет је морао бити постепен и неприметан. Ако се хоће одржати власт у новој Југославији, она се може лакше одржати без западних Срба, Срби западне две српске државе имају утицај који није повољан за југословенску власт и у њему види опасност за себе. Ово је једна варијанта кроз коју треба гледати преокрет у Југославији. Друга је како власт жели да је прикаже. Стварност ће показати истину.

Наде у ублажење санкција

Услови под којима треба да се ублаже санкције јасно говоре шта се може очекивати. Нацрт за нову резолуцију у УН је већ достављен. Према овом нацрту, за један део народа се санкције ублажују, док се за други притежу. Постављени услови се прво морају задовољити доказима и временским током, а ублажење, ако дође и колико дође. Очекивања су минимална, а понуде још оскудније.

Најављене понуде за ублажење санкција немају, практично, никаквог економског значаја. Дозвола за употребу ваздушног саобраћаја и два

аеродрома, не може донети икакве значајне економске користи. А сваки Србин који употреби такве летове неће моћи избећи питање савести, и запитати се: којом ценом мој народ плаћа овај лет? Друга два најављена ублажења, дозвола учешћа у светским културним догађајима и светском спорту, имају још мање вредности за Српски народ и излажу великим трошковима. Гледајући чисто са народног гледишта, и ту су Срби само на губитку. Хрвати излазе на такмичења са својим именом, заставом и химном. Словенци, Македонци и Изетбеговићеви муслимани са својим именом, Срби не би излазили са својим именом, својом заставом и својом химном. Још једно негирање Српскога народа. О стварним и значајним економским попуштањима нема ни помена.

Ко је успео

За Србе, успех је ако су права и интереси свих Срба успешно одбрањени. Успешна одбрана се састоји у томе ако су сви српски крајеви одбрањени без жртвовања једног за други, поготову не за страначке политичке циљеве. Успешна одбрана је ако се одржи народно јединство. Ускоро ће се показати да ли је нова политика југословенске владе одраз успешног средства Запада против Српскога народа, или је то успешна политика, или пак, страначки политички корак за власт.

Став, који заузима југословенска влада према западним Србима, а изузетно према Србима Републике Српске је крајње забрињавајући. Тешко се може веровати да је то само политички потез за укидање санкција. Став, који се заузима на преговорима и оптужбе које се бацају на вођство и народ Републике Српске нису у складу са интересима народа, већ више личе на жртвовање народа за страначку борбу.

Народ није ушао у рат да се одбрани од санкција, већ је прихватио ту тешку борбу да одбрани себе, своју територију и своје јединство. До општег народног освешћења и препорода мора доћи. Под ратним стањем и тешким санкцијама, тај процес је јачи и бржи. Онај ко му је веран – победиће.

Србољуб Николић

АЛИЈИНИ СРБИ

У обиљу информација приспелих са ратом захваћених подручја у Републици Српској, пажњу привлачи посета извесне, такозване групе "Живети у Сарајеву" муслиманском делу главног града бивше БиХ.

Да ништа није случајно и да су путеви издаје српских националних интереса добро познати појединим, условно речено српским политичарима, говоре њихове исповести о путештвијама које су доживели најпре у Туђманској НДХ, а напоследку у Алијиној филиан држави.

Весна Пешић, увела председница Грађанског савеза, Небојша Попов, члан скоро свих антисрпских организација и млађани Александар Чотрић, квази новинар у страначком листу СПО и чак народни посланик исте странке у републичком Парламенту, нека су од имена са списка путника за њих братске бивше југословенске републике, иначе наказе од држава. Ти и такви путници прво су посетили пријатељски им Загреб. У обновљеној НДХ поглавника Туђмана, "миротворци" су наишли на топао дочек својих хрватских домаћина, а сусрели су се тамо и са декларисаним бранитељем новог светског поретка, некадашњим Србином, Београђанином, адвокатом Срђом Поповићем, човеком који се потписао испод монструозног писма упућеног Билу Клинтону у коме се захтева да се бомбардује Београд. Он би да бомбама руши наш главни град, а Пешићка, Чотрић, Попов и њима слични би да руше све што је српско, својом издајом и додворавањем нашим душманима.

Пуни утисак ови набеђени мировњаци описују кроз шта су све прошли не би ли стигли до Изетбеговића, срдечно и пријатељски се руковали са њим, и пожалили му се на "оне са Пала" и српски народ који никако да их послуша и пристане да живи у Алијиној исламској држави.

У свом путопису Чотрић не скрива своје изливе одушевљења особама које су среди и упознали на путу за муслимански део Сарајева, почев од, за њега, љубазних хрватских цариника, преко финих и културних рецепционара у загребачком хотелу "Дубровник", па све до Изетбеговића који је по њему "господин" и "скроман човек", чији је стан, како сам каже, посетио и имао прилике да види. На растанку му је ваљда Алија поклатио своју "Исламску декларацију" из које се види какву је државу овај исламски фундаменталиста наменио пре-

Весна Пешић је била у куртоазној посети код Алије

кодринским Србима. Чланови групе "живети у Сарајеву", пореклом Срби, посетили су још горе од себе, праве изроде српског народа, Алијине Србе, чланове некаквог СГВ (српског грађанског вијећа), међу њима ниокога изабране представнике Срба у босанском председништву, Влади и Армији и осталим промуслиманским институцијама. Сви они служе муслиманима као покриће за утопијску, унитарну БиХ, неко ново братство и јединство и лажно заједништво иза кога се крије муслиманска држава у срцу Европе. Том циљу служи и ова посета људи, који за себе кажу да су београдске јавне личности, муслиманском делу Сарајева, посета која показује да они потпуно заслужују епитете издајника српског народа и

антисрба, епитете којих су безуспешно покушавали да се ослободе. Њихово издајничко деловање добија коначне обресе. Досад су из Београда пљували по свом сопственом народу с друге стране Дрине, позивали га на капитулацију и предају, називали га најгорим именима и пружали вербалну подршку српским непријатељима. Сада су отишли корак даље, посетили су те исте непријатеље и ставили им до знања да су на њиховој страни. Боље да су тамо код њих остали и да се нису ни враћали, најпре из разлога што, поред свог погубног политичког деловања, они погубно делују и на екологију. Својим повратком знатно су загадили ваздух у Србији.

Наташа Јовановић

СВЕТОМИР МОМИЋ

МЕЂУСРПСКЕ САНКЦИЈЕ

Ко на Дрину зове посматраче – новинаре или оне јаче – тај је и сам, ни више ни мање, за клиничко једно посматрање!

ЦИВИЛНИ МОНИТОР ГРАНИЦЕ

По наруџби Слобе, а по мери браће, чини се да сложено Шију кожне гаће.

Но, ја бих пре реко: са Слобом за браћу – спремају парастос и задушну даћу!

РЕКЕТИРАЊЕ И ОСТАЛЕ МУЋКЕ ОКО (НАВОДНОГ) ЛЕГАТА НЕДЕЉКА ГВОЗДЕНОВИЋА

Већ седам година се бавим приватним издаваштвом и књижаством. У тај посао сам уложио осим целокупне своје уштеђевине, коју сам сакупио на привременом раду у иностранству, и огромна средства зарађена у сопственој штампарији (укупно више од 1.500.000. дем)

Уложио сам себе, велику енергију, труд, рад, снагу, инвестицију и самоодрицање. Уз огромно пожртвовање и помоћ мојих сарадника остварен је успех за Гинисову књигу рекорда: у културну баштину Србије похрањено је скоро три стотине издатих књига. Импресивна листа аутора (Пекић, Булатовић, Ж. Павловић, Велмар Јанковић, Селенић, Басара... В. Дуран, К. Фолет, И. Тен, М. Д. Унамуно, Ниче, Вајд, Буркхарт). Сарадња са издавачком кућом "Forest Books" из Лондона и велике културне акције (у сарадњи са В. новостима и РТС-ом) "Роман деценије" и "Најбоље послератне драме". "Клуб 50" – са 10.000 чланова и (једина) али чувена књижара у "Кнезу" која увек нуди највећи избор књига свих издавача по најнижим ценама су резултат мога рада. Нажалост, распад друге Југославије, рат, санкције и инфлација осиромашиле су све српске издаваче па и Графички Атеље ДЕРЕТА који никада неће повратити уложени новац.

Споразумом о спонзорству, склопљеним са Музејом града Београда (директор Божидар Шујица) пре тачно три године, изгледало је да је ход по мукама за мене и моје сараднике завршен. Уласком књижаре у тих, предњих 25 квадрата, мрачне, хладне, запуштене и пре свега апсолутно непосећене Галерије Гвозденовића, она је заправо, отпочела да живи новим животом. Промоцијама нових књига, свечаностима поводом додељивања годишњих награда за најбољу књигу у издању Г. А. ДЕРЕТА (Б. Пекић, Вида Огњеновић итд.) и директним тв преносима сесија жирија за избор најбољег романа деценије изложене слике Н. Гвозденовића су коначно добиле дужну пажњу. Хиљаду до две хиљаде марака које сам месечно давао Музеју града Београда за сређивање увелико начеог легата нажалост нису усмеравана по договору. Пошто је под тим немогу-

ћим условима, књижара радила са губицима, а све раније резерве искористене су за увек редовне месечне уплате музеју (ако пођемо логиком, коју сви знамо да су плате у то време биле испод пет ДЕМ., односно, да је вредност уплаћиване суме у односу на данашњи динар петнаестоструко већи, процењујем да је Г. А. ДЕРЕТА уложио близу 300.000 данашњих динара у галерију Гвозденовић).

Хаос који је тада владао је једино оправдање што је музеј издао део простора и једној парфимерији, касније и туристичкој агенцији (замислите продају тоалет папира у једном таквом простору) али је то покренуло лавину притужби на ненаменско коришћење легата.

Очекујући, од једног културног посленика, песника Божидара Шујице да ће мене и даље посматрати као заслужног издавача и књижара, што је на крају крајева и моја професија, а не као грађанина који је у свом слободном времену одлучио да понуди своје услуге једној опозиционој странци грдно сам се преварио. После сваког мог иступа у медијима или за скупштинском говорницом следили су откази или претње да ће моје место заузети неко ко је спремнији да понуди више.

Притиснут долазећим скандалом (улаз певача Џеја у подрум легата са својом дискотеком) и спреман да, као члан главног одбора СПС-а, да свој пуни допринос борби против опозиционих општина, изражен кроз наводне манипулације око пословног простора, господин Шујица позива ме на седницу управног одбора Музеја (17. јун 1994.) којој присуствује и представник скупштине града Београда. Уз прегршт комплимената мени као, можда највећем приватном српском издавачу и уз истицање наше сјајне сарадње донешена је одлука "да се остави један прелазни период у коме ће бити решено квалитетно финансирање и презентација легата Н. Гвозденовића у Галерији у Кнез Михаиловој 46 а истовремено и изнајмавање одговарајућег простора за Деретину књижару посредством Скупштине града (прилог писмо).

Међутим, после годишњих одмора, следи нов допис да се морам иселити из галерије али овог пута се

нигде не помиње добијање новог локала. Заклањајући се иза нове гарнитуре Скупштине града Београда господин Шујица и други из музеја, нису имали речи да ми опишу колико им је жао што се то мени дешава али, помоћи нема, ствар је политичка, у погрешној сам странци, они су немоћни...

Званично, министар културе Србије госпођа Нада Поповић-Перишић, а незванично многи други културни посленици (заштитићу их не помињући њихова имена јер припадају СПС-у, али су се као прави људи из културе покушали уздићи изнад уских интереса странке) интервенисали су за мене и коначно 29. септембра госпођа Перишић ми је јавила радосну вест да ће се испоштовати претходна одлука Скупштине града Београда из јуна ове године.

Нажалост већ 4. октобра стиже нови допис из музеја у коме ме обавештавају да се једнострано раскида уговор (који иначе важи до 5. 3. 1995.) и да морам да се безусловно иселим из легата 7. октобра.

Ова кукавна игра сламања живаца, многе би сломила, мене је само натерала да донесем једину исправну одлуку, да се борим до краја.

Најновијом одлуком Музеј града Београда је заправо признао да је наша сарадња била пуко извлачење новца, модерно речено у питању је рекетирање (они су тих 25 м² које је користила књижара плаћали само 0.50 дин по м²), а пошто би избацивање књига и опреме на улицу (а ја заиста немам где да одем) значило уједно и престанак рада Графичког атељеа ДЕРЕТА, односно, отказ петнаесторици стално запослених (и још толико хонорарних сарадника) решио сам да упутим ово отворено писмо културној јавности а уједно, уколико наставе са прогоном бићу принуђен да утужим Музеј града Београда (до окончања спора а без судског налога, неће ме моћи, по закону, иселити) и затражим повраћај СВОГ новца са припадајућим каматама, који би ми омогућио да купим локал за своју књижару.

Ја још хоћу да верујем у разум оних који одлучују да ли је Србији потребна култура, односно издавачи или ће и нас захватити иста мотла

која чисти булевар од шверцера и град од препродаваца бензина.

ПС

Захваљујући управо људима из музеја чуо сам и за неке приче које колају по београдској чаршији:

– да се на тестамент покојног сликара не гледа са симпатијама јер у њему пише да се, за сва времена, у галерији могу излагати само његових 460 слика. Ту чак не могу излагати ни његови малобројни преживели

пријатељи ни његови ученици, а не би могла да се, на пример, организује једна изложба Пикасових слика.

– цела зграда, на три нивоа, је у ужасном стању. У подруму је пола метра воде у галерији нема грејања, струја је лоше урађена, зидови су влажни па је стога, већи део јавности то не зна, без икакве дозволе један део галерије срушен. На спрату је ситуација такође катастрофална а нема ни санитарног чвора.

– крије се да су тих 600 квадрата национализована зграда коју је граду

Београду оставио чувени српски предатни трговац, што значи да је то државно (опште) добро и није могло да се уступи Н. Гвозденовићу. Он је уз слике оставио свој стан и атеље на неком другом месту у граду захтевајући да, у замену, његов легат буде баш у Кнез Михаиловој 46.

– иначе, постоји списак "подобних" сликара и издавача који планирају да се уселе, а можда и откупе овај пословни простор у срцу града вредан милионе марака.

Мирослав Декић

DRANG NACH OSTEN

• НОВЕ МЕТОДЕ У НЕМАЧКОМ ПРОДОРУ ПРЕМА ИСТОКУ

Ове, 1994. године, грађански рат у бившој Босни и Херцеговини је ушао у своју трећу годину, а краја му ни на видуку. Разлог његовом оволиком трајању није тај што се до сада није могао зауставити, већ то што по мишљењу његових подстрекача, још није остварио оно због чега је и покренут. Циљ му није, иако на први поглед тако изгледа, ни очување целovitости бивше БиХ, ни спасавање од пропасти "муслиманске" нације, него чак њено свесно и перфидно жртвовање ради остварења вековног комадног немачког сна о уништењу Србије и српског народа као последње препреке немачкој тежњи за продором ка истоку и њеном избијању на нафтом богатом топла мора.

Методи који се при томе данас примењују се умногоме разликују од метода примењиваних у оба светска рата, далеко су перфиднији и суптилнији али им је циљ при томе остао исти. Лепеза ових метода борбе против српског народа постаје сваким даном све шира, суптилнија и разорнија, превазилазећи при томе све оне начине борбе већ виђене у "хладном рату" од 1945. године до данас.

Ти нови облици борбе против Србије и њеног народа обухватају следеће:

1. Немачка сила је на своју страну успела да привуче и ангажује све велике светске медијске куће;

2. Наметањем економског ембарга у немачка кола су и против своје воље укључени и сви потенцијални српски савезници;

3. Преко потурчених босанских Срба на страну Немачке привучен је и цео навијачки расположен исламски свет, као и све земље чланице пакта несврстаних, наших "вечитих" пријатеља.

Под утицајем нафтом богатог исламског света у борбу против

Србије и српског народа веома брзо се укључују, неке мање неке више, и све земље масовни потрошачи нафте, као на пример: САД, Енглеска, Француска и др.

не либећи се притом да се у примени тих права примењују вишеструки аршини, већ према потребама њихових творца и заступника.

Но пошто се све ово до сада показу-

Хелмут Кол – чежња за топлим морима и још нечим

4. Ангажовањем у сукобу САД-а у исти се активно укључују и разне њој веома подложне организације, као: НАТО пакт, али и многобројне друге организације невојног па чак и хуманитарног карактера.

Најперфидније је у свему томе то што се ова борба против нас води у име одбране људских права и слобода

ло само делимично успешним јер није донело пропаст Србије, што су творци "новог светског поретка" жељно очекивали, указала се прека потреба да се већ примењене методе допуне новим димензијом: Оружаном борбом против српског народа! Због чега почиње кокетирање између до јуче љутих непријатеља САД-а и

Плаћени
убица
из
Авијана

Ирана што као последицу има масовно увлачење муслиманске оружане силе у "босански" сукоб. Снаге УНПРОФОР-а и САД (које у овом случају играју улогу плаћеног револвераша у служби немачког капитала) су засигурно процениле да би њихово непосредно ангажовање у оружаном сукобу било у најмању руку веома незгодно по стабилност њихових влада и њихов међународни "углед" светских миротвораца. Зато су одлучили да свој непосредни ангажман на сваки начин избегну или сведу на најмању могућу меру. Из овакве њихове позиције наметнула су се и политичко-војна питања на која је требало наћи праве одговоре. Питања на која је требало хитно одговорити су била следећа:

– Како се из "босанског" сукоба извући а у њему ипак остати;

– Како се војно ангажовати на страни босанских потурака и пружити им ефикасну војну помоћ а притом задржати привид неутралности, и

– Како закључити мир којим би се Републици Српској везале руке а у исто време наставити рат против ње?

Као што видимо питања су заиста веома комплексна, и нимало наивна. Не знамо како би их успели решити да им г-дин Бутрос Гали није пружио одговоре на тањиру (да ли случајно?) својом "мудром" одлуком да под заставу ОУН-а ангажује војне јединице из радикалних исламских земаља, и то тамо где им место а ни време није. Ово довођење исламских војника се врши под пуном "контролом" УН-а и компаније а под привидом жеље за смиривањем ратног сукоба и гашењем ратних жаришта. Као што свака ствар има своје лице и наличје, тако је то и са укључењем фундаменталистичких исламских држава под барјак Уједињених нација. Јер сигур-

но је већ негде у неким "црним" кабинетима унапред планирано да се овакво смиривање сукоба извргне у своју супротност, тј. да још више подстакне ратни сукоб и да га продужи довољно дуго како би у комбинацији са економским санкцијама срушио српску државу а њен народ, расуо по белом свету. Тако би најзад мисле они, остварили давне вековне немачке тежње о изласку на нафтна поља блиског и средњег истока која за Немачку заиста живот значе. Остварењем овако замишљеног циља Немачка би најзад дошла до простора и сировина који јој недостају у огромној мери.

Како ће се овај сценарио даље одвијати видећемо, али је једно сигурно, непријатељ вуче заиста далекосежне потезе којима ваља парирати предузимањем одговарајућих брзих и ефикасних контра мера.

Скоро је сигурно да ће се преко Хрватске под фирмом снага ОУН-а на територије које још држи вођа потурица Алија Изетбеговић, за кратко време убацили велики број војника (читај добровољаца) из исламских земаља који ће се онако наоружани и опремљени одмах придружити Алијиним снагама (тако би се ангажовали а остали по страни) да жаре, пале и убијају неисламско становништво по целој бившој БиХ.

После извесног времена када муслиманске снаге довољно ојачају, западне земље ће своје снаге повући изговарајући се бригом за њихове животе (заборавивши наравно да при томе понесу и оружје) а како за туђе интересе не би непотребно гинули.

Сагледавајући овакав развој догађаја као вероватан и унапред планиран само се по себи поставља питање, шта даље и како парирати свим

овим монструозним замислима и претњама?

Овакво питање намеће и одговор који се укратко може свести на следеће. Срби у Републици Српској, Републици Српској Крајини, Србији или било где да се налазе морају бити сложни, занемарити страначке свађе и сукобе а све своје планове и акције подредити великом циљу: Уједињењу свих српских земаља у једну једину Велику Србију као будући залог своје националне сигурности и економског и социјалног просперитета. Да би се ово постигло исламске снаге у Босни се морају потући и уништити како би се спречила њихова злоупотреба од стране немачког и светског капитала (творци новог светског поретка) и коначно донео мир свим верама и нацијама које им може пружити само једна велика и јака држава као што ће Велика Србија једнога дана и бити. Срби у Републици Српској (као уосталом сви Срби) морају бити свесни да запад и исламске земље никако неће пристати на мирно решење босанског сукоба и да мира на овим просторима засигурно још дуго неће бити, да што дуже чекамо, оклевамо и преговарамо, то западамо у тежу економску и војну ситуацију јер у садашњој ситуацији време сигурно није више на нашој страни.

Због тога треба хитно предузети одлучне офанзивне војне акције, сломирати муслиманску војну силу, која већ сада има интернационалистички карактер, и на тај начин избити мац

Ратко Младић – "симултанка против остатка света"

из руку творца "новог светског поретка" којим стално витлају изнад главе српског народа. Војним поразом би се потурчени Срби коначно дозвали памети, схватили где су им корени а што би свима донело толико жељени мир, рад, ред и економски просперитет.

У Београду 06. 06. 1994.

Драгољуб Милошевић, дипл. пол.

АЛЕКСАНДАР АЦА СТЕФАНОВИЋ,
СРС: ОДМЕТНУТЕ РАДИКАЛЕ
ЗАВРБОВАЛИ РАДМИЛО
БОГДАНОВИЋ, ДРАГОМИР
ДРАШКОВИЋ, ДУШАН МАТКОВИЋ
И ЗОРАН ВУЈОВИЋ

УЗ ПОМОЋ "НИКОЛЕ ПАШИЋА" МИЛОШЕВИЋ ЋЕ ПРОМЕНИТИ УСТАВ И ПОСТАТИ ПРЕДСЕДНИК ЈУГОСЛАВИЈЕ

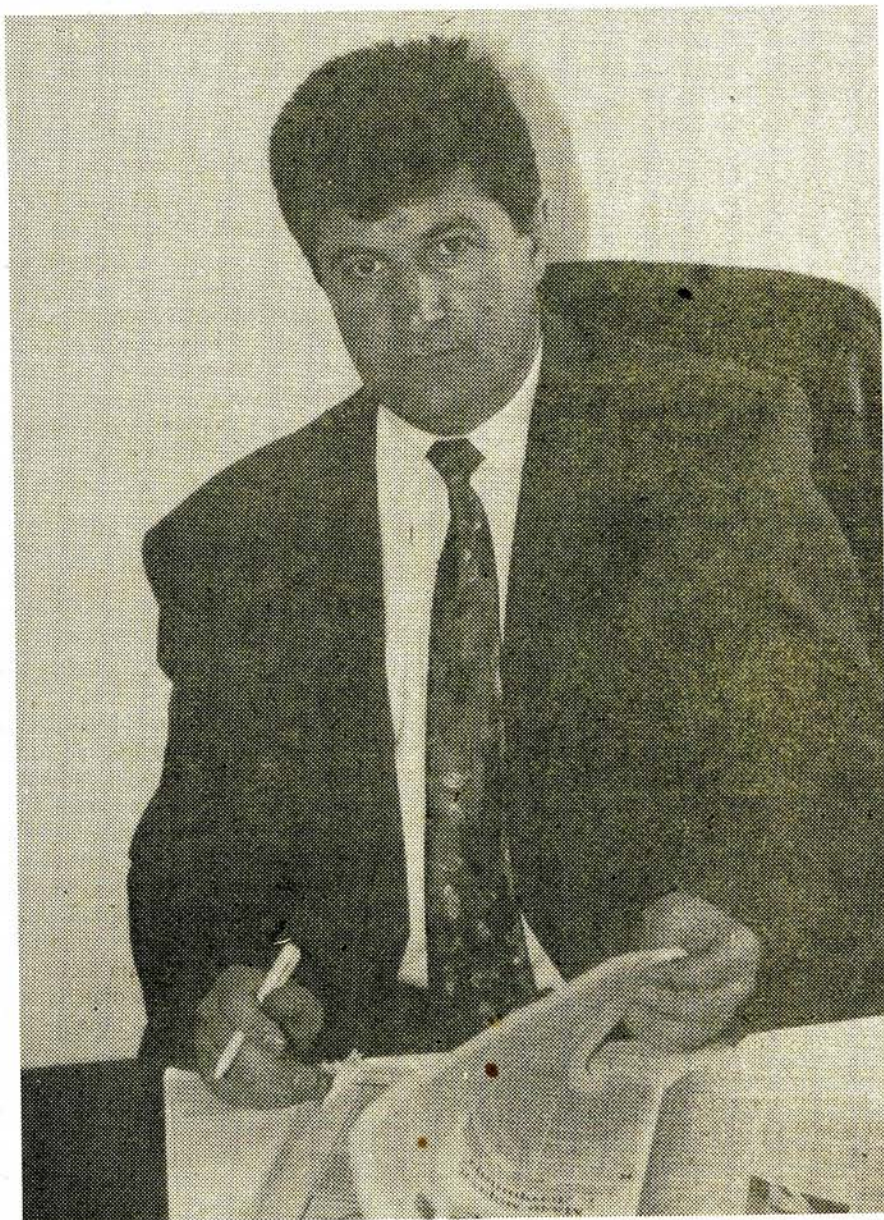
ЕКСКЛУЗИВНО

● Сви "пашићевци" су добили новац – око пола милиона динара – а том "акцијом" руководио је Недељко Шиповац ● Богдановић, Драшковић, Матковић и Вујовић користили су документацију ДБ, а Јовану Гламочанину је потурена девојка која га је уценила фалсификованим лекарским уверењем да је трудна

Александар Аца Стефановић, републички посланик СРС и један од петоро водећих радикала, за Телеграф говори о најновијим догађањима у Српској радикалној странци, разлазима, уценама, наградама, тајним преговорима новопечених "пашићеваца" и власти...

● Очекивали су се савезни избори, међутим, уместо предизборне кампање, ваш председник странке је у затвору, а посланике губите и без изборног пораза?

– Многе странке су већ биле почеле предизборну кампању. Скуп у Врању је требало да буде индикатор за СРС, да ли да се иде на изборе или не. Али, после тог скупа Милошевић је био веома љут, а три дана касније донета је одлука да се не иде на изборе, и да се другим методама постигне да у Савезној скупштини добију двотрећинску већину како би могли да промене Изборни закон и Устав. Иначе од избора су очекивали да добију апсолутну већину у парламен-

Александар Стефановић

ту, као и да СК – ПЈ уђе у парламент и у Владу.

Од тога се, међутим, одустаје иако су пре тога успели да разбију СПО и Вука Драшковића. Било им је, наиме, за евентуалне изборе веома важно да разбију СПО због контроле на изборним местима, јер од опозиције једино СПО и ми имамо такву организациону структуру да имамо одборе. Значи, контролу на свим изборним местима. Из тог разлога је Јовица Станишић, начелник Државне безбедности и створио Радикалну странку Србије која би на терену покушала да омета ту контролу. Када им то није успело, и када је скуп социјалиста у Врању показао то што је показао, онда Радмило Богдановић узима ствар у своје руке. И он креће са куповином посланика, а целом акцијом руководе СК – ПЈ и тврдо крило СПС-а.

● Ко су ти људи, и шта су они радили?

– Радмило Богдановић, Драгомир Драшковић, Душан Матковић из "Сартрида", и нови министар за саобраћај у Савезној влади Зоран Вујовић из Ужича. Они су прво искористили документацију коју је ДБ поседовала о одређеном броју посланика. Јовану Гламочанину су рецимо, потурили девојку од двадесетак година која га је уценила фалсификованим лекарским уверењем да је остала трудна. Тако да је Гламочанин био принуђен да ступи у контакт и преговоре.

● Шешел је изгледа нешто знао о Гламочанину пошто је дан пре него што ће бити ухапшен уместо њега за заменика шефа посланичке групе поставио Мају Гојковић?

– Наравно да је знао. Приликом прве посете, из затвора се распитивао једино како се Гламочанин понаша и да ли долази у странку. Занимљиво је да је пре месец дана на промоцији Гламочанинове књиге "За уједињено српство" коју је СРС штампао у хиљаду примерака присуствовао и Радмило Богдановић, а да нико од радикала није био присутан, ни позван. Да би дошао до новца, он је цео тираж продао СК – ПЈ. Иначе, Гламочанин је, као што је познато, учествовао у "јогурт-револуцији", био у "Солидарности", и био веома близак владајућој структури. У нашу странку је дошао после свађе пошто није добио место шефа ДБ за Војводину. Тада 1991. када је дошао код нас, био је страшно разочаран и љут... Сада је Јован Гламочанин постављен за шефа групе која ће се отцепити. И он је у четвртак обавио разговор са Слободаном Милошевићем. То је и сам изјавио на ручку у хотелу "Југославија".

Примио га је Милошевић, то знамо сигурно и из наших извора.

● Чиме је "уцешено" осталих шест посланика?

– Сви су они добили новац, и још понешто, преко једне београдске банке. Још нисмо "провалили" која је банка, али знамо да је том акцијом руководио Недељко Шиповац, један од извршних директора Војвођанске банке. Новац су подизали у ратама, неколико дана, а делио га је и Ђорђе Танић. Неко је добио мање, неко више, знамо и да се приближно ради о суми од пола милиона динара.

● Ко је Танића наговарао да се окани Шешела?

– За његово врбовање био је задужен Драгомир Драшковић. Они су у последње време свакодневно виђани у једном ресторану у блоку "45". Осим наших људи, тамо их је виђао и новинар "Дуге" Небојша Јеврић. Танић је добио и место директора у Београдско-багерском предузећу где и од најмањих послова може да "заради" велике паре продајући песак из Дунава.

● Кога је, како кажете, врбовао Душан Матковић?

– Данила Голубовића, који је био у некаквом контакту са Матковићем због новца који је финансијска полиција требала да врати једном нашем члану, а део тог новца је требало да припадне и Голубовићу. Матковић је сада поставио Голубовића за директора "Техногаса" у Смедереву. Договорено је да Голубовић добије део провизије од фирме која ће купити гвожђе од "Сартрида".

● Претпостављам да ваша обавештајна служба има податке и за остале који су отишли?

– Црњанину су обећали место уредника за културу на ТВ Нови Сад. А пошто има и приватну фирму, добио је и неки кредит и машине. Зорана Тешовића је заврбовао савезни министар Вујовић са којим је последњих месеци тесно сарађивао. Адвокат Драган Арсић је добио пословни простор, односно, канцеларије. Занимљиво је да је на последњој седници у Скупштини баш он одржао један веома добар говор против Радомана Божовића, али се показало да је и то било у интересу СПС-а пошто је Божовић већ ковертирао оставку.

● Јесте ли сигурни и откуд знате да је оставка ковертирана?

– Сто посто. Рекао нам је човек који ради у Министарству. Не могу да кажем име, па да остане без посла. И првом наредном седницом председаваће Десимир Тошић, као најстарији посланик.

● Како то да никоме није пало на памет да и Вас заврбује пошто сте осам година радили у милицији?

– Не знам.

● Јесу ли можда, покушали да Вас заврбују?

– Не знам.

● Као да сте мало побледели. Можда ће радикали једном победити?

– Када ће победити (смех). Нисам се упулашио. Тома Николић и ја били смо им главна мета, јер смо били задужени за организацију СРС по Србији, па су рачунали да ће највећи број општинских одбора, заједно са нама, напустити Шешела. Када нису успели, одлучили су се за трећег човека. у тој организацији, за Гламочанина.

● Шта је Вама конкретно нуђено?

– Један високи функционер СК – ПЈ, човек из најужег руководства нудио ми је...

● Који је то човек?

– Нећу да кажем.

● Зашто нећете да кажете?

– Зато што не могу... Дакле, нудио ми је три милиона марака да пређем у једну од неколико странака. Да будем организатор целог трансфера. Осећао сам се као фудбалска звезда у прелазном року. Говорили су ми: "Само пређи, и опет ће бити све исто, имаћеш функционерско место, играћеш у првом тиму". Само са тим парам, објективно, могао сам да обезбедим егзистенцију своје породице, али није долазило у обзир да направим такав чин издаје јер би ме се прво одрекли отац и син, а да ме уцене нису имали чиме.

● Да ли је стварањем посланичке групе "Никола Пашић" у други план гурнута "трговина" са СПО?

– Они са овим немају директне везе. Милошевићу је за доношење новог Устава, и новог Изборног закона потребно да гласа две трећине посланика. Он сада, и без избора, има те две трећине: 47 СПС, 17 ДПС, 20 из Делоса (свеједно да ли ће променити Ракићеу групу или ће их ученити да гласају "за"), седам радикала плус тројица из Црне Горе од раније, а ту су и Мићуновић и Тошић. Нови Устав омогућиће Милошевићу да буде нови председник СРЈ.

● Испада да је посао обављен и без избора?

– Остало је да среде и републичку скупштину. Тројицу радикала, изгледа, већ имају.

● Коју тројицу?

– Не могу да ти кажем, човече. Преговори још трају, видиш да се цепа странка. Нећемо и не можемо никога да терамо.

Градиша Катих

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

11000 Београд, Француска 31, Тел./ Факс: 625-231
градски одбор, Тел./ Факс: 639-081

Београд 10. октобар 1994. године

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке је на својој седници одржаној 10. октобра 1994. године, на предлог Посланичког клуба Српске радикалне странке у Већу грађана Савезне скупштине Савезне Републике Југославије и Посланичке групе Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије, донела одлуку о искључењу седморице савезних посланика Српске радикалне странке, који су иступили из Посланичког клуба Српске радикалне странке 7. октобра 1994. године. Из чланства Српске радикалне странке брисани су:

Јован Гламочанин
Ђорђе Танић
Милорад Црњанин
Зоран Тешовић
Драган Арсић
Мирослав Јовановић
Данило Голубовић

Одлука је донета једногласно са 42 гласа ЗА.

Седници нису присуствовали поменути посланици, иако су уредно позвани

Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке
Томислав Николић
потпредседник

Војислав Шешелъ

ХАЈКА
НА ЈЕРЕТИКА

Војислав Шешелъ

ВЕЛЕИЗДАЈНИЧКИ
ПРОЦЕС

Војислав Шешелъ

ДИСИДЕНТСКИ
СПОМЕНАР

Војислав Шешелъ

ПРАВО
НА ИСТИНУ

Војислав Шешелъ

СУМРАК
ИЛУЗИЈА

Војислав Шешелъ

ДЕМОКРАТИЈА
И ДОГМА

Војислав Шешелъ

ОСВАЈАЊЕ
СЛОБОДЕ

Војислав Шешелъ

КЊИГЕ
ЗА ЛОМАЧУ

Војислав Шешелъ

ПЛЕДОАЈЕ
ЗА ДЕМОКРАТСКИ
УСТАВ

Војислав Шешелъ

СУОЧАВАЊА
СА САМОУПРАВЉАЊЕМ

Војислав Шешелъ

ПОЛИТИЧКА СУШТИНА
МИЛИТАРИЗМА И ФАШИЗМА

Војислав Шешелъ

МАРКСИСТИЧКИ КОНЦЕПТ
НАОРУЖАНОГ НАРОДА

Војислав Шешелъ

ВРЕМЕ
ПРЕИСПИТИВАЊА

Војислав Шешелъ

ДЕБРОЗОВИЗАЦИЈА
ДРУШТВЕНЕ СВЕСТИ

Војислав Шешелъ

ФЕНОМЕНОЛОГИЈА
БАЛКАНСКОГ ДЕСПОТИЗМА

Војислав Шешелъ

БАЛ
ВАМПИРА

Војислав Шешелъ

РАЗАРАЊА СРПСКОГ
НАЦИОНАЛНОГ БИЋА

Војислав Шешелъ

СИЗИФОВСКА
СУДОВАЊА

Војислав Шешелъ

РОБИЈАШКЕ
МЕДИТАЦИЈЕ

Војислав Шешелъ

ХОРВАТОВЕ УСТАШКЕ
ФАНТАЗМАГОРИЈЕ

Војислав Шешелъ

ПОСЛАНИЧКЕ
БЕСЕДЕ

Војислав Шешелъ

ТЕЛЕВИЗИЈСКИ
МЕГДАНИ

Војислав Шешелъ

ПОЛИТИКА КАО
ИЗАЗОВ САВЕСТИ

Војислав Шешелъ

АКРЕДИТИВИ
УСТАШКОГ КОНЗУЛА
ВУКА ДРАШКОВИЋА

Војислав Шешелъ

ВАРВАРСКА
ГОЗБА